

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

မရှိသောမိုး... မအေးသောဆောင်း... မနွေးသောနေ့

BURMESE
CLASSIC

အမည်
လုံးကြီးဝတ္ထုပုံနှိပ်

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၅ ခုလိုင်၊
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂) ရွှေပဒေသာစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆု အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖြန့်ချိရေး အုပ်ချုပ်	- ၁၆၀၀ ကျပ် - ၅၀၀ အုပ်

၇၉၅၇

မမသဒ္ဒါမောင်
မမိသော မိုး၊ မအေးသော ဆောင်း၊ မနွေးသော နွေ/ မမသဒ္ဒါမောင် -
ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ၊
၂၇၀ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီမီ၊
(၁) မမိသော မိုး၊ မအေးသော ဆောင်း၊ မနွေးသော နွေ

မမသဒ္ဒါမောင်

မမိသော မိုး

မအေးသော ဆောင်း

မနွေးသော နွေ

လွမ်းတယ်

လွမ်းတယ်

အသက်ရှူလည်း လွမ်း

သက်ပြင်းရှိုက်လည်း လွမ်း

အတွေးထဲထိ လွမ်းတာပါ။

နလုံးသားကို ဆုပ်ညှစ်

ရင်နှင့်အောင်မျှ ချစ်ခဲ့လည်း

ငါတို့တတ်သိမ်းခန်းက

အလွမ်းတွေသာ ပြည်နေခဲ့တာလေ။

မိုးစက်တွေအောက်မှာ ရွဲ့ရွဲ့စို

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှင်းမှုန်တွေအောက်မှာ ခိုက်ခိုက်တုန်
 နွေနေပူအောက်မှာ အနိပ်ခို
 တူနစ်ကိုယ် ရင်ငွေလွဲခွင့်က
 ခုတော့ဖြင့် ကျောခိုင်းထားခြင်းတဲ့။
 သံသရာမှာ
 ကံကြမ္မာသာ အခွင့်ထပ်ပေးခဲ့လျှင်
 တစ်ရေးချစ်ခွင့် ကြုံရနီးဆိုတဲ့
 မရဲတရဲ မျှော်လင့်ခြင်းတွေနဲ့
 ငါတို့ ပြန်ဆုံချင်ပါသေးတယ်။
 လွမ်းတယ်
 မျက်လုံးဖွင့်လည်း လွမ်း
 မျက်စိမှိတ်လည်း လွမ်း
 အိပ်မက်ထဲထိ လွမ်းတာပါ။

အခန်း (၁)

တဖြည်းဖြည်း ဖွဲ့ဖွဲ့လေးရွာနေရာမှ ပိုသည်းလာသည့်မိုး
 ကြောင့် သူမ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်မှာပိုက်
 ထားလျက် စတိုးဆိုင်တံစက်မြိတ်အောက် ပိ၍တိုးကပ်နောက်ဆုတ်
 ဆိုက်မိပါသည်။ ဒီပုံနဲ့ အဆောင်တော့ ပြန်ရောက်တော့မှာပဲ။ မရွာ
 လောက်ဘူးထင်ပြီး ထီးမယူခဲ့မိခြင်း၏အပြစ်က လက်တွေ့ပြသနေလေ
 ပြီ။

ဆိုင်ထဲမှ ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်
 ယောက် ထွက်လာပါ၏။ ကောင်မလေး၏ထီးကို လှမ်းယူဖွင့်ကာ
 ဆောင်လေးက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြလိုက်လေသည်။ ကောင်မ

လေးထံမှ ရှက်စိန်းဟန်ဖြင့် အံ့ပြုံးလေး ပေါ်လာလေ၏။ ကောင်လေး၏ လက်မောင်းကိုလည်း လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွ ထုလိုက်ပါသည်။ သိပ်မနာလောက်ပုံပါပဲ။

ကောင်လေးက ကောင်မလေး၏ပခုံးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူသိုင်းဖက်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် ထီးကိုပါ ကောင်မလေးဘက်သို့ ပိုလှုံအောင် ဆောင်းပေးလိုက်လေသည်။ ဖေးဖေးမမ ကြင်ကြင်နာနာဆိုတာ ဒီလိုပုံစံလေးမျိုးကိုပြောတာ မဟုတ်ပါလား။ နှစ်ယောက်အတူ မိုးရေထဲ ခြေလှမ်းလိုက်စဉ် ကောင်မလေးထံမှ အာမေဇိုတ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာလေ၏။ ထို့နောက် ကောင်လေး၏ ရယ်သံခပ်တိုးတိုးက မိုးသံထဲမှာ ထွက်လာတော့တာပါပဲ။

မိုးရွာနေတာကို ဒီကောင်လေး အတော်အခွင့်ကောင်းယူ တတ်ပုံရပါရဲ့။ ငယ်သည့်အရွယ်မို့ ဝန်းကျင်ကို သိပ်ဂရုမစိုက်သည့် နှယ်ပါ။ ဒါဖြင့် သူမတို့ အဲဒီအရွယ်ကရော ထိုသို့ပင် ဝန်းကျင်ကို အလေးမထားသည့်နှယ် မပြုမူမိခဲ့ပါလေ။

“ကျစ်!”

မဆီမဆိုင် ဘာတွေတွေ့မိလိုက်တာလဲလို့။ ကြာခဲ့ပါပြီ အတိတ်ဆိုတာ အတိတ်မှာပဲ ချန်ထားရစ်ခဲ့ရမှာ မဟုတ်လား။ ပစ္စုပ္ပန်

မှာ ဘဝအတွက် ရုန်းကန်ခြင်းတွေနဲ့ ဖြတ်သန်းလျှောက်လှမ်းနေရတာ မို့ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းဆိုသည်က သူမနှင့် လုံးဝမသက်ဆိုင်ပါလေ။

ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပေမယ့် ဒီလောက် မိုးရွာနေသည့်မိုးကြောင့် ဘာကိုမှ ကောင်းကောင်းမမြင်ရပါချေ။ စဲမယ့်ပုံမပေါ်ပါလား။ ဒီအချိန် ထမင်းစားချိန်မို့ အဆောင်ဝကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဖြတ်မွန် မျှော်နေလောက်ပြီ။ လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်တော့ နေ့လယ် (၁၂) နာရီစွန်းနေလေပြီ။

အချိန်နှင့်အလုပ်လုပ်နေရသူမို့ ဒီမှာ (၁၅) မိနစ်ကျော် အချိန်ပုပ်အောင် ရပ်နေမိတာက အလကားပင်မဟုတ်ပါလား။ မိုးဗိုမှာထက် သူမ ဆံပင်ရှည်တွေစိုတာက ပိုဆိုးစေတာမို့ပါ။ အံ့ထူသည့် ဆံနွယ်တို့က တော်ရုံနှင့် မခြောက်တာမို့ ထိုသို့ သတိမထားနိုင်ပါက အအေးမိဖျားနာခြင်းကို သူမ ခံစားရတတ်တာ မဟုတ်ပါလား။

လက်ထဲမှာပိုက်ထားသည့် Plastic File ကို ခေါင်းထက်မိုးလိုက်ပါ၏။ လုံချည်ကို ပေါင်လယ်အောက်နားမှ ခပ်ဖွဖွဆုပ်၍ လမ်းလျှောက်လျှင် အဆင်ပြေစေရန် မလိုက်ပါသည်။ ခြေလှမ်းကို စလှမ်းလိုက်စဉ် ခိုင်ခနဲဝင်လာသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် လန့်သွားရပြီး တုံ့ခနဲ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ရပါသည်။

“ဗွမ်း!”

“အသေလေး!”

သွားပါပြီ။ ဒီလောက်ရေမစိုအောင် ဂရုစိုက်ပြီးလျှောက်ဖို့ ပြင်ပါတယ်ဆိုမှ ထိုကားကြောင့် သူမလုံချည်အောက်ပိုင်းမှာ ဗွက်ရေ တွေစင်ပြီး စိမ့်သွားတော့တာပါလေ။ ကုသိုလ်ကံနည်းပါးပုံက ဖြင့်နော်။ ကားက သူမရဲ့ နေမိသည့်ရှေ့မှာ အနည်းငယ်ရှေ့ရောက်ပြီး ရပ်သွား လေ၏။

ကောင်းပြီ၊ ပြောစရာရှိတာတော့ ပြောရမှာပေါ့။ လူမှန်လျှင် လူမှုရေး လူကျင့်ဝတ်တော့ အနည်းနဲ့အများ သိထားရမှာလေ။ ကား တံခါးက ချက်ချင်းပွင့်မလာသေးတာမို့ သူမ ရှေ့ခန်းဆီ လျှောက်လိုက် ပါ၏။ အတွင်းမှ မောင်းလာသည့်လူက ဖုန်းပြောနေတာမို့ ဆင်းမလာ တာပါလေ။

“ဒေါက် ဒေါက်!”

မှန်ကို လက်ဆစ်ဖြင့် အသာခေါက်လိုက်ပေမယ့် အထဲမှလူ က လှည့်မကြည့်ပါလေ။ ဘယ်လိုလဲ။ ဘေးဘီကိုမငဲ့သည့်လူက နောက်ထပ်ပေါ်လာပြန်ပါရောလား။ သူမ နောက်ထပ် လက်အနာခံ ကာ ထပ်ခေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါက် ဒေါက်!”

“ဒီမှာ... ဒီမှာ”

အတွင်းမှာ ဖုန်းပြောနေပါသည့်လူက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် ကာ မေးဆတ်ပြလေ၏။ မိုးသံတွေနှင့်မြိုင်ကာ ပြောနေပါသည့် သူမ အသံကို အထဲမှ မည်သို့ကြားရပါမည်နည်း။ မှန်ကို ချခိုင်းပေမယ့် ထိုလူက ခေါင်းကိုသာ ခါပြလိုက်လေသည်။ သူမက လုံခြည်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်လေမှ ကားတံခါးကို အနည်းငယ်မျှ ဖွင့်ဟလိုက် လေ၏။

“ဘာလဲ”

“ဒီမှာလေ... ရှင်လုပ်လိုက်တာ ကျွန်မလုံချည် ပေကုန် ပြီ”

“ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ရှင်ကားဘီးက လမ်းပေါ်က ဗွက်အိုင်ကို ဖြတ်မောင်းမှတော့ စင်ပြီပေါ့ရှင်”

“ဪ... ဒါလား။ မတော်တဆဖြစ်တာပဲ ပေတာက ဖြန်လျှော်လိုက်ရင် စင်သွားမှာပေါ့။ အခုလည်း ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံး စိုနေပြီပဲဟာ”

“ဘာရှင်”

ကြည့်စမ်း... အတော် ရင့်သီးလိုက်သည့်လူပါလား။
တကယ်ဆို Sorry တစ်ခွန်းလောက်တော့ ပြောသင့်တာပါလေ။
လူမှုရေးခေါင်းပါးလွန်းသည့် လူနှင့်မှ လာကြုံရတယ်လို့။ ဒေါသက
ထောင်ခန့်ဖြစ်သွားမိပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ဖြေသာအောင် ငြိမ်
လိုက်ရပါ၏။

“ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီမှာ!”

“ဟာ... ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ။ ကူရှင်တွေ စိုက်နာ
မယ်ဗျ။ ကျစ်... ကျိုင်းပဲကွာ။ ဘယ်လိုမိန်းမနဲ့များ လာတိုးနေပါ
လိမ့်”

“ရှင် စကားကိုကြည့်ပြောပါရှင်။ အပြစ်လည်း လုပ်သေး
တယ် မတောင်းပန်တဲ့အပြင် ရင့်လှချည်လား”

“ဒီမယ်အမိ... ဇာတ်လမ်းတွေ လာထွင်မနေနဲ့။ အမှတ်
တမဲ့မှ အမှတ်တရတွေ လုံးဝဖြစ်မလာဘူး။ ဘာလဲ လျော်ကြေး
လိုချင်လို့လား။ ငွှာစင်တာလေးနဲ့ Accident ကြေး မလိုချင်နဲ့
ဒါမှမဟုတ် ကားကြိုလိုက်ချင်လို့များလား”

“ဘာ!... ရှင် ရှင်”

“ဒါလည်း မဖြစ်ဘူး။ ဒီခေတ်မှာ ဒီလို အကြောင်ရိုက်ပြီး
ဘတ်ကီးရိုက်သွားတဲ့ မိန်းမပျိုတွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့။ ဒါပဲမှတ်လား သွားပြီ”

ပြောလည်းပြော ကားတံခါးကိုပါ ဖျတ်ခနဲပိတ်လျက် မောင်း
ထွက်သွားတာမို့ ဒေါသတွေအပြည့်နှင့်သာ သူမ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါ
လေ။ လူကို အထင်တသေးဖြင့် မြင်ပြီး ပြောချသွားတာ အားပင်
မနာပါလား။ အတော့်ကို အဆင့်အတန်းမရှိသည့် လူစားမျိုးပါလေ။

“တောက်!”

တစ်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး လမ်းမကိုကူးဖြတ်ကာ ဆက်
လျှောက်လိုက်ရပါ၏။ ကားစီးနိုင်သည့်လူတွေက လမ်းပေါ်မှာ လမ်း
လျှောက်နေရသည့်လူတွေကို လူလို့မှ မထင်တတ်ကြပါလေ။ ငွေဆို
တာ Second GOD ဆိုပြီး သူတို့ရဲ့လူတန်းစားတွေအတွက် တန်ဖိုး
ထားကြမှန်း သူမ သိနေပါ၏။

သို့သော်... ထိုငွေဆိုသည့်အရာဖြင့် အရာခပ်သိမ်းကို
ဝယ်လို့မရနိုင်ပါ။ ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်ဖို့အတွက် ထိုအရာက အခြေခံ
အုတ်ချပ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သော်ငြား လူလောကမှာ အသက်
တစ်ရက် ထပ်ရှင်နိုင်ဖို့ကိုဖြင့် စွမ်းဆောင်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာလေ။

အထူးသဖြင့် နှလုံးသားမှ ြ်တည်လာသည့် ချစ်ခြင်းကို မေတ္တာ
တရားကို ထိုငွေကြေးနှင့် ငွေကြေးဖြတ်လို့ ရနိုင်ပါမည်လား။

မိုးရေတွေကြားမှာ ချစ်မပျက်နာကို မဲလိုက်မိပါ၏။ အနာဆို
တာ ဒီတိုင်းထားရင် ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် နည်းနည်းလေးလာထိမိတာနှင့်
နာကျင်မှုဒဏ်ကို ထပ်တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်ခံစားရတာ သဘာဝပင် မဟုတ်ပါ
လား။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ နွေ”

တစ်ချက်မျှ ရှိက်လိုက်မိပါ၏။ ခေါင်းမှာမိုးထားသည့် file
ကို ဖယ်လိုက်ရပါသည်။ ကာမိုးထားတော့ရော ဒီခေါင်းကို လုံအောင်
ဖုံးကာနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မိုးစိုးမှာကိုကြောက်တဲ့ ကောင်မလေး
တစ်ယောက် အခုလို မိုးရေတောထဲမှာ တေတေပေပေနဲ့ လျှောက်သွား
နေတာကို မြင်ရင် ကိုဦး ဘာပြောမှာပါလဲ။

“ထီးယူဖို့ မပျင်းရဘူးလေ”

အုပ်မိုးကာဆောင်းပေးသည့် မြင်ကွင်းက အာရုံမှ လာထင်
လေ၏။ မနေ့တစ်နေ့ကလို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရှိနေတုန်းပါပဲ။
မော့ကြည့်မိတဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံချိန်မှာ ကြင်နာခြင်းတွေအပြည့်ဖြင့်
ချစ်ရည်တို့ ရွှန်းလဲ့နေပါသည် မျက်ဝန်းညိုတို့ကို စွဲလမ်းခဲ့မိတာပါ။

“ငယ်သေးတယ်နော်၊ ကောင်လေးတွေ နောက်က
တကောက်ကောက်လိုက်တာနဲ့ စိတ်မလှုပ်ရှားမိစေနဲ့။ ချစ်သူရှာဖို့
စောပါသေးတယ် နွေ”

နားထောင်ခဲ့ပါတယ်။ ခေါင်းညှိတ်နာခံတတ်အောင်ကို သင်
ပေးခဲ့တာမို့ပါ။ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးသူရဲ့ ဆုံးမစကားမို့ အလေး
အနက်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ပေါ့ ကိုဦးရယ် ပုံပြော
ကောင်းတဲ့ ချစ်သူကို ယုံစားခဲ့မိတဲ့ မြီးကောင်ပေါက်မလေးရဲ့ ရူးနမ်း
နမ်းစိတ်ကူးယဉ်မှုလို့ သတ်မှတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ကလေးပဲလေ ... ဒီအရွယ် စိတ်ကစားတတ်တာမို့ တစ်နေ့
မေ့သွားမှာဆိုပြီး ထင်ခဲ့တာမှန်း နွေသိနေပါတယ်။ သို့သော် ကိုဦး
သိမထားတာက အဲဒီဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေးမှာ နှလုံးသားလေး
တဆတ်ဆတ်ခုန်ပြီး ချစ်ခြင်းတွေ ပေါက်ပွားနေတာကိုပါပဲ။ ငယ်ကား
ငယ်၏။ သို့သော် ချစ်တတ်နေပြီလေ။

လမ်းကြားထဲသို့ ဝင်လာပြီး စေ့ထားပါသည့် အဆောင်တံခါး
ကို အသာတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ပါ၏။ မိုးရွာနေတာမို့ နားရက်မှာ အိပ်ရာထဲ
စောင်နှင့်ကွေးနေကြမည်သာ။ အဆောင်ဘေးလှေကားထစ်များကို
နှင်းတက်ကာ အခန်းရှိရာဆီ ခြေလှမ်းကိုဆက်လိုက်ရပါ၏။

“ဒေါက်! ... ဒေါက်!”

ချပ်ခနဲ ပွင့်သွားသည့် တံခါးဝမှာ မြတ်မွန် ပေါ်လာပါ၏။ သူမကို တအံ့တကြည့်ကာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ မြတ်မွန်က ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းမို့ Sunday Off ရက်ဖြစ်ပေမယ့် ကလေးတွေကို Guide လုပ်ပေးရသည့်သူမကဖြင့် off ရက်ဟူ၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိပါချေ။

“ကြွက်စုတ်ဖြစ်လာပြီ၊ ထီးမယူသွားဘူးလား နွေ”

“မေ့သွားလို့”

“ရေမြန်မြန်ချိုးလိုက်လေ၊ ငါ ကော်ဖီဖျော်ဖို့ ရေနွေးကြိုလိုက်မယ်”

ခေါင်းကိုသာ ဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်၏။ အဝတ်ဗီရိုထဲမှ Towel အကြီးတစ်ထည်ကို အသစ်ထပ်ထုတ်လိုက်၏။ တန်းမှာ လှန်းထားသည့် သုံးလက်စ Towel နှင့် ခုတင်ခြေရင်းမှာ ခေါက်ထားပါသည့် ရေလဲလုံချည်ကို ယူ၍ ရေချိုးခန်းသို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ရလေသည်။

မိုးစိုသွားပြီမို့ ခေါင်းကို လျှော်ရတော့မှာပါ။ ပြီးလျှင် ... မြတ်မွန်ပါ ကူပြီး Dryer ဖြင့်မူတ်ပေးရတော့မှာလေ။ ဒီတိုင်း

အခြောက်ခံတာကို နှစ်သက်ပေမယ့် ဖျားလို့မဖြစ်တာမို့ပါပဲ။ ရေကို ခပ်မြန်မြန်ချိုးကာ တဘက်တစ်ထည်ကို ခြုံ၊ တစ်ထည်ကို ခေါင်းမှာ ပေါင်းလျက် ရေချိုး ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။

အဆောင်အပေါ်ထပ်မှာ လေးခန်းရှိပြီး ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ ငါ ထောင့်ဆုံးမှာရှိနေပါ၏။ အောက်ထပ်မှာလည်း အောက်က အဆောင်သူတွေအတွက် သီးသန့်ရှိတာမို့ ကရိုကထမများရပါ။ အဆောင်သူတွေများတာမို့ Bathroom သုံးချိန်ကိုတော့ ဝီရိယစိုက်ပြီး ချပ်ရတတ်ပါ၏။

“လာ ... ငါ Dryer မူတ်ပေးမယ်”

“ခဏလေး ... အင်္ကျီဝတ်ဦးမယ်”

“ညနေအချိန်ရှိသေးလား”

“ရှိတယ် ... သုတကို Guide သွားလုပ်ပေးရမှာ”

“ဒီလောက်အေးနေတာ နားပါလားနွေရယ်”

“မဖြစ်ဘူး မြတ်မွန်ရဲ့၊ နားလိုက်ရင် အပျင်းရောဂါဖြစ်မယ်။

အခုတုလူအတွက် အန္တရာယ်ပဲ။ နွေ သူများ ပြိုင်တာ မခံချင်ဘူး”

“အေးပါ ... ငါ သိပါတယ်”

အိမ်နေရင်း ခပ်ပွပ္ပအင်္ကျီကိုသာ ရွေးဝတ်လိုက်ပါ၏။ အရင်း

၁၈ နိမိတ်တို့၏အစဉ်

အေးနေပြီမို့ သနပ်ခါးမလူးဖြစ်တော့ပါလေ။ လက်ရှည်အင်္ကျီကိုပါ ထပ်ထပ်လိုက်ပြီး ခုတင်နှစ်လုံးကြားရှိ နံနာ ထိုင်လိုက်ပါ၏။ စားပွဲထက် မြတ်မွန်ဖျော်ပေးထားပသည့် Mikko ကော်ဖီကို ယူသောက်လိုက်စဉ် မြတ်မွန်က သူမခေါင်းကိုဖြည့်ချကာ သုတ်ပေးလေသည်။

“ကိုလတ် ဖုန်းဆက်သေးသလား”

“ဟင့်အင်း... ဒီလိုမိုးရွာနေရင် ငါ ကွေးနေပြီဖုန်း သူသိတာပဲ”

“နင်တို့ ဒီနှစ်ယူဖြစ်မှာလား မြတ်မွန်”

“ငွေစုတုန်းပါ နွေ လူကြီးတွေဆိုမှာ လက်မှတ်ဖြန့်ချင်တာ သူရော ငါရောလေ”

သူမ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ခပ်ထပ်ထပ်လားဖြစ်သွားပုံ သည့် သူမဆံနွယ်တွေကို မြတ်မွန်က ခပ်နွေးနွေးအပူရှိန်ဖြင့် Dryer မှုတ်ပေးနေပါသည်။ ဆူးလိပ်ဘီးဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြီးကာ တစ်လွှာချင်း ရေခြောက်အောင်လုပ်ပေးလေ၏။ မြတ်မွန်နှင့်ကိုမင်းလတ်တောင် ချစ်သူသက်တမ်း သုံးနှစ်ကျော်နေလေပြီ။

သူမမှာဖြင့်။

အခန်း (၂)

“မမလာပြီ”

“ဟဲ့... အစားကိုပြီးအောင်စားမှပေါ့ သုတရဲ့။ ဒီကလေးက တော့လေ”

“အချိန်မရှိဘူး မာမိရဲ့။ မမက သားတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ စာပြရတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်နှစ်ယောက်ရှိသေးတာ”

မိုးသုတက ထမင်းစားနေရာမှ ပါးလုပ်ပလောင်းဖြင့် ဆသွားလေ၏။ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းမို့ ဒီကောင် ဒီလောက်ထိ ကြိုးစားနေတာပါ။ အိမ်တံခါး Bell သံကြားတာနှင့် ကြိမ်တို့ခံလိုက်ရသလို ဆတ်ခနဲ ခုံမှထတော့တာ မဟုတ်ပါလား။ မမက သူ့ကို မေးဆတ်

၂၀ နေသောအခါ

ပြကာ သားဖြစ်သူအဖြစ်သည်းပုံကို ပြသလေ၏။

“သုတရဲ့ Guide က တော်တော်ကြမ်းလို့လား”

“ကြမ်းတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မောင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေကို Guide လုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ သိပ်တင်းကြပ်တာ အမှန်ပဲ”

“လူငယ်ပဲလား”

“ငယ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မိန်းကလေး”

“မိန်းကလေး”

“အင်းလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမကလည်း ကလေးကို မိန်းကလေး Guide ငှားရလား”

“အမယ်လေး ... ယောက်ျားလေး Guide လည်း ရှာပေးပါ။ နင့်တူတော်မောင်အစ်ကို သည်းမခံနိုင်လို့ ပြေးရောပဲ”

“သုတက စာမည့်ပါဘူး”

“တော်လွန်းလို့ ပြောနေရတာပေါ့။ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးလွန်းလို့ တော်ရုံ Guide မျိုးနဲ့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး။ ဒီ Guide နဲ့မှပဲ အသားကျတော့တယ်။ ဒါတောင် ... သူလာပြတာ သုံးလပဲ

မနိုးသော ဇို၊ အေးသော ဆောင်း၊ အေးသော အေး

၂၁

ရှိသေးတာ”

“တော်တယ်ဆိုပါတော့”

“မြင်တော့ သိလိမ့်မယ်”

သူ မျက်နှာပင့်သွားရပါ၏။ သားဖြစ်သူရဲ့ Guide ကို အမွှန်းတင်နေသည့် မမပေးကိုး။ မြင်တော့သိမယ်တဲ့၊ ဘယ်လောက်တော်တဲ့ Guide မို့ ဒီလောက်ချိုးမွမ်းနေရပါသလဲ။ ဒီနေ့မှပဲ ခရီးကပြန်ရောက်တာမို့ ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေဖြစ်ဦးမှာပါ။

ကြည့်ရတာ ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ စာသင်ပေးတာထင်ပါရဲ့။ မမက ကော်ဖီနှင့်မုန့်ပါမက ရေနွေးတတ်ဘူးနှင့် ကြွေမတ်ခွက်ကိုပါ ပြင်ဆင်ပေးနေတာမို့ သူ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ဒီခေတ်မှာ ဒီလို Guide တွေကို ပုံရိုးနေရပါလား။

“အဲဒါ နေ့တိုင်းပြင်ပေးရတာလား”

“ဟင်း ... ဘယ်လောက်ပဲပြင်ပေးပေး ရေကလွဲပြီး အဲဒီကလေးမက မသောက်တော့ ခက်ပါရဲ့”

ထမင်းလည်းစားပြီးပြီမို့ မမ နောက်သို့ သူ အသာလိုက်ခဲ့ပါ၏။ သူ ထင်ထားသလို ဧည့်ခန်းမှာ သုတရော Guide ပါ ရှိမနေပါချေ။ ဒါဖြင့် ဘယ်မှာ သင်နေပါသလဲ။ သူတွေးနေစဉ်မှာပင် မမက

အောက်ထပ်စာကြည့်ခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်ကာ ဝင်သွားလေ၏။

မမြင်ကွယ်ရာမှာ ချာတိတ်ကို Guide ငယ်ငယ်လေးနှင့် လွှတ်ထားလို့ဖြစ်ပါမလား။ မစိုးရိမ်တတ်ပါလားနော်။ အခန်းထဲမှာ စကားပြောသံသဲ့သဲ့သာ ကြားရပြီး ခဏအကြာမှာ မမ ပြန်ထွက်လာလေ၏။ မဆီမဆိုင် တူဖြစ်သူကိုပူနေတာ အလုပ်တော့ မဟုတ်ပါလေ။

“လင်းရော ကော်ဖီသောက်မလား”

“No”

“ခရီးပန်းလာတာ နားချင်နားတော့လေ။ အပေါ်မှာ မမ အခန်းပြင်ပေးထားတယ်”

“ရပါတယ် မမရဲ့”

“ဪ... မေ့တော့မလို့ ဒီနေ့ သား Guide ကို ကျွန်ုပ် ဖိုး ပေးရဦးမှာပဲ”

“ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”

“ငါးသောင်း”

“ဗျာ! ... ငါးသောင်းတောင်၊ များလှချည်လား”

“ဟယ် ... မများပါဘူး လင်းရယ်။ ဝိုင်းကျူရှင်ဖိုးတောင်မှ သိန်းကျော်ရှိနေတာ။ ဒီလောက်က ငါးပါးလေးပဲ။ ဒီ Guide ကို

ခေါ်ချင်သူတွေ ပေါ့မ့ပေါ့။ နွေက လူရွေးပြီး လက်ခံသင်ပေးလို့ သုတ ကံကောင်းသွားတာဟဲ့”

အလိုလေး ... ကလေးနဲ့ စာပိုင်းကျက်ပေးတဲ့ Guide ကို ဆောင် ငါးသောင်းပေးရသတဲ့လေ။ မြတ်စွာဘုရား ... ခေတ်ကြီးက ခရစ်ကြောင်းနယ် ငွေစီးကြောင်းဖြစ်နေပြီပဲ။ မငွယ်ပါလားနော်။ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စရိတ်စက၊ က ဤမျှအထိ ကြီးရတယ်လို့။

“Guide များ မမရာ ကလေးနဲ့ စာပိုင်းကျက်ပေးရုံလေးကို ပေးရတာများတာပေါ့။ မတန်ဘူး”

“လင်းရယ် ... ခက်တော့တာပဲ။ သူများတွေ တစ်ဘာသာ ချင်းကို သုံးသောင်းပေးပြီး ခေါ်ရတာဟဲ့။ ဘာသာစုံ ဒီဈေးနဲ့ရတဲ့ Guide မျိုး နှင် လိုက်ရှာကြည့်စမ်းပါ။ ခေါင်းသာဖြူသွားလိမ့်မယ်”

“မမက အရမ်းကို မွန်းလွန်းပါတယ်ဗျာ၊ တော်ရုံပေါ့”

“စေတနာဆိုတာ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရနိုင်တဲ့ အရာပါ လင်း ဩမ်စင်။ သူစာသင်ပေးရတဲ့ ကလေးတွေအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ စိတ် ချင်း စေတနာကို နှင်မှမမြင်နိုင်တာ။ အခုဆို နှင့်တူက ကျောင်းမှာ ဆောင် (၁) က မဆင်းတော့ဘူး။ ပုံမှန်ပဲ”

“ဒါက သုတက နဂိုကတည်းက bright ဖြစ်တာလည်း

သေချာစေရန်

မိမိပါလား”

“နင်ကတော့လေ ... ပြောရတာ လက်ပေါက်ကပ်လိုက်တာ”

မမက သူနှင့် စကားမဆက်ချင်တော့ပုံဖြင့် အပေါ်သို့ တက်သွားတော့၏။ Computer Note book ကိုဖွင့်ကာ ဟိုနိုင်ငံမှာကျန်ခဲ့သည့် ဘော်ဒါတွေနှင့် Online မှာ ချိတ်လိုက်ပါသည်။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ လူချင်းတွေ့ဖို့ တကူးတကကြီး သွားတွေ့ဖို့မလိုပါလေ။ ဒီနည်းနဲ့ တွေ့ဖို့က အနီးလေးပင် မဟုတ်ပါလား။

စာကြည့်ခန်းတံခါးက ချပ်ခနဲ ပွင့်သွားကာ သုတ ခေါင်းပြကြည့်လိုက်လေ၏။ ညှပ်ခန်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေပြီး ဟိုရှာနေတာက မမကိုထင်ပါရဲ့။ စာသင်တာဖြင့် ဘာမှမရှိသေး။ ဤကျောင်းသား ဘာထလုပ်ပြန်တာပါလိမ့်။

“လေးငယ် မာမီရော”

“အပေါ်မှာ”

“ဟာ ... ကျစ်! အရေးထဲမှပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမကို ဆေးတိုက်ချင်လို့ပေါ့။ နှာစေးနေတာ သနား

ခန့်အသာ စိုး၊ ခဒေးသော စသင်း၊ ခနွေးသော နွေ

၂၅

ပါတယ်”

“သူ့ဘာသာသူကုမှာပေါ့၊ မင်းက ပူစရာလား”

“မမဖျားသွားရင် ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသွားမှာပေါ့ဗျ။ First Test က နီးနေပြီကို။ မာမီမရှိရင် လေးငယ် ယူလာပေးဗျာ။ မမ အတွက် Cetirizine တစ်လုံးလောက်”

“အံ့မာ ... ငါက ဘာလို့ယူလာပေးရမှာလဲ။ ဒီမှာ မအားတာ မမြင်ဘူးလား”

“လေးငယ်က စိတ်ပုပ်တယ်ဗျာ။ အဲဒါကြောင့် ခုထိ မိန်းမမရတာ”

“ဘာကွ ... မိန်းမများ ခုယူခုရတယ်ဟေ့ကောင်။ ကိုယ်ရှာတာ ကိုယ်ပဲ သုံးချင်လို့ မယူတာကွ”

“သုတရေ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“လာပြီမမ ... လာပြီ”

တံခါးပြန်ပိတ်သွားပါ၏။ အဖြစ်ကသည်းပါ။ အဲဒီ Guide ကလည်း သူ့ဘာသာ ဆေးမသောက်လာဘူးလား။ သူများအိမ်မှာ အားနာရကောင်းမှန်းမသိ။ နေရင်းထိုင်ရင်း သူက စိတ်ပုပ်အခေါ်ခံရပြီလေ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ တော်ကြာ ကလေးကိုပါ အဖျားကူးနေမှ

၂၆ နေသဒ္ဒါစာပေ

ပြဿနာလေ။

Note Book သုံးနေတာကိုရပ်ကာ ထလိုက်ရပါ၏။
အလယ်ခန်းရှိ ဆေးဗီရိုကိုဖွင့်ကာ ရိုးရိုးဖျားနာပျောက်ဆေးအထပ်ကို
မွှေရှာလိုက်မိပါ၏။ ဘူးအဖြူမှာ အပြာစာလုံးကြီးဖြင့် ရေးထားပါသည်။
Cetzy (10) ဘူးထဲမှ ဆေးတစ်ကတ်ကို နှိုက်ယူလိုက်ပါသည်။
တူတော်မောင် စာသင်နေတာ စိတ်မညစ်စေရင်၍ ထလုပ်ရခြင်းပါပဲ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“သုတ ရပြီ”

“Flat bottom flask မှာ ဖန်ပြွန်ကတော့ အတံက
အောက်ခြေနဲ့ ထိနေရမယ်။ ထွက်လာမယ့် gas က အပေါ်ကိုတက်
လာမှာမို့ ထွက်ပြွန်က ဖော့ဆိုကျော်ကျော်မှာ ရှိရမယ်။ ဖော့ဆိုကို
ဒီလို တစောင်းငြယ်ဖို့ မမေ့နဲ့။ မမမှတ်ပေးတဲ့အဆင့်အချက်အတိုင်း
မှတ်ပါ”

“ဟုတ်!”

“Equation ရေးရင် Valance ညီအောင်ညှိဖို့ မမေ့နဲ့”

အဝမှ လှမ်းအသံပြုလိုက်ပေမယ့် ဧာသင်နေတာမို့ မကြား
ပါလေ။ ခပ်ပါးပါးလက်ရှည်အင်္ကျီ ထပ်ဝတ်ထားသည့် Guide မမက

စဉ်းစားသော စကား၊ စကားစာ၊ စကားစာ ၂၇

သုတကိုကျောပေးလျက် White board ထက် ဆော့ပင်ဖြင့် ဓာတု
ဗေဒပုံဆွဲကာ နံပါတ်တွေ လိုက်တပ်နေတာက မြန်လွန်းနေတာပါ
လေ။ ပြီးမှ အောက်မှာ နံပါတ်ပြန်တပ်ကာ ပစ္စည်းအမည်တို့ကို
လက်ရေးဆက်ဖြင့် ရေးချပြလေ၏။ လှလိုက်တဲ့ လက်ရေးလေးပါပဲ
လား။

“ပြီးရင် equation”

ဖျပ်ခနဲလှည့်လာသည့် သူမမျက်နှာကို အခုမှ သူ မြင်လိုက်
ရတာပါ။ အုပ်လုံးသိမ်းလျက် သေသပ်စွာကျစ်ထားပါသည့် ဆံနွယ်
ရှည်တွေ၊ ခပ်ပါးပါးခန္ဓာကိုယ်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းပါသည့် အရပ်
အမောင်း။ သူထက်ပင်ငယ်သေးသည့် မိန်းကလေးမှန်း ခန့်မှန်းမိလေ
၏။

“ဘာကိုစွဲလိုလဲ”

“သုတမှာလို့ လာဖို့ပေးတာ”

ခပ်တည်တည်မျက်နှာနှင့် မလိုက်ဖက်သည့်လေသံက ခပ်
မြတ်မြတ် ထွက်လာ၏။ ဘာလဲ၊ ခဏတစ်ဖြုတ်လေးဝင်လာမိတာကို
ခဏျက်ဘူးလား။ ကိုယ့်အိမ်မှာ စာလာသင်ပေးရတဲ့လူကများ အိမ်ရှင်
တို့ မကြည်သလို ကြည့်ပုံနှင့်လေ။ ပဲ့လိုက်တာနော်။ သူ့ဘာသာ

အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းမှာ ထိုင်နေလျှင်ပြီးရောက်ကုန်။

“မမ ဆေးသောက်ရအောင်လို့ပါ”

“ဪ... ရပါတယ်”

လင်ဗန်းထဲထည့်ပေးလိုက်ပါသည့် ဆေးကတ်ကို တစ်ချက် ကြည့်ကာ Word equation ရေးရင်း ဟိုဘက်ကို ပြန်လှည့်သွားလေ၏။ ဘာလဲ၊ ကျေးဇူးလေးတစ်ခွန်းတောင် မပြောဘူးလား။ ဒါလား ဆရာမ။ အတော် မဖော်ရွေ မယဉ်ကျေးသည့် မိန်းမပါပဲလား။ ဒါတောင်မှ သုတက တမမနဲ့ ရေရွတ်နေတာလေ။

“ဘာပြောမလို့လဲ လေးငယ်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ဆေးယူလာပေးလို့ ကျေးဇူးပါ”

ပြောရမည့်လူက မပြောပါဘဲ တူတော်မောင်က ကိုယ်စား ပြောပေးလေ၏။ သူ ဘာမှပြောစရာမရှိတာမို့ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ပြန် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ မျက်နှာမှာ ဘာမှရှိမနေပါဘဲ ပြောင်တလင်းထား တာတောင်မှ ဤမိန်းကလေး၏မျက်လုံးမျက်နှာ မျက်ခုံးတို့က ထင်သာ နေတာပါလေ။

“ဒါ... ကျွန်တော့် လေးလေးလေး” ဟုပင် မိတ်မဆက်

ပေးပါလား။ အတော်ဟုတ်တဲ့ကောင်ဝါပဲ။ ဒင်း guide မမကိုတော့ သိတတ်တယ်ပေါ့လေ။ အပြင်မှာ မိုးက ထင်ရွာလာပြန်တာမို့ ပြတင်း ပေါက်တွေကို သူပင် ဖိတ်လိုက်ရပါသည်။ အတော့်ကို စိတ်ပျက်စရာ ဝါပဲ။ သူက မိုးရေစိုတာ၊ ဗွက်ရေတွေနှင့် ခြေထောက်ညစ်ပတ်တာ ကို အလွန်မုန်းတီးတာပါလေ။

“လိုက်မလာနဲ့၊ စာပဲ ပြီးအောင်လုပ်။ ပုံကို အနည်းဆုံး သုံးခေါက်ဆွဲကျင့်ပါ။ ဘာမေးစရာရှိသေးလဲ”

“ဒီနေ့တော့ မရှိသေးဘူး”

“ဒါဖြင့် မမပြန်ပြီ”

“ဟုတ်... ကျေးဇူးပါ မမ”

တံခါးဟကာ ထွက်မလာသေးဘဲ မှာတမ်းချွေနေတာက ပြီးနိုင်ပါ။ စာကြည့်ခန်းထဲမှ Guide ထွက်လာသည်နှင့် မမက အတိတ်ဖြူဖြူလေးကိုင်လျက် အမြန်ရောက်လာလေသည်။ ညှော်ခန်း ဆက်တိုက်မှာ ထိုင်နေတာမို့ မမနှင့်သူတို့ အကဲပိုနေတာကို သူ အတိုင်းသား မြင်နေရတာပါလေ။

“ဆရာမရေ ... ခဏလေး။ သားရဲ့ကျူရှင်ဖိုး ပေးမလို့

“ရပါတယ် အစ်မရယ်၊ မနက်ဖြန်မှ လကုန်မှာကို”

“ဒီနေ့ပဲ ယူသွားလိုက်ပါ ဆရာမရယ်၊ ဒီမှာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်မ၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

လိုက်မလာခဲ့ဟု သေချာပြောထားပါလျက် သုတကာ နောက်မှ ပါလာပြန်လေ၏။ လှေကားသုံးထပ်နားရှိ တံခါးထောင့်မှာ ထောင်ထားပါသည့် ထီးအဝါလေးကို သူမဖွင့်လိုက်ပါသည်။ လက်ထဲမှာ ဖိုင်ကိုပိုက်လျက် ဖိနပ်စီးကာ တိုက်ရှေ့မှ ထွက်သွားလေတော့၏။

“ဖျားတော့မှာပဲ”

“အေးဟယ်... မိုးကလည်း ဒီနေ့မှ ကောင်းလိုက်တာ”

“ဟိုဘက်လမ်းက အမြွှာတွေအိမ်ကို ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးရင် ကောင်းသား”

“ငါ မအားဘူး”

“ကြည့်”

“လေးငယ်ကိုလည်း မကူညီခိုင်းပါဘူး။ ကျွန်တော့်မမက မာနအကြီးစားဗျ”

“ဒဲဒဲဒီမာနက ပြုတ်စားလို့မှ မရတာ”

သုတကာ သူ့ကို မျက်စောင်းလှည့်ခဲ့လေ၏။ အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှတက်စဉ် ခေါင်းထဲမှာ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည်က နေ့လယ်က မြင်လိုက်ရသည့် မျက်နှာပါ။ အလို... ဒါ သူနဲ့ ပြဿနာဖြစ်သွားသည့် အမျိုးသမီးဖြစ်နေပါရောလား။

အခန်း (၃)

အိပ်ရာထဲ လှဲနေယေမယ့် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲ့ပြီး ကိုယ်ပူနေ ပြီမှန်း သိလိုက်ပါသည်။ ဖျားပြီထင်ပါ၏။ ဒီလောက် ဆေးကြိုတင် သောက်ပါလျက် ဒီရာသီများက တားမရပါလေ။ ကျောပေးထားသည့် ခုတင်ဘက်မှ တချွတ်ချွတ်အသံကြောင့် မြတ်မွန်တစ်ယောက် အလုပ် သွားရန် ပြင်နေပြီမှန်း သိလိုက်ပါသည်။

“နေ”

“အင်း”

“ဖျားနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

စဉ့်ခဏာ ခြုံ၊ စအေးသော ဆောင်း၊ စန္ဒေးသော နေ့ ၃၃

“ဒုက္ခပဲ ဘာဆေးသောက်ဦးမလဲ။ ဆေးခန်းက ညနေဘက် မှ ဖွင့်မှာဟဲ့”

“ရပါတယ်၊ နွေ့ဘာသာသွားပါ့မယ်”

“အဲဒါကြောင့် နားပါလို့ပြောတာပေါ့။ နင်က သိပ်အပင်ပန်း ဆတာကိုး”

“မိုးမိလို့ပါဟယ်၊ တော်ရုံဆို မဖျားပါဘူး”

“အေးပေါ့... သုံးလေးရက် ဆက်တိုက်ကြီးရွာနေတာကို ငါ ဘာလုပ်ပေးခဲ့ရမလဲ”

“နေပါစေ... ဆာမှ ရှာကြိုစားလိုက်မယ်”

“ဘာမှမစားဘဲ မနေနဲ့ဦးနော်”

“အင်းပါ”

မြတ်မွန်က စိတ်မချသည့်နှယ် သေချာမှာက အလုပ်သွား ဆောင်။ မိုးရွာတိုင်း အအေးမိတုပ်ကွေးရှောဂါက ကူးစက်တတ်ပါ သည်။ သူမဖျားတာကအကြောင်းမဟုတ် စာသင်ပေးရသည့်ကလေး ကွယ် အဖျားကူးမှ ဒုက္ခဖြစ်မှာလေ။ ပြဿနာပါပဲလား။

သူမက မိုးရာသီကို မနှစ်သက်တာအမှန်ပါ။ နွေဦးရာသီ မွေးခဲ့ရတာမို့ မေမေက နွေအရိပ်အမည်ကို ပေးခဲ့တာပါလေ။

မိုးတွင်းမှာ မွေးခဲ့သည့်သူက မိုးရွေးဦးဆိုပြီး နာမည်မှည့်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ မိုးတွင်းမွေးခဲ့သည့်ကိုဦးက မိုးရွာတာကို နှစ်သက်ခဲ့သလို ဆောင်းတွင်းမှာ မွေးခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းဆောင်းအမည်က ဆောင်းနှင်းဖြူဖြစ်ပြီး ဆောင်းရာသီကို နှစ်ခြိုက်ခဲ့တာလေ။

အမည်ကသာ နွေအရိပ်ဖြစ်ပေမယ့် ဘဝကဖြင့် အရိပ်မကဘဲ ပူပြင်းခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ ဆောင်းတိုရဲ့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်အဖြစ် နေခဲ့ရသည့် မေမေရဲ့သမီးမို့ ဆောင်းရဲ့မာနအောက်မှာ နှိပ်စက်ခံရတဲ့ မျက်နှာမဲ့အဖြစ် နေခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်း (၁၀) ကျော်ကြာခဲ့တာပါ။

တစ်ကျောင်းတည်း တစ်ခန်းတည်း အတူစာသင်ခဲ့ရပေမယ့် သူမက ကျူရှင်မတက်ရသလို စာကျက်ချိန်က နည်းခဲ့ရတာပါ။ ဒါတောင်မှ တစ်နှစ်တစ်တန်း ပုံမှန်အောင်ခဲ့ပြီး (၈) တန်းနှင့် အထက်တန်းမှာ သင်္ချာဂုဏ်ထူးပါအောင် ကျွမ်းကျင်သည့် ဘာသာရပ်အဖြစ် ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့တာပါ။

“ကျွတ်! ကျွတ်!”

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေရတာမို့ နှုတ်

ညည်းတွားရေရွတ်လိုက်မိပါ၏။ အိပ်ရာထဲ လှဲနေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒီလိုသာကွေးနေရင် တုပ်ကွေးအဖျားက ပိုဆိုးတတ်တာမို့ပါ။ တစ်ခုခုသောက်ပြီး ဆေးသောက်ထားရမယ်လေ။ ဖျားနေလို့မဖြစ်ဘူးနော်။ ဒီဘဝတစ်သက်တာမှာ ကိုယ့်ခြေပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာ ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိနေပြီလဲ။

အနှိမ်ခံ အဖိခံဘဝက လွတ်မြောက်ခဲ့အောင် မနည်းကြီး နှုတ်ကန်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ အချစ်တွေ၊ အသက်တွေ၊ မေတ္တာတွေ၊ ကရုဏာနတွေ သံယောဇဉ်တွေအားလုံးအားလုံးကို အတိတ်မှာသာ ထားချင်ခဲ့တာပါလေ။ သို့သော် ယိုင်ခံ့ခွံခြေလှမ်းနဲ့ ရှေ့ကို ဆန်းလျှောက်ရတိုင်း ဘေးမှာ အနီးဆုံးရပ်ပြီး အားပေးခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ယခုတိုင် မမေ့နိုင်ခဲ့တာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ရေချိုးခန်းရှိရာသို့ အားတင်းလှမ်းခဲ့ပါ။ မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်တာကို ခပ်မြန်မြန်လုပ်ရလေသည်။ အခန်းကိုပြန်ရောက်တော့ ဓာတ်ဘူးထဲမှာ မြတ်မွန် တည်ပြီး ဆည်သွားသည့် ရေနွေးပူပူဖြင့် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်လိုက်ပါ၏။ ခြောက်သွေ့မှုတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။

အဆောင်ရှေ့မှာရှိနေပါသည့် ပိတောက်ပင်ကြီးက အခက်

၁၆ နေသဒ္ဒါစာပေ

အရွက်တို့ဖြင့် စိမ်းစိမ်းစိုစို ရှိနေလေသည်။ နွေရာသီ သင်္ကြန်ရောင် တိုင်း ဒီအပင်ကြီးက သစ္စာရှိစွာဖြင့် ပွင့်ပေးတတ်တာပါလေ။ တစ်နှစ် တစ်ကြိမ်သာပွင့်တဲ့ အပင်ကမှ သစ္စာရှိပြီး တာဝန်ကျေနပ်တာမဟုတ် လား။ လူသားဖြစ်တဲ့လူတွေက အဘယ်ကြောင့် သစ္စာမရှိကြတာလဲ။

“ချစ်တယ်”

ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်ပေါက်က စီးကျသွားရပါ၏။ သူမ ညာဘက်ပါးပြင်မှာ ပါးချင်းကပ်ပြီးပြောခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်းပါး ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ဘဲ အမှတ်တရပါလေ။ ရင်တွေထိန်းချုပ်မရန် အောင် ခုန်ပေါက်နေခဲ့တာ။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး နီခဲ့ပြီး ထူထူကုန်ထား ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးစက်ပြီး တုန်လှုပ်ကြောက်လန့်ခဲ့ရတာ အချစ်ပေပဲလား။

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မပေးဖူးခဲ့သည့် နမ်းရှိုက်ခွင့် ဘယ်သူမှ အခွင့်မရှိတဲ့ ထိတွေ့ခွင့်၊ ဘယ်လိုလူကိုမှ ခွင့်မပြုခဲ့ပါဘူး။ တစ်စုံစိတ်ကန်ကြည့်ခွင့်မျိုး ကိုဦးတစ်ယောက်သာရခဲ့တာပါလေ။ စကား လုံးလှလှလေးတွေနဲ့ လူကို ကိုင်လှုပ်နိုင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ “ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့ တစ်ခွန်းလေးနဲ့ နွေအရိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး

နေသဒ္ဒါ စိုး၊ ခေအားသော စောဘီး၊ ခေဋ္ဌးသော ခေ ၃၇

နုလုံးသားကို အပိုင်ရခဲ့တာပါ ကိုဦးရယ်။

ထိုက်တန်တယ်ဆိုတာ ချစ်ခြင်းနဲ့ဆက်နွယ်နေပါသလား။ ပြောကြတော့ဖြင့် အချစ်မှာ နှိုင်းဆခြင်းတွေ၊ တိုင်းတာချက်တွေ ရှိနေဘူးဆို၊ တကယ့်လက်တွေ့မှာဖြင့် အလွှာဟူသည့် ဓားကြီးကြီးက ဆူမနုတ်ကိုဦးကြားက ကြိုးမျှင်လေးကို တိခန့် ရက်ရက်စက်စက် ခြွတ်ခဲ့တာပါလေ။

“ချစ်တယ်” ဟူသည့် စကားတစ်ခွန်း မထွက်ခင်ကတည်းက ခိုင်မာခဲ့တာပါ။ မပြောလည်း သိခဲ့ပါတယ်လေ။ တခြားကောင်လေးတွေ ကြည့်ရင်မကြိုက်တာ၊ စကားလိုက်ပြောတာ စာလိုက်ပေးတာကို ခြင်တိုင်း ဒေါသတွေထွက်ပြီး ပေါက်ကွဲတတ်တာကိုက ဝန်တိုခြင်းဟူသည့် ချစ်ခြင်း၏ ရေသောက်မြစ်လက်တက်တစ်ခုအဖြစ် ရှိခဲ့တာပါလေ။

ကျောင်းသွားခါနီးတိုင်း နေ့စဉ်မပျက်မကွက် (သူမမေမေ မသိအောင်) ယူလာပေးလေ့ရှိသည့်ပန်းကို မပန်ဖြစ်တိုင်း ဝမ်းနည်းရိပ်နန်းနေပါသည့် မျက်ဝန်းညိုတို့ကို မြင်ရတိုင်းပါလေ။ ညီမလေးလို သဘောထားပြီး ဖြူဖြူစင်စင်လေး ချစ်တာဖြစ်ပါစေဟု သူမ ဆုတောင်းခဲ့ပေမယ့် ဆုတောင်းက မပြည့်ခဲ့ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အချစ်ဟူသည် ကရုဏာသက်ခြင်းက အစပျိုးဖြစ်ပါလျှင် အုတ်မြစ်ခိုင်လွန်းသည့် သံယောဇဉ်မျိုး ဖြစ်နေတတ်သည်ကို ထိုစဉ်က မသိခဲ့ပါလေ။ ခေါင်းတညိတ်မှာ သူ့ အဘယ်မျှ ပျော်ရွှင်ခဲ့ပါသလဲ။ သူမထံသို့ အလိုလို ကူးစက်လာသည့်နှယ် စိတ်ချမ်းမြေ့ခဲ့ရတာအမှန် ပါ။

အပြုံးတွေရဲ့နောက်မှာ ဘာတွေရှိနေမလဲဆိုတာကို မမြင်ခဲ့ မသိခဲ့။ အပျော်တွေ၏နောက်ကွယ်မှ ဝမ်းနည်းငိုကျွေးရခြင်းက အသက်အရွယ်နှင့် မမျှတခဲ့ပါလေ။ ရွယ်တူဖြစ်သည့် ဆောင်း၏ အမုန်းလက်ဝါးက သူမပါးပြင်နှင့်ရင်တွင်းမှာပါ ဒဏ်ရာအနက်ရှိုင်းဆုံး ရခဲ့ပါ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏မစ္စရိယစိတ်က အင်မတန် အပြုံးတကြီးဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေခဲ့တာပါလေ။

“ဂျိမ်း!”

“ဘုရား!”

မိုးဒေဝီက အသံပင်ပေးနေလေပြီ။ ဒီမိုးထဲ ဆက်သွားပါက ဒီအဖျား ပျောက်ဖို့လမ်းမမြင်ပါလေ။ ကော်ဖီသောက်ရင်း Fluzz တစ်လုံးကိုပါ မျှောချလိုက်မိ၏။ ပြီးနောက် ဒီနေ့သင်ရမည့်အတန်းတွေ ကို ဖျက်ရန် Handset ကို လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို ... မမနဒီပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာမလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မ၊ ကျွန်မ ဒီနေ့မလာဖြစ်လို့ အကြောင်း ကြားရတာပါ”

“ဖျားနေပြီထင်တယ်၊ ဆရာမအသံတွေ ပြောင်းနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီတစ်ရက်ပါပဲ အစ်မ၊ မိုးသည်းပုံနဲ့ လာလို့ ဖြစ်လို့ပါ။ မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာမှာပါ”

“ရပါတယ် ဆရာမရယ် ... နားလိုက်ပါ။ သမီးတွေကို အစ်မ ပြောထားလိုက်ပါမယ်။ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်နားလိုက် ပေါ့”

“အဲဒီလောက်တော့မဖြစ်ဘူး အစ်မ၊ ကလေးတွေ First Test ရှိနေလို့လေ ... ဒီတစ်ရက်ပဲ နားမှာပါ။ ကျေးဇူးပဲနော် အစ်မ”

(၉) တန်းတစ်ဝိုင်းသင်တာကိုပါ ဖျက်လိုက်ပြီး မိုးသုတအိမ် ကို ဆက်ရန် နံပါတ်နှိပ်လိုက်ပါ၏။ မိုးသုတ၏အိမ် ဒေါ်ကြည်သာချို က အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားတာမို့ အိမ်ဖုန်းကိုပင် ခေါ်လိုက်တာပါ။ ဆက်တော်နှင့် လာမကိုင်တာမို့ မအားလောက်ဘူးထင်ပြီး ဖုန်းချရန်

မြင်လိုက်စဉ် ဖုန်းကိုင်လိုက်သံက ရုတ်တရက် ထွက်လာလေသည်။

“ဟယ်လို”

အလို ယောက်ျားသံပါလား။ မိုးသုတက ဒီအချိန် ကျောင်းသွားနေပြီမို့ အိမ်မှာမရှိပါ။ ဒါဖြင့် ... ဒါ ဟိုလူပေါ့။ စကားမပြောချင်ပါဘူးဆိုမှ လာဆုံရတယ်လို့။ သူက မမှတ်မိသော်လည်း လူတွေကို တစ်ကြိမ်မြင်ရုံနဲ့ အမှတ်ရတတ်ကျင့်က ရှိနေတုန်းမို့ သူမနှင့် ပြဿနာဖြစ်ဖူးသည့်လူမုန်း သိနေရတာပါလေ။

“ဟယ်လို ... ဘယ်သူလဲ။ ဖုန်းခေါ်ပြီး ပြောစရာရှိတာ ပြောမှပေါ့”

“မမချို မအားဘူးလား”

“မမ ... ဪ ... ဟုတ်တယ်။ အပြင်သွားနေတယ်။ သူ့ဟန်းဖုန်းကို ခေါ်လိုက်လေ၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“ခဏလေး”

“ကျစ်! ... ဘာပြောမလို့လဲ”

“ကျွန်မ မိုးသုတရဲ့ Guide ဆရာမပါ”

“မိုးသုတ ... ဪ ပြောလေ”

“ဒီနေ့ ကျွန်မ မလာဖြစ်ဘူးဆိုတာကို ကျေးဇူးပြု၍

ပြောပေးပါရှင်”

“ဟ ... မင်းတို့ဆရာမတွေက ဒီတိုင်းပဲလား။ သူများဆီက လစာယူထားရင် ပျက်ရက်မရှိ သင်ပေးရမှာပေါ့။ နည်းနည်းလေးမှ နားလည်မှုမရှိဘူး”

“ဒီမှာ ... ကျွန်မလာလို့ မဖြစ်လွန်းလို့ အကြောင်းကြားတာ ရှင့်။ လူကို အထင်တသေးနဲ့ မပြောပါနဲ့”

“ဘာလို့ မဖြစ်သလဲဆိုတာ Reason ပြမှပေါ့ကွ။ ဘာလဲ ခြေထောက်နာနေတယ် အကြောင်းပြမလို့လား။ Taxi နဲ့လာပေါ့ကွ။ ကားကြိုပြီး လွှတ်ပေးရမှာလား”

“ဘာရှင့်!”

သူမ အတော် ဒေါပွသွားရပါတယ်။ ကြည့်စမ်း၊ ဒီလူကတော့ သူမနှင့် ဘယ်ဘဝက ရေစက်မှန်းမသိအောင် ကြည့်မရတဲ့လူပါလိမ့်။ ကောင်းပြောတိုင်း အဆင်မပြေသလို ဘုန်းဘောက်ပါပဲလား။ တကယ်တမ်း လူမှုရေးနားမလည်တဲ့လူက သူပါလေ။ ဒီဘက်မှာပြောနေတဲ့သူတို့ စစ်ဆေးနေတာ သူက ရှေ့နေလား၊ စုံထောက်လား။

ထောက် ... ဒင်းတော့ အနားမှာရှိလို့ကဖြင့် မလွယ်ပါလေ။

“ဒီမှာ”

“စကားပြောတာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြောမှပေါ့ကွ။ ဒါနဲ့များ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးနေသေး”

“ရှင်နော် ... ကျွန်မအလုပ်ကို ဘာမှ ဝေဖန်စရာမလိုပါဘူး”

“ဝေဖန်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ အမြင်အတိုင်းပြောနေတာ။ ကလေးတွေ စာမေးပွဲရှိပါတယ်ဆိုမှ ဆရာမက အပျင်းကြီးပြီး”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ နင်နဲ့တော့ ခက်ပါတယ် လင်းကြယ်စင်ရယ် ... တကယ်ပါပဲ။ ဟယ်လို ဆရာမနွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မ”

ခုမှပင် သူမ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ အသက်ကို ဝဝရှူဖြစ်လေတော့၏။ ဖျားနေသည်အဖျားပင် ဘယ်ထွက်ပြေးသည်မသိ ရွေးပင်စို့နေတာလေ။ ဒီလူနဲ့တော့ ခက်ပါရဲ့။ ရှေ့ဆက်ပြီး တွေ့နေပါက ပြဿနာဖြစ်တော့မှာလေ။ သူနှင့် ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘဲ လူကို မကြည်သလို ပြဿနာပတ်ရှာတတ်တဲ့ တကယ့် oxygen ပါပဲ။

“ဆရာမ ဘာပြောမလို့ပါလဲ၊ ပြောလေ”

“နေပါစေတော့ အစ်မ၊ ကျွန်မ ညနေလာခဲ့ပါမယ်”

“ဆရာမ ဖျားနေလို့ လှမ်းပြောတာများလား။ ဆရာမရယ် ... ကျွန်မမောင်က အဲဒီလိုပဲ အပြောမတတ်လို့ပါ။ အားနာလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ဟာ ... မမက ဘာများတောင်းပန်စရာလိုလို့လဲ”

“နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါ”

ဖုန်းပြောရင်း ဘေးမှ လိုက်ရှုပ်နေသည့် မောင်ဖြစ်သူကိုပါ လှမ်းမာန်နေပြန်ပါ၏။ သူများပိုက်ဆံယူပြီး ပျက်ရက်မရှိ သင်ရမှာတဲ့လား။ ငွေကို မြင်တတ်သည့်လူပါပဲ။ ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်က ကျွန်မ အပေါ်မှာ ဒီလိုမြင်နေရတော့လည်း အကြောင်းသိအောင် ပြရသေးတာပေါ့။ ရှင့်အိမ်လာမှ ကျွန်မဆီက အဖျားတွေကူးကုန်ရင် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။

“ကျွန်မလာမှာပါ အစ်မ၊ ဒါပဲနော်”

“ကြည့်စမ်း ... ဆရာမလေး စိတ်ဆိုးသွားပြီ။ နင်နဲ့တော့လေ”

မကြည်သာချို ရေရွတ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာစဉ် သူမ ဖုန်းဖိတ်လိုက်တော့၏။ သူတစ်ပါးလက်အောက်မှာ လခစားလုပ်ပါက

၄၄. နီစသဒ္ဓါစောဇီ

အလုပ်ရှင်ရဲ့မျက်နှာကို မော့မကြည့်ရဲလို့ ဒီလိုအလုပ်ကိုရှောင်ပြီး
စာသင်သည့်အလုပ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ။ ဒါတောင်မှ လူကို ပညာ
ဝေမျှပေးသည့် ဆရာမဟု မမြင်ဘဲ ငွေပေးခိုင်းလို့ရသည့်လူဟု သတ်
မှတ်သည့် လူစားမျိုးလည်း ရှိနေတာလေ။

လင်းကြယ်စင်တဲ့။ ရှင် သိပ်မက်တဲ့ငွေက ရှင့်အတွက်
တကယ် အသုံးဝင်ပါသလား။

* * *

အခန်း (၄)

“ဟောတော်... ဆရာမ တကယ်လာတာပဲ။ အားနာလိုက်
တာရှင်”

မိုးက ဖွဲ့ဖွဲ့လေးရွာနေသေးတာမို့ ထီးဆောင်းခဲ့ရပါ၏။ စိုနေ
သည့်ထီးကို တိုက်ရှေ့ဘာဂျာတံခါးဘေးမှာ အသာထောင်ထားလိုက်ပါ
သည်။ လူက အတော်အားယုတ်နေသလို ဖြစ်နေတာမို့ လေသံ
သိပ်မထွက်ချင်ပါ။ သို့သော် ဒီနေ့ သင်ရမှာက English မို့ မောရဦး
မှာပါပဲ။

“မမ ဖျားနေတယ်ဆို၊ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဝေးဝေးနေ... အဖျားကူးကုန်မယ်”

၄၆ နေသဒ္ဒါစာပေ

လက်ထဲမှပိုင်ကို လာယူရန်ပြင်နေသည့် မိုးသုတ ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲ ရပ်သွားရပါ၏။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည့်လူကို မြင်လိုက်ရတာမို့ သူမ မျက်နှာကို ပိုတည်လိုက်မိပါသည်။ မမြင်ချင်ရင် ပိုတွေ့တယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။

“နားလိုက်တာမဟုတ်ဘူး မမရယ်”

“ရတယ်”

“နန္ဒီတို့တောင်မှ သားကို ဖုန်းဆက်ပြောသေးတယ်။ မမ ဒီနေ့ မသင်ဖြစ်ဘူးလို့”

“စကြစို့”

“ဖျားနေရင်လည်း Mask လေး ဘာလေးတပ်လာမှပေါ့။ သုတတပ်ထား”

“ဟာ ... လေးငယ်ကတော့လုပ်ပြီ။ အဲဒါကြီးတပ်ပြီး စာဘယ်လိုသင်မလဲဗျ”

“ဟ ... Medical Mask ပဲကွ။ ပါးပါးလေးတပ်ထားရတာကို။ ဘာဖြစ်လဲ။ မင်းကို ရောဂါတွေ ကူးကုန်မှာစိုးလို့ ကြိုတင်ကာကွယ်ခိုင်းထားတာ။ စေတနာကို မမြင်ဘူး”

“လင်းကြယ်စင် ... ငါ့နယ်နော်”

စန္ဒီအသာ မိုး၊ စဘားအသာ စောင်း၊ စန္ဒေးအသာ နွေ ၄၇

“မမက ကျွန်တော့်မမပါဗျ။ အဖျားမကလို့ ဘာပဲကူးကူးလေးငယ်အပူ မပါပါဘူး”

“ဟေ့ကောင်”

“မိုးသုတ ... လာတော့။ အချိန်ကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုမလို့”

“ဘာ”

“ဒုန်း”

“ဟာ ... ဒီကောင်တော့”

စာကြည့်ခန်းတံခါးကို အသံမြည်အောင် တမင်ပိတ်လိုက်တာမို့ သူ အတော်ဒေါသွားရပါ၏။ ဘယ်လိုကောင်လေးပါလဲ။ ဒီ Guide မမလေးကိုမှ ဘာကြောင့် နှစ်သက်နေတာပါလိမ့်။ သားအမိနှစ်ယောက်လုံးက ပြောကနေမှဖြင့် ဒီအမျိုးသမီးက ဘဝင်မြင့်နေတာပါလေ။

ဘယ်လောက်များ ပညာတတ်နေလို့လဲ။ Ph.D ဘွဲ့ရလည်း မဟုတ်၊ အင်ဂျင်နီယာလည်း မဟုတ်၊ ဒေါက်တာလည်းမဟုတ်၊ ကျူတာလည်းမဟုတ်ပါဘဲ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးနေရတာကိုများ ကြီးကျယ်နေရတယ်လို့၊ ခဏအကြာမှာ မမက ခွားနှိတ်နွားနှင့်

၄၈ နီဇီ ဇေသဒ္ဒါဇောဇီ

ပေါင်မုန့်ချပ်တွေပြင်ပေးသွားပြန်တာမို့ သူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိတော့
၏။ အိမ်မှာ လာသင်ပေးတာနဲ့ ဒီလိုသာကျွေးနေရရင် မွဲတော့မှာပဲ။

“မမ”

“ဘာလဲ”

“သူ မစားဘူးဆိုပြီး ဘာလို့ပြင်ပေးနေရပြန်တာလဲ။ အရေး
မပါတာတွေ”

“တိတ်တိတ်နေစမ်းပါဟယ်။ ဆရာမလေး နေမကောင်းပါ
ဘူးဆိုနေတာကို ... နင်ဟာလေ”

“မမတို့သားအမိကိုက အကဲပိုလွန်းနေတာပါဗျာ”

“စေတနာဟဲ့ စေတနာ။ ရောင်ပြန်ဟပ်တတ်တာကို နင်မသိ
ရင် ပါးစပ်ပိတ်ထား”

“ဘာစေတနာလဲ၊ ငွေပေးခိုင်းပြီး သင်နေတာကိုများ”

“ကျစ် ... နင်တော့ ပြိတ္တာဖြစ်တော့မှာပဲ”

“မမနော်”

မမက တံခါးခေါက်သံပြုကာ စာသင်ခန်းထဲ ဝင်သွားလေ
၏။ ပွင့်သွားသည့်တံခါးမှ အသာကြည့်လိုက်စဉ် Whiteboard
ထက်မှာ မည်သည့်စာမှ ရှိမနေပါဘဲ ဆရာမနှင့် တပည့်က ခုံကိုယ်စီမှာ

ဇေသဒ္ဒါ နီဇီ၊ ဇေသဒ္ဒါ ဇောဇီ၊ ဇေသဒ္ဒါ ဇေသဒ္ဒါ ၄၉

ထိုင်လျက်သား ရှိနေလေ၏။ ဘာလဲ စာမသင်ဘဲ လေထိုင် များနေ
တာများလား။

“နေပါစေ အစ်မရယ် ... မဟုတ်တာ”

“ဖျားနေတော့ ဒါလေးဖြစ်ဖြစ် သောက်လိုက်ပါ ဆရာမရယ်။
တလေးတွေအတွက် ပင်ပန်းတာနဲ့ ရာသီဖျားပါ ရောသွားတယ် ထင်
မိရဲ့”

“မာမီ”

“ပြော”

“နောက်ကို မမလာတဲ့အချိန် လေးငယ်ကို ထွက်မလာခိုင်းနဲ့
ဧ”

“ဟဲ့”

“မမကို အားနာစရာကြီး မာမီရဲ့၊ လေးငယ်က နေရာတကာ
သို့ လိုက်ပါနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ”

“ကိုယ့်ဦးလေးကို ဒီလိုပြောရလား။ ဒီကလေးကတော့လေ
... ဆရာမလေးကို တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ အားနာလိုက်တာ”

“ရပါတယ် မမ၊ ထားခဲ့ပါရှင်”

“ပူတုန်းလေး သောက်လိုက်ပါ ဆရာမရယ်။ သားလေးက

မမကိုပြောပေးဦးနော်”

“ဟုတ်... မာမိ”

ကလေးအမေကို အားနာမိတာ အမှန်ပါ။ အစကတည်းက စာသင်ပေးတာ ဘာပြဿနာမှမရှိတာကို သူမ စိတ်မရှုပ်ခဲ့ပါ။ အခု တလောမှ ဒီလူရောက်တာနဲ့ သူမအတွက် နောင်ယုက်စရာရှိနေတာ ပါလေ။ တကယ်ပါပဲ။ (၁၀) တန်းကလေးသုံးယောက်ကို အတူသင် ချင်ပေမယ့် ဟိုအမြာနှစ်ယောက်က မိန်းကလေးဖြစ်တာမို့ သူတို့ အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ၊ မိဘတွေ စိတ်ပူမှာစိုးပြီး အချိန်နဲ့ သင်ပေးနေကာမှ စိတ်ရှုပ်ရတယ်လို့။

(၉) တန်းကလေး (၅) ယောက်က အခုကတည်းက စုပြီး ဝိုင်းဖွဲ့သင်ပေးရတာမို့ နောက်နှစ်လည်း အတူတူသင်ရမှာပါ။ တစ်ဝိုင်း တည်းမို့ သူမအတွက် သက်သာသလို အချိန်လည်း အနည်းပဲကုန်မှာ လေ။ ဘယ်လိုပဲ ကျွန်ုပ်တို့ယူပါစေ ဘာသာစုံ Guide ရှိက ခက်ခဲတာ မဟုတ်ပါလား။ တစ်ဦးတည်းပဲ တာဝန်ယူတာမို့ ငွေကုန်သက်သာရင် ကလေးတွေလည်း စိတ်တိုင်းကျအောင် သင်ပြပေးနိုင်တာလေ။

“အရင်သောက်လိုက်ပါ မမရယ်၊ မျက်နှာကို ဖြူဖပ်နေတာ ပဲ”

“ဆေးသောက်လာပါတယ်”

“သောက်ပြီးမှ စသင်မယ်လေ။ မမ လေသံမှ မထွက်တာ တဲ့”

ကလေးက အတင်းတိုက်တွန်းနေပြီမို့ English Text ကို ထက်မှချလိုက်ပြီး ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်နှင့် ခွားနို့ပူကို ကုန်အောင်သောက် ဆိုက်ရပါတယ်။ သူများကျွေးမွေးတာကို စားလေ့စားထမရှိတာမို့ မျက်နှာ ခူပေမယ့် လူက အားရတ်ပြီး လေးပင်နေတာအမှန်ပင်။

စာမေးပွဲနီးပြီမို့ သင်လက်စ Lesson တွေကို ခဏရပ်ပြီး Revision ပြန်ပေးနေတာပါ။ စာအသစ်မဟုတ်တာမို့ ကလေးရော ဆရာပါ သိပ်မပင်ပန်းရပါ။ သို့သော် ဖျားပြီး အားမရှိသလို ဖြစ်နေရ တာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရတာပါလေ။

“မမ”

“ပြော”

“စနို့တို့ ညီအစ်မနဲ့ သား ပေါင်းသင်ရမလား။ မမ သက်သာ တာပေါ့”

“ရှင်အမေ စိုးရိမ်နေရမှာပေါ့”

“လေးငယ်ကြောင့် မမ စိတ်ရှုပ်ရမှာ စိုးလို့ပါဗျာ”

ကဲ ... ကလေးတောင်မှ နားလည်ပေးတတ်တာပါလေ။ သူက လူကြီးဖြစ်ပြီး နည်းနည်းမှ စာနာစိတ်မရှိသည့်လူပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ် ... စတွေ့ကတည်းက သိခဲ့ရတာလေ။ ပုံစံကိုမြင် ကတည်းက ဘယ်လောက် အတ္တကြီးပြီး ဗိုလ်ကျတတ်မလဲဆိုတာ အသိသာကြီး မဟုတ်လား။ ဒီလိုလူမျိုးကို ဝေးဝေးက ရှောင်သင့်တာ ပါလေ။

“လေးငယ်က အစက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး မမရဲ့။ သိပ် သဘောကောင်းတာ။ နိုင်ငံခြားမထွက်ခင်လေးမှာ broken heart ဖြစ်ပြီး မိန်းမတွေကို အဲဒီလို ကန့်လန့်တိုက်ပြီး Crab ဖြစ်သွားတာ ပဲ”

သုတစကားကြောင့် သူမ မပြုံးနိုင်ဘဲ မနေနိုင်ပါချေ။ အရွယ် အသည်းကွဲဖူးတာများ ဆန်းသလား။ ကိုယ့်ကံနဲ့ကိုယ်ပဲ ရှောင်လို့မရတာကို။ ဒါနဲ့ လူ့စာဖြစ်ရလား။ သူလိုသာပြောကြား ဆိုရင် သူမလည်း ယောက်ျားတွေကို မျက်မှန်းကျိုးမိမှာလေ။ တူတာ မဟုတ်တာဘဲ။ ကလေးလည်းမဟုတ်တော့ဘဲ ကလေးဆိုးကြီးပဲ ပြုမူစရာမှ မလိုအပ်တာပါလေ။

“ဒါတောင်မှ သားငယ်လေးဘေးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်

နေကြတာဗျ။ ဘာဆေးစွမ်းမှန်းကို မသိပါဘူး။ ကောင်မလေးတွေ ကလည်း အဲဒီနှုတ်ကုပ်ကုပ် ဂျစ်ကန်ကန်ရုပ်ကို သိပ်ခိုက်ကြတာဗျ။ အံ့ရော”

“ကဲပါ ... ရှင့်ဦးလေးအကြောင်း ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေလို့ ဘာ အကျိုးမှမရဘူး။ စရအောင် Unit one”

သုတတစ်ယောက် သူမလေသံကြောင့် ကော်ပုသွားလေတော့ သူမများသောအားဖြင့် ယောက်ျားလေးတွေက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းပြီး အနည်းငယ် အပျင်းကြီးတတ်ကြတာပါ။ မိန်းကလေးတွေက ဒီလောက်ဉာဏ်မကောင်းကြပေမယ့် ဇွဲနှင့် ဝီရိယမှာ ယောက်ျားလေး တွေထက်သာလွန်တတ်တာပါ။

သို့သော် ယခု သူမသင်ပေးရသည့် ကလေးသုံးယောက်က ခြင်္သေ့ကျောင်းမှာ တစ်ခန်းတည်း စာသင်ဘက်ဖြစ်ပြီး အဆင့် (၁) အဆင့်ကို အပြိုင်လုတက်ကြသည့်သူတွေပါလေ။ သုတကို ယောက်ျား လေးမို့ မနာလိုစိတ်အနည်းငယ်ရှိပေမယ့် အမြွှာဖြစ်သည့် ညီအစ်မမှာ အကြီးဖြစ်သည့် စန္ဒာမြင့်မိုရ်ကျော်က အငယ်ဖြစ်သည့် နန္ဒာမြင့်မိုရ်ကျော် ကို ငဲ့ညှာတတ်လေသည်။ စာနှင့်ပတ်သက်ရင် ပြိုင်ဘက်အဖြစ် သဘောထားရန် သူမ မနည်းကြီးပြောထားရတာပင်။

“ဒီနေ့တော့ စာပဲ ပြန်နွေးပေးမယ်နော်။ မနက်ဖြန်မှ Gramma လုပ်ရအောင်။ သုတလည်း နည်းနည်းပြန်ကြည့်ထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဆေးခန်းသွားရမှာပဲ အတန်းဖျက်ထားတာပါ။ သိပ်မိုးချုပ်သွားပါက သူမအတွက် ခက်ခဲမှာ မို့ပါလေ။ လူနာအရမ်းများပြီးစောင့်ရရင် လေတိုက်ထဲမှာ အကြာကြီး စောင့်ရပြီး အဖျားက ပိုကြီးတော့မှာကိုး။

“စန္ဒီတို့ဆီသွားမှာလား”

“မသွားဖြစ်ဘူး။ Clinic သွားမလို့”

“ဒါဆို လေးငယ်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်လေ။ ဘယ်ဆေးခန်း သွားမှာလဲ မမ။ ဟိုဘက်လမ်းထိပ်က ဆေးခန်းပဲမှတ်လား”

သူမ မျက်လုံးကျယ်သွားရပါ၏။ အလိုလေး... ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ဦးလေးဖြစ်သူကိုမှ စေတနာဗရမ္မနဲ့ပြောနေတာပါလိမ့်။ ကြည့်မရပါဘူးဆိုကာမှပဲနော်။ ဒီချာတိတ်ကဖြင့် ပြဿနာကို မီးဖြူပြီး ရှာချင်ရတယ်လို့ ခက်ပါရဲ့။

“မလုပ်နဲ့သုတ... မမဘာသာ သွားပါ့မယ်၊ မလိုဘူး”

“လိုက်သွားပါ မမရဲ့၊ လေးငယ်လည်း အပြင်မှာ ဘော်ဒါ တွေနဲ့ date ထားတာသွားမှာ၊ လမ်းကြိုတာပဲကို။ သားပြောလိုက်မယ်”

“မပြောနဲ့နော်၊ ပြောရင် ရှင်နဲ့ကျုပ် အပြတ်ပဲ”

“မမကလည်းဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သားလေးငယ်က တိုက်မစားပါဘူးဗျ”

“ကြည့်မရလို့ဟေ့... ကြည့်မရလို့”

“ဟိဟိ... ကြည့်လို့ရအောင် အကြံအဖန်လုပ်ပေးရလား”

“ကဲ... အဲဒါ ငါ့ကိုစဉ်း”

“အ”

စိတ်ပါတိုလာတာမို့ မနိုက်ဖူးပါဘဲ ချာတိတ်ခေါင်းကို လက်က အလိုလိုရောက်သွားပြီး ခေါက်လိုက်မိပါ၏။ တော်ရုံဆို စာအုပ်ဖြင့် ထုတာလောက်သာ လုပ်လေ့ရှိပါလျက် ဒီနေ့မှ လက်ပါဖြစ်တော့တာပါလဲလား။

“လေးငယ်”

“မိုးသုတ”

“ဘာလဲကွာ”

“အဟင်း... ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး”

တံခါးဖွင့်ပြီးထွက်လာသည့် တူတော်မောင်နောက်မှ သူမ အသံပါ ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာတာမို့ အံ့သြသွားရပါ၏။ ချာတိတ် မျက်နှာက ပြုံးစိစိနှင့်မို့ ပိုအံ့သြသွားရတာပါ။ Guide မမမျက်နှာက ဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း ဂူပုပ်ပုပ်ပါပဲ။

“အတော်ပဲ ... လင်းလည်း အပြင်ထွက်မှာဆိုတော့ ဆရာမကို လမ်းကြိုခေါ်သွားပေးလိုက်လေ။ ဆရာမ လိုက်သွားလိုက်ပါ နော်”

“နေပါစေ အစ်မ ... ရပါတယ်”

“သားလည်း အဲဒါပြောမလို့ မာမိရဲ့။ မမက ဆေးခန်းသွားပြ မှာကို၊ အဲဒါ”

“ဒါဆိုလည်း လိုက်လေ၊ ဗိုပေးမယ်”

“မလိုက်ပါဘူး”

“ဟာ ... မလိုက်လည်းနေပေါ့။ မင်းကို ဘယ်သူမှ အယယ ခေါ်မနေဘူး”

“ဟဲ့”

“ရှင်ခေါ်လည်း မလိုက်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာ ခြေထောက်ပါပြီး သား”

“ပြီးရော”

“ခက်တာပဲနော်”

သူက အဆင်သင့်ထုတ်ထားသည့်ကားပေါ်တက်ကာ စက်နိုး လိုက်ပါ၏။ သုတဆရာမက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ထီးကို ချွတ်ခနဲ ဖွင့်ဆောင်းလိုက်သဖြင့် ကားပြတင်းမှန်မှတစ်ဆင့် သူမျက်နှာ ကို ရေစိုထီးမှရေစက်တို့ လာစင်လေ၏။ တူတော်မောင်နှင့် အစ်မ ဖြစ်သူ၏ ခပ်တိုးတိုးရယ်သံကြောင့် ဘာမှမပြောဖြစ်ခင် သူမ ခြေလှမ်း သွက်သွက် လှမ်းသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၅)

မိသားစု Breakfast ဝိုင်းက လူစုံနေတာမို့ စည်နေပါတယ်။ စာမေးပွဲက (၁၀) နာရီမှမို့ မိုးသုတက အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ဒါတိုင်း အသံသိပ်မထွက်ဖြစ်ပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ဒီကောင်အသံချည်း ထွက်နေတော့တာပါလေ။

“အေးလေ ... အဲဒါကိုပဲ မာမိပြောနေတာ”

“မမကို သားလည်း ပြောပါတယ်။ နေပါစေတဲ့။ မာမိ စိတ်ပူမှာစိုးလို့တဲ့”

“မာမိက ဘာကိုစိတ်ပူရမှာလဲ”

“ဟိုအမြွှာနှစ်ယောက်က မိန်းကလေးတွေဖြစ်နေလို့တဲ့”

“ဪ ... ဒါကြောင့် ဆရာမလေးကို စိတ်ချတာ။ ဘယ်တော့ မဆို ရှေ့ကို ကြုံတွေးတတ်တယ်။ သားအတွက် ခေါ်မိတာ အတော်နောက်ကျသလိုပဲ”

“ဟုတ်ပါ့ မာမိရာ။ စန္ဒီတို့က (၉) တန်းကတည်းက မမ့ တပည့်ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့တာ ကံကောင်းလိုက်တာများ၊ မနာလိုစရာကြီး”

“ဘယ်သူလဲကွ၊ မနာလိုတာ”

ထမင်းစားခန်းထဲ သူဝင်လိုက်သည်နှင့် လေသံက တိတ်သွားလေ၏။ ဘာလဲ သူ့အတင်းများ အုပ်နေကြလေသလား။ ယောက်ဖ ဖြစ်သူ ဦးမိုးမြင့်ပါဝင်လာတာမို့ စကားဝိုင်းက တိတ်ဆိတ်သွားတာပါလေ။

“သားအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

“Ok ပါတယ် ဒယ်ဒီ”

“အေး ... မင်းလေးလေးလို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမင်းပါ”

သူ နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ ရှေ့မှာ သူတစ်ယောက်လုံး ခိုနေတာတောင် ဒီဦးလေးနှင့် ဥပမာမပေးဘဲ ညီအရင်းဖြစ်သူနှင့်မှ နှိုင်းပြရတယ်လို့။ မိုးသုတက ရိပ်မိသွား၍ထင်၊ မျက်နှာထက်ပြုံးလိပ်

ဖြစ်နေတာလေ။ သူ ကော်ဖီခွဲတော့ မမက မုန့်ပန်းကန်ကို သူ့ဘက် ရွှေ့ပေးလိုက်ပါ၏။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“လေးငယ် J ဝင်ပြန်ပြီ မဟုတ်လား။ ခါတိုင်းလိုမေးပြီး လေ”

“အံ့မာ ... လူကိုများ”

“ဟုတ်သားပဲ ... ခါတိုင်းတော့ လေးလေးမိုးစွေလို ဆရာဝန်လုပ်မလား။ လေးငယ်လို အင်ဂျင်နီယာလုပ်မလား ရွေးခိုင်း နေပြီ”

“မမသားက လူကိုလှောင်ချင်သလိုနဲ့”

“ဘယ်မှာလှောင်လို့လဲ”

“မင်းပဲ ပြုံးနေပြီး”

“ကလေးနဲ့ ဖက်ရန်ဖြစ်မနေနဲ့ ကိုလင်း။ အသက်ပဲ (၃၀) ကျော်နေပြီ။ ခုထိ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားသေးဘူးလား”

“အစ်ကိုကလည်းဗျာ ... အိမ်မှာ မနေစေချင်ရင်လည်း ပြောပါ။ ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းမှာပဲ သွားနေပါမယ်”

“ပြောလိုက်ရင် ဒီတိုင်းပဲ။ ဟိုမှာနေရင် ပြတ်စဉ်းတောင်းနဲ့

နှင့်တိုက်ခန်းကို ဘယ်သူလာရှင်းပေးမှာမို့လဲ။ ဒီမှာတောင် အစ်မလုပ် ပေးနေလို့ သပ်ရပ်နေတာများ။ မပြောချင်ဘူး”

မမကပါ ယောက်ျားဘက်မှ လိုက်ပြောနေတာမို့ သူ အတော် တင်းသွားရပါ၏။ မမက အခုထိ သူ့ကို ကလေးလို မြင်နေတုန်းပါပဲ။ သူကလည်း သူပါပဲ။ တူဖြစ်သူ သုတနဲ့ ဒီအရွယ်အထိ တရင်းတနီး ခိုပြီး သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းနေမိတာကိုး။ ရွယ်တူဘော်ဒါတွေက အလုပ်ကိုယ်စီနှင့်မို့ တွေ့ချင်တိုင်း တွေ့ခွင့်မရပါ။

ရွေးချယ်သည့်လိုင်းက shipping မို့ ပင်လယ်ထဲမှာသာ အထီးကျန်နေရပြီး ဒီလိုကုန်းမြေပေါ်ရောက်မှသာ စိတ်ချမ်းသာရတာ ဝါလေ။ ဒီရောက်တော့လည်း သူငယ်ထားတဲ့ ကွန်ဒိုမှာ တစ်ယောက် တည်း နေရရင် ပျင်းပြီးသေဖို့သာ ကောင်းတော့တာပါ။ ဒါကြောင့် သူ့စိတ်ကိုသိနေသည့် အစ်မဖြစ်သူက တမင်ပင် ဒီကိုခေါ်ထားပြီး နေစေတာပါလေ။

“ကိုဦးတို့ Wedding ဘယ်တော့ဖြစ်မလဲ”

“အင်း ... ဒီကောင်ကို ပြောရတာလည်း နံရံကို စကား ပြောနေရသလိုပဲ။ ဘာမှ အကြောင်းကို မထူးဘူး။ အစကတော့ ... ကျောင်းမပြီးသေးလို့ဆိုပြီး အချိန်ဆွဲလာတာ ဘယ်လောက်

၆၂ နီ သေသွါစောဇီ

ကြာနေပြီလဲ”

“Engage လုပ်ထားတာပဲ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မှာ မဟုတ်လား”

“အဲဒါပဲ ပြောတာပေါ့။ သူလည်း ကိုလင်းလိုပဲ အချစ်ဦးကို မေ့မရတာနဲ့ပဲ အသက်ထွက်ကြမှာ”

သုတထံမှ မအောင့်နိုင်ဘဲ ကျိတ်ရယ်သံထွက်လာတော့၏။ ဒါကြောင့်မို့ မိသားစုစကားဝိုင်းမှာ မရှိချင်တာပါ။ ပြောလိုက်ရင် ဒီကောင့်အကြောင်းချည်း ဖြစ်နေပြီး အမြဲ သူနဲ့ယှဉ်ပြီး အပြောခံရတာလေ။ အချစ်ဦးနဲ့လွဲပြီး အသည်းကွဲရတာချည်းပါတူနေတာမို့ ဒင်းကို အတော်လေး မြင်ပြင်းကပ်နေရတာပါ။

“ဒီလောက်နဲ့ မသေနိုင်ပါဘူးဗျာ”

“ပါးစပ်အပြောပဲလေ၊ လက်တွေ့ယူပြပါလား မိန်းမ။ ဘယ်မလဲ ရည်းစားအသစ်လေး ဘာလေး၊ အဖြစ်ကဖြင့် မရှိဘဲနဲ့”

“အစ်ကိုညီကိုသာ အရင်ယူခိုင်းပါဗျာ”

“သူ့မှာက ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသားလေ။ မင်းမှာသာ မရှိတာ။ ပိုင်ရှင်မဲ့ပစ္စည်းဆိုပြီး ဘယ်သူမှ လာမကောက်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

စရိုသော ဦး၊ အေးသော စောဇီ၊ စန္ဒာသော စန္ဒာ ၆၃

“ဟေ့ကောင် မရယ်နဲ့ကွ”

“လေးငယ်က ဟာသပဲကွာ”

“သုတ”

“သူသုံးစွဲသူရှာနေတာတဲ့ ဒယ်ဒီရဲ့။ ဒီလောက် အတ္တကြီး နေမှတော့ ဘယ်လေဒီက ရွေးချင်မှာလဲ။ သားမမကတောင် ကြည့်မရဘူးတဲ့လေ”

“ဘာ”

ကြည့်စမ်း... မဆီမဆိုင် ဒီမိန်းမကများ သူ့ကို ကြည့်မရဘူးတဲ့လေ။ ပေါ်တင်ကြီးစိန်ခေါ်လိုက်တာပါလား။ ဒင်းနဲ့မဖြစ်စလောက်လေး ပဋိပက္ခလေးဖြစ်ခဲ့တာကိုများ အဲဒါမကျေသေးဘဲ လူကို အငြိုးထားနေတာများ။ တကယ်တမ်း သူမကသာ သူထက်ပိုပြီး အတ္တကြီးနေတာပါလေ။

“သူက အဲဒီလိုပဲ ပြောလား”

“ဒါပေါ့... Lady's first ဆိုတဲ့ system က လေးငယ်ဆီမှာမှ မရှိတာ”

“အောင်မာ... မင်းက မိန်းမတွေအကြောင်း ဘယ်လောက်များ သိလို့လဲ။ မိန်းမဆိုတဲ့အမျိုးက ငါတို့ယောက်ျားတွေကို ခိုင်း

စားဖို့ နွားလိုပဲမြင်ကြတာကွာ။ သူတို့ကို တစ်သက်လုံး ကုန်းရုန်း ရှာကျွေးရရင် သေဖို့ပဲရှိမယ်”

“ဟဲ့... အစ်မရှေ့မှာ ပြောစရာလား”

“မှန်တာပြောတာပဲ မမရဲ့”

“ဒီပုံစံနဲ့တော့ မင်းကို ဒီတစ်သက် ဘယ်မိန်းမမှ ယူမယ် မထင်ဘူး လင်းကြယ်စင်”

“မယူတော့ကောင်းတာပေါ့၊ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး ဘဝဆိုတာ ရှားကရှားနဲ့”

အစ်ကိုရော မမပါ သူ့ကို မျက်စောင်းခဲ့ပြလေ၏။ ဟိုကောင် လေးကတော့ စာမေးပွဲသွားဖြေရမှာကို စိတ်မပူဘဲ ဒီမှာလေများနေတာလေ။ တင်းတယ်နော်၊ တင်းတယ်။ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးနေနေတာကို ကြည့်မရကြဘူး၊ တကယ်ပါပဲ။

“အေး... အဲဒီလိုနေပြီး မင်းအသက်ကြီးလို့ ပျားနာပြီး နာမကျန်းဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဘေးမှာ ပြုစုပေးမယ့်ဇနီးမရှိ၊ သားထောက်သမီးခံမရှိရင်ပေါ့”

“အစ်ကိုကလည်းဗျာ... အိမ်ထောင်မပြုသေးတာနဲ့ပဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်နေတာကျနေတာပဲ”

“ရှေ့ရေးကို ကြိုမြင်တတ်ဖို့ ပြောနေတာလေ။ မင်းရှာထားတဲ့ ငွေကြေးဥစ္စာတွေ ဘယ်သူ့ကိုပေးခဲ့မှာလဲ ပြော”

“သားကိုပေး လေးငယ်”

“ဟာ... ဒီကောင်တော့”

“အချစ်ဆိုတာ ကိုးကွယ်ရမယ့်အရာမဟုတ်ဘူး ကိုလင်း။ နိမ့်မှာလည်း အိမ်ထောင်ရက်သားကျနေပြီး ကလေးဖြင့် ရနေပြီ။ အစ်မရဲ့အလွမ်းတွေက ခုထိ မပြေသေးဘူးလား။ လေသင့်သလောက် သေခဲ့ပြီးပြီပဲ။ တော်သင့်ပြီပေါ့”

သူ ငြိမ်သွားရပါ၏။ အမှန်တွေပြောနေတာမို့ ရင်ထဲမှာ အာဇာနည်သက်သွားရတာ အမှန်ပါ။ အနာကိုဆွတာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး။ သူ့ကို တည်ငြိမ်တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု ပြုစေချင်တဲ့စေတနာကို ချင်းသားမြင်နေရတာမို့ပါပဲ။

“ကျွန်တော် မေ့ထားတာကိုဗျာ”

“လွယ်လွယ်မပြောနဲ့ ကိုလင်း။ မုန်းတာက အစွမ်းကုန် ကျွန်ုပ်တို့ မုန်းတီးပစ်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့... မေ့တာကိုတော့ ချက်ချင်း မေ့လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ကျွန်တော် အေးအေးပဲ နေပါရစေ”

“အနာဆိုတာ ဒီတိုင်းပစ်ထားလို့ အရှင်းမပျောက်ဘူးလည်း။ ဆေးထည့်ပေးမှ သက်သာတာပါ။”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ အစ်ကို”

“ချစ်သူ ထပ်ရှာဖို့ပြောနေတာ ငတုံးရဲ့”

“ဟာဗျာ... မမကလဲ။ အချစ်ဆိုတာ ဖောဖောသီသီရင် အရာမှ မဟုတ်တာကို”

“ဟဲ့... ဒီလိုပဲ မျက်စိမှောက်ခလုတ်တိုက်ရင်းနဲ့လည်း တွေ့နိုင်တာပဲကို။ အဲဒါကအစ သင်ပေးနေရမှာလား”

ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်ကြတာနော်။ ဒီရင်ဘတ်ကြီးက လှိုက်ဖိုရန်လှုပ်ရမယ့် ခံစားမှုမျိုးက တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ဖြစ်ဖူးကြုံဖူးတာ မဟုတ်ပါလား။ တခြားလူတွေအတွက် ဟောတယ်ဟောက် ဟောတစ်ယောက်ထားကြတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ သူက ရင်ထဲက မပါပဲ နှုတ်ဖျားကနေ “ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့စကားကို ပေါ့ပေါ့လေလေ မပြောရဲပါလေ။

ကိုယ့်မှာလည်း အစ်မရှိခဲ့တာမို့ ကိုယ့်ချင်းစာနာစိတ်ထဲ တတ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ နှစ်ကိုယ်တူကြည့်ဖြူပြီး လက်ထဲ ဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ကိုယ့်ကိုလည်း မချစ်ပါဘဲ ကိုယ့်အချစ်

ကလည်း မစစ်မှန်ပါပဲ အိမ်ထောင်တစ်ခုကိုတော့ ပြီးပြီးရော မပြုနိုင်ပါ။

နောက်ထပ်ဖြစ်တည်လာမည့် အချစ်၊ နောက်ထပ်ဖြစ်လာမည့် ခံစားမှု၊ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပေါ်လာမည့် ရင်ခုန်သံကို စောင့်ဆိုင်းနေမိတာ မှားနေမလား။ ရူးသည်ဟုပင် ဆိုဆို သူကတော့ ရင်ခုန်သံတွေ တဒိုင်းဒိုင်းဆူညံပြီး ရင်ဘတ်ထဲ လှုပ်ရှားစေမယ့် မိန်းကလေးကိုသာ အချစ်တွေ စုပေးပြီး လက်တွဲခွင့်ရချင်တာ အမှန်ပါလေ။

“မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“လေးငယ်နဲ့မမကို သားကတွဲပေးမလားလို့ စိတ်ကူးမိထားတာလေ”

“အံ့မာ... မင်းက ကြားပွဲစားလား”

“မမလို အမြင်အေးတဲ့ ရွှေရင်အေးအလှမျိုး ဘယ်မှာသွားမှာလဲဗျာ။ ထက်ထက်မြက်မြက်လည်း ရှိတယ်၊ ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ ကိုယ် ရပ်တည်နေနိုင်တာ။ မိဘဆီက လက်ဖြန့်တောင်းသုံးနေတဲ့ သူငယ်မီး မဟုတ်တာပဲကြည့်”

“ရှေ့နေခ ဘယ်လောက်ရလဲ မိုးသုတ”

“အဟင်း ... နည်းနည်းလောက်လေးစမိတာနဲ့ ခေါင်
ခေါက်ခံလိုက်ရတယ်။ မပြောရဲတော့ဘူး။ လေးငယ်ဘာသာ တခြားမှာ
သွားရှာတော့”

“မင်း မမကိုများ ကြိုက်မို့တေးသေး”

“သားကလည်း မကြိုက်နဲ့ တားနေတာပဲလေ။ လေးငယ်လို
အူပုပ် သည်းပုပ်နဲ့ တန်မတန်တာ။ လေးလေးနဲ့ဆိုတော်သေး”

“အေး ... ဒါတော့မှန်တယ်။ ကိုဦးအရင်ကြိုက်ခဲ့တဲ့
ကောင်မလေးကလည်း ဆရာမနွေလို ပုံစံမျိုးပဲတဲ့လေ။ တူတော့တူ
နေသား”

သူမျက်နှာ ရှုံ့တွသွားရပါ၏။ ပြောပေးနေတာက သူ့အတွက်
ဆိုပြီး ဘယ်ကနေဘယ်လို မိုးရွေးဦးက ပါလာပြန်ရတာပါလိမ့်။ နေရပ်
ထိုင်ရင်း မျက်မှန်းကျိုးပါတယ်ဆိုမှ ဒင်းကို စကားထဲထည့်ပြောရတာ
လို့။

“သူမှာ ဟိုဒေါက်တာမလေးရှိပြီးသား မဟုတ်လား”

“ဆောင်းကိုမှ သူ မချစ်တာလေ”

“အချစ်နဲ့သံယောဇဉ်က တစ်ကဏ္ဍဆီပါ ကိုလင်းရေ”

မရောတွေးမိစေနဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ တစ်နေ့ယူဖြစ်ကြမှာပဲကို”

“သေချာတယ်၊ လေးငယ် J ဝင်နေပြီ”

“ငါက ဘာကို J ဝင်နေရမှာလဲ”

“လေးလေးကိုလေ”

“အဝေးကြီးပါကွာ”

“မဟုတ်ဘူးလား။ မမနဲ့လို့ စကားစလိုက်တာနဲ့ ဒီလို ဒီလို
ဇာပျက်ယပျက်တွေ ပြောဖြစ်လာတာ”

“သုတ”

“သေချာတယ်၊ မမကို လေးငယ် စိတ်ဝင်စားနေပြီဟေ့။
ကြည့်ရင်တော့ ဘုန်းဘောက်ပဲ။ ရင်ထဲမှာတော့ ဘာညာဘာညာ
ချဲ့”

“ဟေ့ကောင်”

“သား စာကျက်တော့မယ် မာမိ”

“မင်းထင်တာမဟုတ်ဘူးနော် သုတ”

“အိုးမလုံ အံ့ပွင့် လိုက်ရှင်းမနေနဲ့။ ကလေးက စသွားတာကို
မသေချာ”

သူ အူလည်လည်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ၏။ စတာတဲ့လား။
ဘာရယ်ဟုတ်ပြောတဲ့စကားက တစ်ဖက်သားရဲ့ရင်ကို ထိခိုက်စေတာ
ကို ဒီချာတိုက်မသိဘူးတဲ့လား။ Jealous ရှိတာတော့အမှန်ပါ။ သို့
သော် ရွယ်တူ စာပြိုင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့သည့် မိုးစွေဦးကိုသာဖြစ်ပါ၏။

နေပါဦး... မိုးစွေဦးရဲ့အချစ်ဦးက သုတရဲ့ Guide မလိမ့်
မျိုးတဲ့လား။ ဘယ်လိုလဲ။ “အမြင်အေးတဲ့ ရွှေရင်အေးအလှမျိုး”တဲ့
လား။ ပြောလည်း ပြောတတ်ပါပေ။ ဒီခေတ်မှာ ဒီလိုပုံစံမျိုး ရှာရခက်
နေတာ အမှန်ပါလေ။ အတိုအပြတ်တွေ ရွှေရင်ဟိုက်တွေ ဝတ်တတ်
ကြတဲ့ ခေတ်မှာမှ ရင်စေ့ဘလောက်စ်နှင့် လုံချည်ကို ခြေမျက်စိ
အောက် ဝတ်ဘတ်သည့်မင်းလိုမိန်းကလေးက ရှားပါတယ် နွေ။
သို့သော်။

အခန်း (၆)

ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာစဉ် မြတ်မွန်က သူမချက်ပြီးသား
ထမင်းဟင်းတို့ကို ခူးခပ်ကာ ပြင်ဆင်နေပါ၏။ ဒီနေ့တော့ ချက်ပြုတ်
ရာတွေ လျှော်ဖွပ်စရာတွေကို နှစ်ယောက်အတူတူလုပ်ပြီး မောသွား
တာပါ။ ဆံပင်တွေကို တပတ်ဖြင့် အုပ်ပေါင်းထားရင်း ထမင်းစား
ဆောင်ဘက် ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။

“ဆာလိုက်တာ”

“ပြင်နေပြီလေ။ ဟဲ့ ... ခေါင်းခြောက်အောင် အရင်
ဆုတ်ဘဲ နင်ကတော့လေ”

“(၁၅) မိနစ်လောက်ပဲကြာမှာပါ မြတ်မွန်ရာ။ ဗိုက်ထဲ အရမ်း

ဆာနေပြီဟ”

ခုံမှာဝင်ထိုင်နေပြီမို့ မြတ်မွန် ဘာမှမပြောတော့ပါလေ။ ခန့်နွေးနွေးထမင်းကို ပေါင်းအိုးထဲမှခူးကာ သူမရှေ့ ချပေးလေ၏။ ဖဲလေးဟင်းချို၊ သရက်ချဉ်သုပ်၊ ငါးခြောက်သေးသေးလေးတွေကို ရှောင်သီးခွဲခြမ်းဖြင့် ရောကြော်ထားကာ ခပ်စိမ်းစိမ်းကြော်ထားပါသည့် ကန်စွန်းရွက်ကြော်မှ ကြက်သွန်ဖြူဥက မွှေးနေတာပါလေ။

“အစားအသောက်လည်း ဂရုစိုက်ဦး နွေ့၊ ငါက ကုမ္ပဏီမှ စားသောက်ချိန်မှန်တယ်။ နင်က မဆာဘူး မစားချင်ဘူးဆိုပြီး အကြောင်းပြပြီး မစားဖြစ်တာ”

“သိပါတယ်ဟာ၊ မြန်မြန်စားစမ်းပါ”

“မြန်မြန်စားစရာလား။ အစာကို ကြေညက်အောင်ဝါးမှစပြီး နောက်က ကျားလိုက်နေသလိုပဲ”

“Photo သွားဆွဲစရာရှိလို့ပါ”

မြတ်မွန်၏မျက်စောင်းက သူမထံသို့ ရောက်လာလေ၏။ နေ့လယ်စာစားချိန်ကပင် နေ့လယ် (၂) နာရီရှိနေလေပြီ။ ကုမ္ပဏီ အလုပ်လုပ်သည့် မြတ်မွန်က သူမလောက် အလုပ်မများပါ။ သူမသာ ကလေးတွေစာသင်ဖို့ စာစီရ၊ မေးခွန်းထုတ်ရဖြင့် Laptop

တစ်လုံးဖြင့် အမြဲအလုပ်ရှုပ်နေတတ်တာပါ။ အခုလည်း Sunday ဖြစ်ပေမယ့် ကလေးတွေကို guide လုပ်ပေးဖို့ သွားရဦးမှာလေ။

“နွေ့”

“အင်း”

“နင် မမောဘူးလား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

ပါးစပ်ထဲမှ ထမင်းဝါးနေရင်း မော့ကြည့်လိုက်ပါ၏။ မြတ်မွန်က အမဲသားပြုတ်ကြော်ပန်းကန်ကို သူမရှေ့ဘက် ရွှေ့ပေးစဉ် လက်ကပြလိုက်ပါသည်။ အသားမရှောင်ဖြစ်သေးပေမယ့် ခြေလေးချောင်း သားကိုတော့ ရှောင်နိုင်ပါ၏။

“ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ပြီး ငွေရှာနေရတာကိုပြောတာလေ”

“ပင်ပန်းတယ် ဟုတ်လား။ အရိပ်ထဲမှာရှာပြီးရတဲ့ငွေပါ မြတ်မွန်။ ကိုယ်သင်ထား တတ်ထားတဲ့ပညာကို ဝေမျှရင်း ရှာတဲ့ငွေက သန့်ရှင်းတဲ့ငွေဖြူပါ။ မိုးထဲလေထဲ ဈေးရောင်းနေရတာ၊ အုတ်သဲ မဆလာသယ်နေကြတာ၊ ရေထမ်းရောင်းနေတာ၊ တစ်အိမ်တက် တစ်အိမ်ဆင်း အဝတ်လိုက်လျှော့နေရတာ၊ မိုးလင်းကမိုးချုပ် တစ်အိမ်လုံးအလုပ်ကို ဒိုင်ခံလုပ်ရတဲ့ အိမ်စေအလုပ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။

အဲဒီအလုပ်တွေလောက် ငါ့အလုပ်က ပင်ပန်းပါ့မလား”

“နွဲ့”

“ဘဝဆိုတာ မွေးဖွားခြင်းနဲ့ သေဆုံးခြင်းကြားက ခရီးလမ်းတိုတိုလေးပါ မြတ်မ္မန်။ လျှောက်လှမ်းတဲ့လမ်းချင်း မတူရင်သာရှိမှာပါ။ ပန်းတိုင်က ဒီမှာအဆုံးသတ်ရမှာလေ။ ဒီတော့ အမြင့်ကိုမော့ကြည့်ပြီး ခင်မောနေရမှာထက် အနိမ့်ကိုငဲ့ကြည့်ပြီး စိတ်ဖြေတတ်တဲ့အကျင့် ငါ့ရဲ့တာပဲ။ ငါ့ဘဝကို ငါကျေနပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတုန်းပဲ မြတ်မ္မန်။ ရောင့်ရဲခြင်းဆိုတာ ရှိသင့်သလောက် ရှိပေမယ့် ဘဝက ခါးသက်တော့ မောရမုန်းလည်းမသိတော့ဘူး။ မေ့သလောက်ဖြစ်နေပြီ”

“ငါက နင့်မှာ နားချိန်မရှိအောင် မြင်နေရလို့ပါ နွဲ့”

“မျက်စိမှိတ်ပြီး အိပ်တဲ့အချိန်က နားချိန်ပေါ့ မြတ်မ္မန်။ လူသက်တမ်းမှာ အိပ်ချိန်ကတောင်မှ သက်မှတ်ချိန်ထက် နာရီပိုနေသေးတာပါ။ တိုးတက်ချင်စိတ်ရှိတဲ့ လူမှန်သူမျှအချိန်ကို အကျိုးရှိအသုံးပြုတတ်ကြပါတယ်”

“တော်ပါပြီ မပြောတော့ဘူး”

“ဘာလဲ... ကိုလတ်နဲ့ ယူဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာနဲ့ စိတ်တွေကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ နင်တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မှာကို မကြည့်ချက်လို့ပါ”

“နင်သွားလည်း နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာမှာပေါ့ မြတ်မ္မန်။ အထီးကျန်တယ်ဆိုတာ အားငယ်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်လာတာမျိုးပါ။ ငါနေတတ်ပါတယ်”

“ငါ့ကို မချစ်ဘူးပေါ့လေ”

“ကိုလတ်ဆီက မလှချင်လို့ပါ”

မြတ်မ္မန်က သောက်ရေဘူးထဲယူရင်း သူမ လက်မောင်းကို ချွတ်ခနဲ လှမ်းရိုက်လိုက်လေ၏။ ဘာလို့လို့နဲ့ မြတ်မ္မန်နဲ့ကိုမင်းလတ်ထောင် ငါကျွတ်ရင် လက်ထပ်ဖြစ်ပြီလေ။ နောက်ဆုံးတော့ နွဲ့အိပ်ရာတံခါးအတိုင်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါပဲ။ မေမေလည်း ဒီလို နှစ်လိမ့်မှုတွေပေးပြီး လောကကြီးထဲမှာ နွဲ့ကို ထားခဲ့တာပါလေ။

“မေမေက ဘွားမေနဲ့ ဆွေဦးမျိုးစပ်တော်ပါတယ်သမီး။ ကျေးဇူးတွေရှိခဲ့လို့ ဘွားမေကို လုပ်ကျွေးပြုစုဖို့ ရောက်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ဘွားမေက သမီးကို ပညာဆက်သင်စေတာလေ။ အိမ်စေတုတ်ပါဘူး။ အိမ်ဖော်မဟုတ်ဘူး။ ဒီအိမ်မည်းမျိုး မေမေသမီးကို

မအုပ်မိုးစေရဘူး နွဲ့”

“ငါ့အိမ်မှာနေရင်၊ ငါကျွေးတဲ့ထမင်းကိုစားရင် ငါ့ခိုင်းတာ လုပ်ပေးရမယ် နွဲ့။ ငါပြောတာကို မနာခံနိုင်ရင် ဒီအိမ်မှာမနေနဲ့”

မျက်ရည်ဝဲလာရပါ၏။ အတိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရရုံနဲ့ ရင်နင့်စရာတွေသာ ပြည့်လာတာပါလေ။ တမင်မေ့ထားခဲ့ပါလျက် ခုချိန်ထိ သူမ အတိတ်က လုံးဝမပျောက်နိုင်သေးပါလား။

“ခွဲနိုင်မယ် ထင်နေတာ”

“ဖုန်းဆက်ပေါ့ဟယ်၊ နောက်မှ ငါ့ကို ကိုလတ်က ဘယ်လို ပြောတာ၊ ဘယ်ပုံနိုင်တာ၊ ဘယ်လိုနိုင်စက်တာ၊ ဘယ်ပုံခိုင်းစားတယ် ဆိုပြီး နားပူအောင်ပြောပါလေ့”

“ကြည့်... ပြောလိုက်ရင် အဆိုးချည်းပဲ”

“နောက်မှ နွဲ့အရိပ် မှန်တယ်မပြောနဲ့ပေါ့”

“မေတစ်လတော့ အားမယ်မဟုတ်လား။ ငါတို့နဲ့ Honey-moon လိုက်ခဲ့လေ”

“ဆေးရိုးသည်လုပ်ခိုင်းပြန်ပြီ။ မနားရပါဘူး မြတ်မွန်ရယ်၊ အခုသင်ပေးနေတဲ့ (၉) တန်း (၅) ယောက်တို့ကို April ကတည်းက စသင်ပေးရမှာ”

“ဪ... လောဘက အတောမသတ်နိုင်ပါလား”

“ကောင်းသောလောဘမို့ မုဒိတာပွားပါလားကွယ်။ ငါပြင်ရ တော့မယ်၊ သူ့ကို ၃-နာရီခွဲသွားပြရမှာ”

“ကြ ကြ ...ထားခဲ့၊ ငါ ဆေးလိုက်မယ်။ ခေါင်းကို ခြောက်အောင်သုတ်ဦး”

မြတ်မွန်ကို ခေါင်းသာညိတ်ပြပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ ပါ၏။ Photo ဆွဲရမည့်စာရွက်စာတမ်းတွေကို ပြန်စစ်ကာ plastic file ထဲထည့်လိုက်ပါသည်။ သွားရင်ဝတ်ရမည့် အဝတ်အစားကို အရင်ထုတ်ကာ ဆံပင်တွေကို ဖြည့်ချလိုက်ပါ၏။ တဘက်နောက်ထပ် ဘစ်ထည်ဖြင့် သုတ်နေစဉ် မှန်ထဲမှာ ကြည့်မိလေသည်။

“အဲဒီဆံပင်တွေကို အရင်ဆုံးမြင်ပြီး သတိပြုမိခဲ့တာ”

“ကွပ်”

မျက်စိမှိတ်ကာ ခေါင်းကိုခါလိုက်မိပါ၏။ အချစ်ဦး၏အနမ်းဦး တို့ စွန်းထင်နေပါသည့် ဒီဆံနွယ်တွေကို လျှောက်တိုင်း အမှတ်ရနေ တော့ ခက်သားလား။ မညှပ်ဘဲ ဆက်ထားခဲ့ပါသည့် ဆံပင်တို့က အခုဆို ခြေသလုံးထိ ရှည်နေလေပြီ။

“ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့အရာ”

၇၈ နေသောအခါ

မျက်နှာထက် မွဲမွဲလေးဖြစ်သွားမိပါ၏။ မြတ်နိုးတဲ့အရာတဲ့ လား။ ဘယ်လိုပဲကြည့်နှုန်းအောင်ပြောခဲ့ပါစေ နောက်ဆုံးတော့ ဘိုမရုပ် လေးလို ကောက်ကွေးကွေးဆံပင်တွေရှိတဲ့ မိန်းကလေးကိုသာ ရွေးချယ်သွားခဲ့တာပါလေ။ အခုတော့ ကိုဦး နှမ်းနှိုက်နေတဲ့ ဆံပင်တွေက ဆောင်းရဲ့ဆံနွယ်တွေပေါ်နေ၏။

ဪ... ကိုဦးရယ်။

ကြာတော့ကြာခဲ့ပါပြီ။ အခုဆို ဘယ်နှနှစ်တောင်ကြာနေပြီလဲ။ ဒါပေမဲ့ နွေ့အတွက်ကဖြင့် မနေ့တစ်နေ့ကလို ထင်နေတုန်းပါပဲ။ ကိုဦးရဲ့အကြည့်တစ်ချက်၊ ကိုဦးရဲ့မျက်ဝန်းညို၊ ကိုဦးရဲ့မျက်ခုံးထူထူ၊ ကိုဦးရဲ့နှုတ်ခမ်းပါးပါး၊ ပြီးတော့ ကိုဦးရဲ့အပြုံးတစ်ခု။ အဲဒီအရာတွေ အားလုံးကို အာရုံထဲ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိနေတုန်းပါလေ။

“Dryer မှတ်ပေးရမလား”

တံခါးဖွင့်ကာ မြတ်မွန်ဝင်လာပြီမို့ အဝတ်အစားဝတ်တာကို အမြန်လုပ်လိုက်ရပါ၏။ အတွေးတွေ ခဏလွင့်သွားတာနဲ့ စံချိန်တွေ လျော့ကုန်ပါရောလား။ မှန်တင်ခုံပေါ်တင်ထားသည့် လက်ပတ်နာရီကို ယူဝတ်လိုက်ပါ၏။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ။

“နေပါစေတော့... လေတိုက်ရင် ခြောက်သွားလိမ့်မယ်”

စဉ်သော ဦး၊ စဘေးသော ဆောင်း၊ စခွေးသော နွေ

၇၉

“ထီးယူဖို့ မမေ့နဲ့ဦး”

“အင်းပါ”

မေ့တော့မှာမို့ မြတ်မွန်သတိပေးသဖြင့် ခေါက်ထားသည့် ထီးဝါလေးကို ယူကာ ခုတင်ထက်ရှိခိုင်ကို ပိုက်လိုက်ပါ၏။ ဆံပင်တွေ သိပ်မခြောက်သေးတာမို့ တစ်ဝက်စည်းကာ ဖြန့်ချထားလိုက်ပါသည်။

“သွားပြီ”

“ခလုတ်တိုက်ပြီး အချစ်နဲ့တွေ့ပါစေ”

“မပြည့်တဲ့ဆုမျိုး တောင်းနေပြန်ပါပြီ”

တံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းခဲ့ပါ၏။ စေ့ထားသည့်ခြံတံခါးကိုဖွင့်ကာ ထမ်းကြားထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ လမ်းထိပ်ရှိ မိတ္တူဆိုင်မှာ Photo ဆင်ဆွဲရင်း စောင့်ရလေသည်။ အချိန်စောပြီးထွက်လာတာမို့ ကိစ္စမရှိပါလေ။ (၉) တန်းပိုင်းကို မနက်ပိုင်းသင်ပေးရတာမို့ အချိန်တိုက်မနေဘဲ အဆင်ပြေနေပါ၏။

“ရပြီထင်တယ် အစ်မ၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“အားလုံး ငါးထောင့်ခြောက်ရာပါ”

“ဒီမှာပါ”

ငွေရှင်းပြီးနောက် ကားဂိတ်မှာ bus စောင့်နေမိ၏။ နေ့လယ်
ပိုင်းမို့ လူချောင်ပြီး ကားလည်းပေါ့ပါသည်။ သိပ်အဝေးကြီးမစီးရပါဘဲ
နှစ်မှတ်တိုင်ပဲမို့ အဆင်ပြေရတာပင်။ သိပ်မစောင့်လိုက်ရပါဘဲ (၁၅)
မိနစ်အတွင်း ရောက်လာသည့် bus ပေါ်တက်လိုက်ခဲ့ပါ၏။

ဆံပင်တွေကို သတိထားမိပြီး လူတွေကြည့်ကြတာမို့
အနောက်မှာ မထားဖြစ်တော့ဘဲ အရှေ့ဘက်ကို ဆွဲယူရွှေ့ထားလိုက်ပါ
သည်။ အလို... ခေါင်းစည်းကြီးမေ့ခဲ့ပါရောလား။ လက်ကိုင်ပမာကိုင်
နေကျမို့ ပမာဖြင့်သာ စည်းရတော့မှာလေ။

ကားပေါ်မှဆင်းကာ လမ်းကြားထဲသို့ ခပ်မှန်မှန် ဝင်ခဲ့ပါ၏။
“ခလုတ်တိုက်ရင်း အချစ်နဲ့တွေ့ပါစေ” တဲ့လား။ ငါ့အချစ်က ကျ
ပျောက်ခဲ့ပါပြီ မြတ်မှန်ရယ်။ ပြန်ရှာလို့မတွေ့တော့ပါဘူး။ ရေထဲပျော်
ဝင်သွားတာလား။ လေထဲလွင့်ပါသွားလေသလား။ သို့တည်းမဟုတ်
မြေကြီးထဲမှာပဲ မျှပ်လိုက်လေသလား။ တစ်နေရာရာမှာတော့ ရှိနေမှာ
ပါလေ။

ဖွင့်ထားသည့် ခြံတံခါးပေါက်မှ ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။ တိုက်ရှေ့
နှင့်လမ်းပေါ် သံမံတလင်းထက်မှာ ရေတွေရွှဲနေတာမို့ အံ့သြသွားရပါ
သည်။ ရေမဟုတ်လောက်ပါဘူး။ ဒါဖြင့် ဆပ်ပြာရည်တွေများလား။

တိုက်ရှေ့မှာ ဆေးလက်စ ကားရှိနေတာမို့ သူမ သတိထားမိသွားရ
၏။ ဟိုလူကားပင် မဟုတ်ပါလား။

လုံချည်ကို အသာမလျက် ခြေကို ထိန်းလျှောက်လိုက်ရပါ
၏။ slipper အပါးလေးစီးခဲ့တာမို့ ခပ်ခွဲခွဲရေတွေကို ရှောင်လို့ရပါ
လား။ ဒီလူကလည်း ဒီအချိန် စာသင်ချိန်မှန်း သိနေပါလျက်
ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်ရတယ်လို့။

“အမေ့!”

“ဟော... ဟော”

လျှောခနဲလဲအကျမှာ သူမရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ အေးသွားရပါ၏။
သွားပြီဟူသည့်အတွေးက လမ်းတစ်ဝက်မှာပင် ရပ်သွားရပါသည်။
အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူမခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်ဘက်မှ သိုင်းဖက်
မွေ့ယူခြင်း ခံလိုက်ရလို့ပါ။ ဘုရားရေ... အပေါ်ပိုင်းမှာ အင်္ကျီ
ပေါသည့် ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာမှ သူမ ရောက်ရတယ်လို့။

“အို... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ချော်လဲမှာစိုးလို့ ထိန်းပေးတာလေ”

“လွှတ်ပါ... ဒုက္ခပါပဲ”

“အဲဒါကြောင့် သားပြောတယ်... မမ လာတဲ့အချိန်

၈၂ နိဗ္ဗာန်သေချာစေ

လေးငယ်ကို ရှောင်ပါလို့။ ခုတော့ ဇာတ်လမ်းတွေစကုန်ပြီ မဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင်”

“သုတ”

မိုးသုတက တဟားဟားရယ်ကာ အိမ်ထဲပြေးဝင်နှင့်လေပြီ။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးထူပူကာ မျက်နှာပူ ရှက်အမ်းသွားရတော့ပါ၏။ ခလုတ်တိုက်တာမဟုတ်ဘူး မြတ်မွန်ရေ။ ချော်လဲတာဟဲ့။ သူမိန်းတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ချော်လဲမိတဲ့အဖြစ်ပါလေ။

* * *

အခန်း (၇)

“အဟမ်း အဟမ်း”

အစ်ကိုချောင်းဟန်သံက တမင်ကြီးလုပ်နေမှန်း သူသိနေပါပြီ။ သာနာပဲ။ တစ်ညနေ အဖြစ်အပျက်က သူ့ကို အမှတ်တမဲ့မှ ချစ်တရဖြစ်စေရတယ်လို့။ ကြုံကြုံဖန်ဖန်လည်း ကြုံရတတ်ပါရဲ့။ မနက်စောစော ဆေးလေ့ရှိသည့်ကားကို အဲဒီနေ့မှ ညနေကြီး လိုက်မိတာလေ။

မထင်မှတ်တဲ့အဖြစ်အပျက်ပါပဲ။ ရေလည်းချိုးခါနီးမို့ စိုသွားတဲ့ ဇွပ်ကျယ်ကို ချွတ်ကာ စိတ်တိုင်းကျဆေးနေကာမှ သူမက ဆက်ချလာတာပါလေ။ ဆပ်ပြာရည်တွေတိုက်ပြီးပြီမို့ ရေပိုက်ဖွင့်ရန်

သွားဖွင့်ပြီး ပြန်အလာမှာ သူ့ရှေ့မှာမှ သူမ ချော်လဲသွားခြင်းဟာ ပြဿနာပဲ”

ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ရောက်လာပါသည့် ခပ်ပါးပါး ခန္ဓာကိုယ် “မဟုတ်ရင် ... ဘာကြောက်စရာလိုမှာလဲ။ စိုးရိမ်စိတ်တွေ

ဆံနွယ်များထဲမှ shampoo ရနံ့၊ အဲဒီနောက် သင်းသင်းလေးပျံ့နှံ့နေပါလား ကိုလင်း”

သည့် သနပ်ခါးနံ့။ ထို့နောက် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာသော “မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ရှင်းရလွန်းလို့ လူလည်း ပါးနေပြီ”

မျက်ဝန်းနက်တစ်စုံ။ အို ဟူသည့် အာမေဇိုတ်သံအကြားမှာ ရင်အောက် “တစ်ခါတလေ ဘာမှ မဖြေရှင်းတာကမှ အဖြေရတတ်တယ်

ထဲ ဒီနံ့ခနဲ ဆောင့်ခနဲမြည်ဟီးတော့တာပါလေ။ အကြယ်စင်ရဲ့။ အဝေးမှာ ရှာမရလို့ ကိုယ့်ခြံထဲဝင်လာတဲ့ ငှက်ကို

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုမျိုး နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ထပ်မံပြောတာတော့ မဟုတ်သေးဘူးထင်တာပဲ”

တတ်ပါသလား။ “ဟာ ... အစ်ကို”

“ဘာလဲဗျာ ... ဘယ်နေရာမှာမှ နေလို့မလွတ်ပါဘူး” “ပြောမနေပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ ပြူးတူးပြိုတ်နဲ့ ရှင်းနေတာပဲ။

နောက်ဖေးဘက်သွားရင်လည်း မမကတစ်မျိုး။ အိမ်ရှေ့ရောက်သော မလေးကို မျက်နှာပူလိုက်တာ။ အစက မျက်နှာကြောမတည့်ဖြစ်

လည်း အစ်ကိုက” “ဘာကမှ တော်ဦးမယ်။ အခုတော့ ဆရာမလေးလည်း ချိုကို

“ငါ ဘာပြောမိလို့လဲ” “ဘေးတောင် ဟဟမပြောတော့ဘူး။ ရှက်ရှာမှာပဲ”

“အဲဒီ မပြောတဲ့ပုံစံကိုက နေရခက်တာဗျ” “ကျွန်တော်က ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“သုတပြောတာ မှန်နေလို့လား” “တွေ့လား။ ပြောနေတဲ့ကြားက ဘူးခံငြင်းနေပြန်ပြီ”

“ဘာကိုလဲ” “မမတို့ကတော့ လုပ်ပြီဗျာ၊ ခက်လိုက်တာ”

“ဆရာမလေးကို မင်း အကြံအဖန် လုပ်တယ်ဆို” အပေါ်မှာ မနေချင်တာမို့ အောက်ကိုဆင်းခဲ့ကာမှ ပြဿနာ

“ဟာ ရှုး ... တိုးတိုးဗျာ။ အထဲမှာ စာသင်နေတာကို” ဆရာမလေးပဲ ရှက်တာမှမဟုတ်တာ။ သူလည်း မျက်နှာ

၁၆ ခင်မာအောင်

ပူနေမိတာပါလေ။ တကယ်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ ခဏတစ်ဖြုတ်ရော့လာသည့် ရင်ခွင်ထဲမှာ အတွေးက အပြည့်။ ညစဉ် မကြာခဏ မက်ခဲ့ရသည့် အိပ်မက်ထဲမှာလည်း ဤအဖြစ်အပျက်ကိုသာ အကြံကြိမ် မြင်နေရတော့ ခက်သားလေး။

ခါတိုင်းလည်း နေ့စဉ်လာနေကျဖြစ်ပါလျက် မသိမသာဖြစ်သူမအိမ်ကိုလာတာကို မျှော်နေမိတာပါ။ ခြံဝက ဝင်လာတာကို မြင်သည်နှင့် အပေါ်ထပ်ဝရံတာမှ ပုံကြည့်နေမိတာ။ ဒါမှမဟုတ် အလယ်ခန်း လိုက်ကာနောက်အကွယ်မှ အသာကြည့်မိတတ်တာ ဘာကြော့ပါလဲ။

တကယ်ဆို မတော်တဆကို မတော်တဆဟူသာ ခပ်ပေါ့ထားသင့်တာပါလေ။ သို့သော် လူစိတ်ဟူသည်က ခက်သားလေးမတွေ့ချင်ဘဲ ခိုးကြည့်ချင်စိတ်ကဖြစ်တာ။ မကြားချင်ပါဘဲ စာကြည့်ခန်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ရင်း အသံနားထောင်မိတာ။ ကျောပေါ်ပြန်သွားတဲ့မြင်ကွင်းကို မျက်စိရှေ့က မပျောက်မချင်း ဝေးကြည့်တာလေ။

သွားပြီ ... လင်းကြယ်စင်တော့ ရူးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့
“အပြင်မသွားဘူးလား”

ခင်မာအောင် ခင်မာအောင် ခင်မာအောင် ၈၇

“မသွားပါဘူး။ သွားစရာမှမရှိတာ”

“ဒါဖြင့်လည်း အပေါ်ထပ်မှာပဲနေပေါ့။ မင်းတူတော်မောင် ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

“အိပ်ရာထဲနေရတာ ကျောပူတယ်ဗျ”

“ဒါနဲ့ အကြောင်းရှာပြီး ဒီအချိန် အောက်ကို ဆင်းလာတယ်ပေါ့လေ”

“အစ်ကို”

“ဟင်း ဟင်း ... လင်းကြယ်စင် ... လင်းကြယ်စင်။

ဒါနဲ့များ ကမ္ဘာပတ်လာတဲ့ကောင်ဆိုပြီး လက်ခမောင်းခတ်ပြနေသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခိုးချင်လိုက်တာလည်းပြာလို့ နှေးချက်လည်း ချာလို့ဆိုတာ ဒင်းမှအစစ်ပဲ”

“မမ”

“ဝန်မခံသေးဘူးလား”

“ဘာကို ဝန်ခံရမှာလဲဗျ”

“ဆရာမလေးကို ချစ်နေပြီဆိုတာလေ”

“ဟာဗျာ ... မဟုတ်တာတွေ”

၈၈ နေသဒ္ဒါစောင့်

“ဘေးကကြည့်နေတဲ့လူတွေက မြင်တယ်အစ်ကိုရေ၊ သူက သာ မတုန်မလှုပ် ဖြစ်နေတာ။ ယောက်ျားလေးက အရင်စပြောရမှာ ပေါ့”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ၊ မပြောပါဘူး”

“အေး... အဲဒီလို မာနနဲ့တင်းခံနေ၊ သူများနောက်ပါသွား မှ ငိုမဲ့မလုပ်နဲ့”

“ငိုရအောင် ကလေးမှမဟုတ်တော့တာကို”

အစ်ကိုက မမယူလာပေးသည့် လိမ္မော်သီးအခွံနွာထားတာ ကို ယူစားနေပါ၏။ မမက သူ့ရှေ့သို့ စပျစ်သီးပန်းကန်ကို ရွှေ့ပေးလိုက် လေသည်။ ညနေစာက ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဝင်သွားသည်မသိပါလေ။ ဗိုက်က ခုထိ ဟာတာတာ ဖြစ်နေတုန်းပါပဲ။ “ဘာပဲစားစား စားလို့ မရဘူး၊ ကယ်ပါဦး” ဆိုတဲ့ အဆိုတော် ချစ်ကောင်းလို အော်လိုက်ရ နော်။

“ကလေးက တုတ်ပြရင် နာမှာကြောက်လို့ မထိဘူး။ ဆက် မလုပ်ရဲဘူး။ မင်းက မလုပ်နဲ့လို့ပြောရင် ရှေ့ဆက်တိုးမှာလေ”

“အစ်ကိုတို့ပဲ အိမ်ထောင်ပြုဆို၊ လူကို အမျိုးမျိုးပြောပြန် ပြီ”

စရိုအသာ စိုး၊ အေးသော ထောင်း၊ မနွေးသော ခန္ဓာ ၈၉

“ကြည့်... တွေ့လားအစ်ကို၊ ရိုက်စစ်စရာမလိုဘူး၊ ပေါ် ဘာပဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း သတ္တိရှိရှိနဲ့ ဖွင့်ပြောတော့ပေါ့”

“နွေ့ကိုလား”

“အံ့မယ်... နွေ့တဲ့တော့”

အစ်ကိုနှင့်မမရယ်သံကျယ်ကြောင့် သူ မျက်နှာရဲသွားရပါ၏။ အထဲမှာ စာသင်ပေးနေသည့် သူမကဖြင့် လျှာခလုတ်တိုက်နေပြီလား သိပါ။

သူကတော့ အစ်မဖြစ်သူနဲ့ ယောက်ဖကြားမှာ ပြားနေရ ပြီလေ။ Sorry နွေ့၊ အတင်းပြောတာတော့ မဟုတ်ရပါဘူး။

“မရယ်နဲ့လေဗျာ၊ သူနာမည် နွေ့ဆိုပြီး မမပဲပြောပြီးတော့ ဘာလဲဗျ”

“မဆိုးဘူး၊ နှုတ်နဲ့လျှာရဲလာပြီ”

“ကြက်တူရွေးမှ မဟုတ်တာ”

“ကြက်တူရွေးက သင်တာနဲ့တတ်တယ်၊ နင်က သင်ပေးနေ တာတောင် မပြောရဲတဲ့နဲ့များ”

သူ ခေါင်းကို တချင်းချင်းကုပ်လိုက်မိပါ၏။ စုံထောက်တွေ

ဝိုင်းစစ်ခံနေရသည့် တရားခံနယ် အကျပ်ရိုက်ရသည့်အဖြစ်ပါလေ။
ခက်တော့ခက်တယ် နွေ။ ဘယ်ကဘယ်လို အစပျိုးပြီး ပြောရပါ့မလဲ။
လမ်းမှာ ပြောရအောင်လည်း အခက်။ အိမ်မှာ ပြောဖို့ကျလည်း မလဲ
ပြန်။ ကိုယ်နဲ့နေကြားမှာ ပဋိပက္ခ ပိစိလေးတွေ အများကြီးရှိခဲ့တာကို
ဘယ်လိုရှင်းရပါ။

“ဟော”

စာကြည့်ခန်းတံခါးဖွင့်သွားစဉ် သူ အလိုလို မတ်တပ်ရပ်ပြီး
သား ဖြစ်သွားပါ၏။ သို့သော် သူမထွက်လာကို မကြည့်မိအောင်
ကျောပေးကာ showcase ရှေ့ မယောင်မလည် ရပ်နေမိပါသည်။
ဘာတွေလုပ်နေပါလိမ့် လင်းကြယ်စင်။

“Dreams To Come True တဲ့။ တကယ်ပဲ အိပ်မက်
တွေ အမှန်တကယ်ဖြစ်လာတတ်လားဟင် မမ”

“ကြိုးစားပေါ့ သုတရဲ့၊ ရည်မှန်းချက်ကြီးတဲ့သူမှာ အိပ်မက်
ဆိုတာ ခပ်ကြီးကြီး မက်တတ်မှရတာ”

“အဟုတ်လား... ကြားလား လေးငယ်”

“ဘာကွ”

အနှောင့်အသွားမလွတ် စံလိုက်သည့်သုတစကားကြောင့်

သူ လှည့်ကြည့်မိစဉ် သူမနှင့်အကြည့်ဆုံသွားရပါ၏။ သူမက ဖျတ်ခနဲ
မျက်နှာကိုလွှဲသွားကာ တိုက်ရှေ့သို့ လျှောက်သွားတော့သည်။ အလို
လေးနော်၊ ခဏတဖြုတ်လေးမှာတောင် သူရင်ထဲ ဤမျှ ခုန်နေရပါ
သလား။

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ ဒီနေ့လကုန်ရက်ကို ဆရာမ
လေးကို ကျူရှင်ဖိုးပေးရဦးမှာ မေ့နေပြန်ပါပြီ။ မနက်ဖြန်မှယူပါ
ဆရာမရယ်”

“ရပါတယ် အစ်မ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်နော် မမ၊ တော်ကြာ ချော်လဲနေဦး
မယ်”

“ဟဲ့ သုတ... ဒီကလေးကတော့လေ၊ ဆရာမကို။
အမြွှာတွေအိမ်သွားရမှာလား ဆရာမ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မ”

“လင်း လိုက်ဖို့ပေးလိုက်ပါလား။ နင်လည်း အပြင်သွားမှာ
ဆို”

“အာ... မမကတော့လုပ်ပြီ”

“နေပါစေ အစ်မ၊ ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

သူမက နှုတ်ဆက်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားလေတော့၏။ ထုံးစံအတိုင်း တံခါးကိုမှိတ်ရင်း သူ ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ ခြံဝရောက်စဉ်မှာ သူမ ခြေလှမ်းတံခနဲ ရပ်သွားသဖြင့် သူ မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေ၏။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

သံတံခါးကိုကိုင်လျက် အတော်ကြာသည်အထိ ရပ်နေတာမို့ သူ အံ့သြသွားရတာပါ။ တဖြည်းဖြည်းထိုင်ချလိုက်တာမို့ စိုးရိမ်စိတ်က နားထင်ကို ပြေးဆောင်လေသည်။ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီလား နွေ။

“ဟာ ... မမ ... မမ”

“နွေ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူတ အော်သံနှင့်အတူ သူမနှင့်အနီးဆုံးသို့ သူရောက်သွားရပါ၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖျော့ကာ နဖူးထက် ချွေးစို့နေပုံက ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို သူမ ခံစားနေရပြီမှန်း သိသာနေလေသည်။ ဗိုက်နေရာကို ဖိနှိပ်လျက် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်နာနာဖိကိုက်ထားပုံက ကြိတ်မှိတ်အောင့်အည်းနေပုံပင်။

“နွေ ... ဘာဖြစ်လဲပြောလေ”

“ဟင့်အင်း”

“ပြောမှ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိမှာပေါ့ နွေရဲ့။ အောင့်တာ

လာ။ နာနေတာလား”

“ဗိုက်ထဲက ဗိုက်ထဲက”

“ဗိုက်ထဲမှာဘာဖြစ်လဲ”

“အရမ်း ... အရမ်းအောင့်နေပြီ”

“ဟာ ... ဒါဖြင့် ဆေးရုံသွားမှဖြစ်မှာပေါ့”

“မာမီရေ ... လုပ်ပါဦး”

သူတတစ်ယောက် အိမ်ဘက်လှည့်အော်နေပေမယ့် သူက ကားယူရန် အပြေးဝင်ခဲ့ပါ၏။ မမတို့မေးတာကိုမဖြေနိုင်ဘဲ အသင့်ထုတ်ထားပါသည့်ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ခဏလေးစောင့်ပါ နွေ၊ ခဏလေးပါပဲ။ အစစ အဆင်ပြေသွားမှာပါနော်။

“တက်ပါနွေ၊ မမ တွဲပေးဦး၊ သုတနေခဲ့”

“အာ... မမ ဒီလောက်ဖြစ်နေတာကို”

“အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးလေ၊ စောင့်မှပေါ့။ မာမီတို့ပွဲပေးမယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့”

“ကိုဦးတို့ဆေးခန်းကိုပဲ မောင်းလိုက်ပါ ကိုလင်း ... နီးတယ်”

“ဟုတ်”

ကားကို အမြန်နှုန်းဖြင့် မောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ မမပုခုံးထက်
မိုကာ ညည်းညူနေပါသည့် သူမကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ပိတ်နေရတာပါလေ။
အစ်ကိုက ဘေးမှထိုင်ပြီး သူ့ကို တဖွဖွ သတိပေးနေရပါ၏။ ဒီနေ့မှ
ကားကနေလျက်တာနော်။

“အိမ်ကို အကြောင်းကြားမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘယ်သူရှိလဲ”

“နေ့က အဆောင်မှာနေတာ။ သူ့အခန်းဖော်က ညမှ ပြန်
ရောက်တယ်။ နောက်မှဖုန်းဆက်တော့။ အခု ဆေးရုံအရင်ရောက်ဖို့
က အရေးကြီးနေတာကို ခဏလေးနော် ဆရာမ၊ ရောက်တော့မှာ
ပါ”

ဆေးရုံကိုရောက်စဉ် အရေးပေါ်ဆောင်သို့ရွှေ့ရန် ထရော်လီ
ဖြင့် ပို့ရလေ၏။ ညည်းညူနေရင်းမှ အသံတဖြည်းဖြည်း တိုးလာသလို
ဖြစ်လာတာမို့ ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့ပါချေ။ လိုအပ်တာမှန်သမျှ
ကို အစ်ကိုချည်း ဦးဆောင်လုပ်ပေးသွားတာပါလေ။

“ကိုကို ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

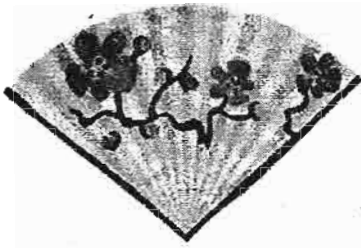
“အသိဘစ်ယောက် ဗိုက်အောင့်လို့ လာပြတာ။ ကြည့်ရတာ
operation လုပ်ရမယ်ထင်တာပဲ ကိုဦးရဲ့”

“ဘယ်မှာလဲ”

Duty coat တဖားဖားဖြင့် အပြေးရောက်လာသည့် မိုးရွှေဦး
ကြောင့် သူမဘေးမှ သူ ဖယ်ပေးလိုက်ရပါ၏။ ခဏလေးပါ။ တဒင်
တစ်ခဏလေးမှာပင် သူမကို ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဟူသည့်အသိက ရင်ကို
အိတ်နာကျင်စေရတာပါလေ။

“ဟင် ... နေ့”

* * *

“ချစ်တယ်”

ချစ်တယ် . . .

ဝင်းမိုးပိုးပြင်လေးပေါ်က

သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားလေးကို

စမြင်ကတည်းကပါ။

ချစ်တယ် . . .

အမြဲတစေ ကန့်လန့်ကာချထားတဲ့

မျက်တောင်ရှည်ကော့ကော့လေးကို

စမြင်ကတည်းကပါ။

ချစ်တယ်...

လည်တိုင်ရှင်းရှင်းလေးပေါ်က
ကပိုကရို ဆံစနနလေးတွေကို
စမြင်ကတည်းကပါ။

ချစ်တယ်...

ရှည်လျားနက်မှောင်တဲ့
ဆံနွယ်တွေ လေအလွင့်ကို
စမြင်ကတည်းကပါ။

ချစ်တယ်...

သနပ်ခါးရနံ့လေးတွေနဲ့အတူ
ရော့ပြွန်းပါလာတတ်တဲ့
ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကိုပါ။

ချစ်တယ်...

ကတ္တီပါဖိနပ်အနက်လေး
အမြဲစီးလေ့ရှိတဲ့
ခြေဖမိုးဖြူဖြူလေးတွေကိုပါ။

ချစ်တယ်...

နလုံးသားထဲ စွဲနစ်ပြီး
ရုန်းထွက်မပြေးနိုင်အောင်
ထွေးဖက်မိစဉ်ကတည်းကပါ။

ချစ်တယ်

တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ယောက်တည်းကို
ရာသက်ပန်ရည်စူးပြီး
နင့်နင့်သည်းသည်းချစ်ခဲ့မိတာပါ။

ချစ်တယ်...

ချစ်တယ်...

ချစ်တယ်...

အခန်း (၈)

ဘူတာရုံမှငှားလာသည့် လေးဘီးကားလေးရပ်လိုက်ပါ၏။
ကားခရုင်းပေးနေစဉ် သူမက ယူလာသည့်အဝတ်အစားထုပ်
ကို နောက်ခန်းမှ သယ်ချလိုက်ပါသည်။ အငှားကားပြန်ထွက်သွား
သမှ မေမေက ခြံတံခါးဘေး အုတ်တိုင်ပေါ်မှာရှိသည့် လူခေါ်
ခင်းလောင်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်လေ၏။ သက်ပြင်းကို လေးပင်စွာ
ဆုတ်မိပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကြီးကြီးဒေါ်မြမေခေါ်လို့ လာခဲ့တာပါရှင်”

“ဪ... ခဏစောင့်နော်။ မေးပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

သံတံခါးအစိမ်းရဲ့ရှေ့မှာရပ်ပြီး စောင့်နေရပါ၏။ ခြံစောင့်
ဦးလေးက တိုက်အဖြူကြီးဆီ ပြန်သွားတာမို့ပါ။ ရင်တမမဖြင့် စိတ်
နေမိတာ အမှန်ပါလေ။ နယ်မြို့လေးမှာ အဆင်ပြေပြေ နေနိုင်ခဲ့
မယ့် သူမတို့မြို့ကလေးမှာ အလယ်တန်းကျောင်းသားရှိတာမို့ သူ
ပညာရေးတက်လမ်းက ခက်ခဲရတာပါ။ အထက်တန်းကျောင်းကို
ဆက်တက်ရန်အတွက် ဒီရန်ကုန်ကို မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ဖြင့်
တက်လာရတာပေ။

ပညာရေးဘက်မှ အားနည်းခဲ့သည့် မုဆိုးမမေမေက သမီး
ဖြစ်သူကိုတော့ ပညာဆုံးခန်းတိုင်အောင်သင်စေပြီး ပညာတတ်ဖြစ်
ချင်သည့် စေတနာကအပြည့်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း အမျိုးစပ်လွှင့်
တောင် အတော်ဝေးလွန်းပါသည့် ဘွားဘွားဒေါ်မြမေထံ ကျန်းမာရေး
ပြုစုရန်အကြောင်းပြချက်ဖြင့် အားကိုးတကြီး ရောက်လာရတာပင်။

“ကွီ”

“ဝင်ခဲ့တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးလေးကြီးဦးဆောင်ခေါ်ရာနောက်မှ အသာလိုက်ခဲ့ရပါ၏။

အန်ကရစ်ခင်းထားသည့်လမ်းဘေးတစ်လျှောက်မှာ မြက်ခင်းပြင်နှင့်
အတူ ပန်းပွင့်တို့ ဝေဆာနေပါသည့် ဥယျာဉ်ကို မြင်နေရလေ၏။
အန်နီကြီးလွန်းလှပါသည့် သစ်ခွပင်တို့နှင့် နှင်းဆီတို့က တိုက်ဖြူကြီး
ပန်ရလှစွာ ရောင်စုံခြယ်ထားသည့်နွယ်ပါ။

တော်တော်လေးလျှောက်မှ တိုက်ကြီး၏ဆင်ဝင်အောက်သို့
ရောက်လေ၏။ မဟော်ဂနီရောင် တောက်ပနေသည့် တံခါးမကြီးက
အသာဟသွားလေသည်။ မေမေက အရင်ဝင်နေပြီမို့ ဘေးဘီကို
အသာမိသည့် သူမက မေမေ့နောက်မှ အမြန်လိုက်ဝင်လိုက်ရပါ
၏။ အို... ကတ္တီပါကော်ဇော်ကြီးက နှင်းရက်စရာတောင်မရှိပါလား။

“ထိုင်ပါ”

ဆိုဖာဆက်တီအကောင်းစားတွေဖြင့် ပြင်ဆင်ထားပါသည့်
ညွန့်ခန်းမှာ သူမရော မေမေပါ ဝင်မထိုင်ရဲပါ။ ခုံမှာထိုင်နေသည့်
အမျိုးသမီးကြီးက မေးဆတ်ပြလေမှ ကော်ဇော်ထက် ပုံပုံလေးထိုင်
တတ်ကြရပါသည်။ အမျိုးသမီးကြီးဘေးမှာက ခြေချိတ်ထိုင်နေပါ
သည့် သူမအရွယ်ကောင်မလေးက လက်သည်းဆိုးနေရင်း သူမတို့ကို
အောက်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ရွယ်တူဖြစ်ပေမယ့် သူမက လုံချည်နှင့်

၁၀၄ ခေမာဒဒါဒေဝီ

ဖြစ်ပါလျက် သူဌေးသမီးလေးကဖြင့် ခပ်တိုတို ဂါဝန်နှင့်ပါလေ။

“အမှန်ဆို အိမ်မှာ လူဝိုထားတာမဟုတ်ဘူး။ မေမေ မကျန်
မာလွန်းလို့ သူစိမ်းထက် အမျိုးကိုခေါ်တာ ပိုသင့်တော်မယ်ထင်ပြီး
လှမ်းခေါ်လိုက်ရတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နာမည်က မအေးခင်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ”

“ကလေးနာမည်ကရော”

“နွေအရိပ်ပါရှင်”

“စာရောတတ်ရဲ့လား”

“နွေ (၉) တန်း အောင်ထားပါတယ် အန်တီ”

“ဘယ်လို”

ထင်မထား၍ထင် အန်တီကြီးမျက်နှာက အတော်အံ့သြသွား
သည့်နယ်ပါ။ ပြီးနောက် ဘေးမှ ကောင်မလေးထံ လှည့်ကြည့်လိုက်
ကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် မဲ့ပြလိုက်လေ၏။ အထင်မကြီး
သလိုပါပဲလား။

“ကျွန်မတို့နေတဲ့မြို့မှာက အလယ်တန်းကျောင်းပဲရှိတယ်”

ခေါ်သော မိုး၊ အေးသော ဆောင်း၊ နွေးသော ဇွန် ၁၀၅

ဟိုဘက်မြို့ကျောင်းကို အချိန်ပေးပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ သွားတက်ခဲ့ရပါ
ဘယ် မမ”

“ဒီအတန်းထိရောက်တာဆိုတော့ မဆိုးပါဘူး။ Eco လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ Bio ပါ”

“ကျစ်... ဆောင်း ကြုံပြောထားမယ်နော် မာမီ။ ဆောင်း
နေတဲ့ကျောင်းမှာ သူ မတက်စေနဲ့”

“သမီးကလည်း”

“ဆောင်းကို ရန်ကင်းကျောင်းပြောင်းပေးပါ မာမီ”

“မလွယ်ဘူးလေ သမီးရယ်။ မဟုတ်တာ ကျီမတိုက်နဲ့။
ကျောင်းဝေးရင် လမ်းမှာပဲ အချိန်ကုန်မှာစိုးတယ်ဆိုလို့ နီးနီးနားနား
state မှာပဲအပ်ထားတာကို”

မလွယ်ပါလား။ စလကတည်းက ပြဿနာနှင့် ထိပ်တိုက်
ရင်ဆိုင်ရပါရောလားလေ။ နယ်မှာနေတုန်းက မနက်အစောကြီး လိုင်း
ထားစောင့်ကာ ကျောင်းတက်ရသလို ပြန်ရင်လည်း စိုးချုပ်တာမို့
နီးကလေးဖြစ်သည့် သူမအတွက် မေမေက စိုးရိမ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒီမြို့မှာ
က ကျောင်းတွေအများကြီးရှိတာမို့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေလည်း
များတာမို့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါလေ။

၁၀၆ နို့ ခေမာဒွါဒေဝါ

“အင်း... ဒီတစ်နှစ်ပဲမို့ မေမေကတော့ သူ့ကို ကျောင်း ဆက်ထားခိုင်းမှာပဲ”

“ကြီးကြီး ကျန်းမာတာနဲ့ ကျွန်မတို့သားအမိ နယ်မှာပဲ ပြန် နေမှာပါ မမ။ ဒီတစ်နှစ်လောက်ပဲ ဒီမှာနေပါရစေ”

“အင်းလေ... ရန်ကုန်မှာ ရေတောင်အလကားမရဘူးဆို တာ နင်လည်း သိနေမှာပါ မအေးခင်။ မေမေ့ကို ပြုစုရင်း အိမ်အလုပ် တွေပါ ဝိုင်းလုပ်ပေးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဟိုကလေးမလည်း ကျောင်းနေတယ်ဆိုပြီး အကြောင်း မပြစေနဲ့။ ဒီအရိပ်မှာခိုရင် ဒီအရိပ်အကျိုးကို ဆောင်ပေးရမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲပါလေ... မေမေနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ပါဦး... လာ”

“နင်နေခဲ့”

အန်တီကြီးက ဘွားဘွားနှင့်တွေ့ရန် ခေါ်သော်ငြား ကောင် မလေးက သူမကို နေခဲ့ခိုင်းလေ၏။ ဘာများပြောဦးမှာလဲ။ လူကြီး တွေပြောရုံနဲ့ မပြီးဘူးလား။ ကလေးဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေးက ဘာတွေ ပြောမှာတဲ့လဲ။ သူမကို စူးစူးရှဲရှဲစိုက်ကြည့်နေတာမို့ မျက်လွှာကို

ခေါ်သော ဦး၊ အေးသော အေးသင်း၊ ခေမာဒွါဒေဝါ ၁၀၇

အသာချလိုက်မိပါ၏။

“နွေလို့ပဲ ခေါ်မယ်”

“_____”

“ငါ့အိမ်မှာနေရင် ငါကျွေးတဲ့ထမင်းကိုစားရင် ငါခိုင်းတာ ထုပ်ပေးရမယ် နွေ။ ငါပြောတာကို မနာခံနိုင်ရင် ဒီအိမ်မှာမနေနဲ့”

ဘုရား။ စကားပြောပုံက အထက်စီးကပါလေ။ လက်ရှိမှာ ခိတ်ရှာကျွေးတာကို စားနေတာချင်းအတူတူ သူမတို့သားအမိက ဒီ ဆောင်မလေး၏လုပ်စာကို စားနေရသလို တင်တင်စီးစီး အပြောခံရပါ ရာလား။ ဪ ဘဝပေးကုသိုလ်ချင်းက မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားလွန်း တာပါလေ။

“ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်မှာ ငါဝေယျာဝစ္စအလုပ်တွေ အကုန်လုံးကို နင် လုပ် ဆေးရမယ်။ ငါ့အဝတ်အစားတွေကို လျှော်ပေးရမယ်။ မီးပူတိုက်ပေးရ မယ်။ ထမင်းပြင်ကျွေးရမယ်။ ကျောင်းသွားရင် ထမင်းဘူးထည့်ပေး ရမယ်။ အဝတ်အစား အဆင်သင့်ပြင်ပေးရမယ်။ ပြီးတော့... ငါ့စီး ဆယ်ဖိနပ်ကို တစ်ရက်ကိုတစ်မျိုး ပြင်ပေးရမယ်”

ပေါင်ထက်တင်ကိုင်ထားပါသည့် လွယ်အိတ်ကြိုးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိပါ၏။ ဆင်းရဲသားမှာလည်း အတန်အသင့် မာနတော့ ရှိနေတာပါလေ။ သို့သော် မေမေ ခေါ်လာသည့်နေရာမှာ ထောင့်ကျကျ ပြားကျကျ နေတတ်အောင် လေ့ကျင့်ဖို့ အများကြီး ကြိုးစားရမှာပါလား။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျောင်းမှာ ငါနဲ့သိတဲ့ပုံစံ လုံးဝမပြပါနဲ့။ ငါပေါင်းသမျှ သူငယ်ချင်းတွေအကုန်လုံးက အထက်တန်းစားတွေချည်းပဲဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့ နွေ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ် သိတတ်ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်”

မပြီးပြတ်သေးပါလား။ ဒီလောက်ထောင့်စေအောင်ပြောနေတာတောင် ကျန်သေးတယ်ပေါ့လေ။ သူဌေးသမီး၏ နိုင်ထက်စီးနင်းပုံစံက သူမရင်ကို နင်းချောနေသည့်နှယ်ပါ။ တကယ်ဆို အတန်းလည်း တူ၊ ရွယ်တူချင်းမို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး မပြောဆိုသင့်ဘူးလား။ ကျောင်းတက်ဖော်ရပြီးဟူသည့် မျှော်လင့်ချက်က ရေစုန်မျောလေပြီကော။

“ငါမခေါ်ဘဲနဲ့ ငါ့မျက်စိရှေ့ကို မရောက်လာဖို့ပဲ နွေ၊ အဲဒါကို

ကြပ်ကြပ်မှတ်ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အထူးသဖြင့်”

စကားကို ဆက်မပြောပါဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြိုးကြည့်နေပြန်တာမို့ ရင်ထဲ ထိတ်ကာ ကိုယ်ကို ပိုကျုံ့လိုက်မိပါ၏။ မျက်နှာငယ်လိုက်ပါတဲ့။ ဒီလိုမျိုး အနှိမ်ခံစားတာကို မလိုချင်တာမို့ ပညာကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားခဲ့တာပါလေ။ ပါရမီက နည်းပါးလွန်းတယ် ထင်ပါရဲ့ နွေအရိပ်ရယ်။

“အထူးသဖြင့်... အိမ်ရှေ့အိမ်က ဆေးကျောင်းသားကိုကိုကို ရှောင်ပါ။ အရောမဝင်ပါနဲ့။ မပြုံးပြမိစေနဲ့။ ဝေးဝေးနေပါလို့ ပြောတာ”

အလို ဆေးကျောင်းသားတဲ့လား။ ဘာကိုပူရပြန်တာပါလဲ။ ဟိုဆေးကျောင်းသားကဖြင့် ဖြူလား မည်းလားပင်မသိပါ။ မမြင်ရသေးခင် ကြုံပြီး ကာဆီးပြောနေပုံက အထူးအဆန်းပါလေ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီအရိပ်ခိုရမှဖြင့် ဒီအမိန့်ကို နာခံတတ်ရမှာပါလေ။

“စိတ်ချပါ”

“အားရင် ခြံအလုပ်တွေ အိမ်အလုပ်တွေ ကူလုပ်ပေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရပြီ... ဒါပဲ”

ကောင်မလေးက ပြောပြီးသည်နှင့် ဆိုးဆေးတင်ထားသည့် လက်တို့ကို ထောင်ကြည့်ကာ လှေကားမှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ခဏအကြာမှာ မေမေပြန်ဆင်းလာပြီး သူမကို ခေါ်လေသည်။ အိမ်နောက်ဘက်ကို ခေါ်လာတာမို့ မီးဖိုခန်းအနီးမှ စတိုခန်းကို သူမတို့သားအမိနှစ်ယောက်ကို ရှင်းခိုင်းပြီး နေစေလေ၏။

“ညကျင်ရင် မေမေက သွားမေကို ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြု စုပေးရမယ် နွေ။ သမီးက သမီးအန်တီနဲ့ဦးဦးကို သွားနှိပ်ပေးချေ”

“ရှင်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် မေမေကတော့ ဒီရန်ကုန်မှာပဲ အခြေကျစေချင်တယ် နွေ။ ဒီမှာနေမှ မေမေသမီး ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်သင်နိုင်မှာ ဟိုမှာနေရင် နေပူစပ်ခါးထဲ လယ်တွေကိုင်းတွေ လုပ်ရမှာလေ။ မေမေသမီး ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရတာကို မမြင်ရက်ဘူး နွေ”

“နွေ နားလည်ပါတယ် မေမေ”

“အသာစံဖို့ အနာခံရမှာက ပထမပဲနွေ။ လိမ္မာပါသမီးရယ်”

မေမေသမီးက အစကတည်းက လိမ္မာမှန်း မေမေ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူများ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုကြည့်ပြီးနေရမှာမို့ ထပ်မှာရတာပါ”

မေမေပုံက အတော်ကို နှမ်းလျနေပုံပါ။ အပေါ်မှာ ဘာတွေ ဘယ်လို အပြောခံရတယ်မသိ၊ သူမမှာဖြင့် ရွယ်တူမိန်းကလေး၏ ဆံနှိပ်နှိပ်အကြည့်နှင့်အပြောတို့ကို အတော်ကြီး သည်းခံပြီး နားထောင်ခဲ့ရတာပါလေ။ အခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ် ဆေးကြောတိုက်ချွတ်ကာ အိပ်စရာနေရာကို ပြင်ရလေ၏။

ညနေစောင်းမို့ ထမင်းချက်ဒေါ်ကြီးရွှေနှင့်အတူ ချက်ပြုတ်တာကို ဝိုင်းကူပေးရပြီး ရေချိုးသနပ်ခါးလူးကာ အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ရလေသည်။ ည (၇) နာရီကျော်မှာ ကုမ္ပဏီမှ ပြန်လာသည့် ဦးဦးကို ကြိုရပြီး မိသားစုထမင်းပွဲကို ပြင်ကျွေးရပါ၏။

ည (၈) နာရီခွဲမှ ဒေါ်ကြီးရွှေနှင့် ဒရိုင်ဘာဦးကျော်နှင့်အတူ ဒီရန်ခန်းမှာ စားပွဲဝိုင်းလေးချကာ ထမင်းစားရပါ၏။ အိမ်ကြီးရှင်တွေကို ဆီပြန်ဟင်းတွေ ချက်ကျွေးရသော်ငြား သူမတို့အလုပ်သမားတွေ စားရသည်က ချဉ်ပေါင်ရည်ကျဲနှင့် ငါးခြောက်ကြော်သား၊ ငါးပိတို့စရာ အသည်မို့ ဝမ်းဝအောင် အမြန်စားရလေသည်။

ဆေးကြောသိမ်းဆည်းတာတို့ကို ဝိုင်းကူလျက် မေမေက

၁၂ နေသဒ္ဒါစာစဉ်

ဘွားမေကိုပြုစုရန် အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားပါ၏။ သူမက ကျောင်း
တက်လျှင် လိုအပ်မည့်စာရင်းတို့ကို စာအုပ်မှာရေးမှတ်ရင်း အခန်း
ကျဉ်းလေးထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေ၏။ ဒီကို စရောက်ရောက်ချင်းမို့ လော
လောဆယ် မခိုင်းဖြစ်သေးတာပဲ ထင်ပါသည်။

ပြတင်းပေါက်တစ်ခုသာရှိသည့် အခန်းလေးထဲမှာ လော
အတော်အသင့် ရှူရလွယ်ပါ၏။ သူမ စာကျက်လို့ရစေရန် စားပွဲနဲ့
ကုလားတိုင်ကို ပြတင်းပေါက်နားမှာ ထားပေးထားလေသည်။ စတုရန်း
နှင့် မီးဖိုဆောင်က အပြင်ဆောင်မို့ ခြံကို ခပ်စောင်းစောင်းထေ
မြင်နေရပါ၏။

သရက်ပင်တွေ အုံ့ဆိုင်းနေပါသည့်အပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်
မိုးထက်မှ လမင်းကို ရှာနေမိပါသည်။ လေပြည့်သွေးလိုက်တာ
လေထဲမှ မိုးနဲ့ကို ရလိုက်လေ၏။ မိုးဦးအစမို့ မိုးက စရွာတော့
ထင်ပါရဲ့။ သူမက နွေမှာမွေးခဲ့သည့်လူမို့ နွေရာသီကိုသာ ခြောက်
ခြောက်သွေ့သွေ့ ဖြစ်သဖြင့် နှစ်သက်တာပါလေ။

သက်မကို ကျိတ်ရှိုက်ကာ ခြံအမည်ကို နှုတ်ဖျားမှ ခပ်
ရေရွတ်လိုက်မိပါ၏။ မင်္ဂလာပါ "သုခစ်"။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၉)

မနက်စောစောထကာ ထမင်းကြမ်းအဆာပြေစားပြီး အိမ်
သွင်းသန့်ရှင်းရေးကို လုပ်ရပါ၏။ မေမေက အပေါ်ထပ်မှာ လုပ်ပေး
သည်မို့ သူမက အောက်ထပ်ကို တာဝန်ယူရတာပါ။ နယ်မှာနေစဉ်
တတည်းက မနက် (၅) နာရီနီးနေကျအကျင့်က ယခုတိုင် ပုံမှန်ဖြစ်နေ
တာပင်။

သန့်ရှင်းရေးပြီးသွားတော့ ကြီးရွှေနှင့်အတူ ချက်ပြုတ်တာကို
အူပေးပြီး မေမေ အပေါ်ထပ်မှယူချလာပေးသည့် အဝတ်တွေ တစ်
ကြီးကို လျှော်ရပါ၏။ သူဌေးတွေမို့ တစ်ရက် သုံးလေးစုံ လဲဝတ်
အတ်ကြသလို အဝတ်တွေက သိပ်ပြီးမညစ်ပတ်လှပါ။ အပေါ်ထပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၁၄ နီ သေသဒ္ဒါမောင်

ဝရန်တာမှာ တက်လှမ်းပိုင်းသော်ငြား သူမက ခြံထဲမှာပင် ကြိုးတန်း
ကာ နေပူ ထုတ်လှမ်းလိုက်ပါ၏။

ခြေရင်းပိုင်းဖြစ်သော်ငြား ခြံကနေ ဝင်သင့်သလောက်ထဲ
သည့် အပိုင်းမှ ဖိနေနှင့် တစ်ရက်တည်းမှာပင် အဝတ်ခြောက်နိုင်လေ
သည်။ အောက်မှာလှမ်းမှပင် မိုးရွာပါက အလျင်အမြန် ပြေးရုတ်နိုင်
သည်လေ။ ဦးဦး၏အဝတ်အစားတို့ကို တစ်လေ့ သပ်သပ် အန်တီ
အဝတ်တို့က တစ်လေ့ ဆောင်း၏အဝတ်တို့က တစ်လေ့မှ လှုံကြီး
သုံးလေ့နှင့်အတူ အင်္ကျီချိတ်တစ်ထပ်ကြီးဖြင့် စောစောစီးစီး သူ
အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။

ပြိုင်ဘီးကို ခြံထဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းဝင်ခဲ့ပါ၏။ တိုက်အောက်
ဘက်ခြမ်းမှာ အဝတ်တန်းတွေနှင့် အဝတ်တွေလှမ်းနေတာကို အပူ
တမဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ပုဆိုးတွေခါကာ လှမ်းနေတာ
အလုပ်လုပ်နေသည့်လူ၏မျက်နှာကို မမြင်ရပါ။ သို့သော် ခါးနေရာ

နီသော ဖိုး၊ အေးသော အေးသော၊ အေးသော အေးသော ၁၁၅

အောက်ပိုင်းကိုတော့ အရှင်းသား မြင်နေရလေ၏။

စက်ဘီးကို ခြေဖျားဖြင့် ထောက်ရပ်ကာ သူ မျက်မှောင်ကျွံ
ချက် စဉ်းစားလိုက်မိပါသည်။ ဒါ ကြီးရွှေလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်
ဘုန်းကများ အိမ်ဖော်ထပ်ခေါ်ထားတာပါလိမ့်။ ဆောင်းတို့အိမ်ကို
အစဉ်နီးပါး ရောက်နေလေ့ရှိပါလျက် ဒီလို လူသစ်ရောက်နေသည့်
တောင်းကို သူ မကြားမိပါလေ။

“ဟင်”

အာမေဇိုတ်သံက သဲ့သဲ့မျှ ထွက်သွားပါ၏။ လေ့ထဲမှအဝတ်
ကို ငုံ့ယူလိုက်ပါသည့် ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရ၍ပါပဲ။
အော်ပြယ်လှလှ သနပ်ခါးပါးကွက်လေးနှင့် လှပလွန်းပါသည့် မိန်းက
လေး၏ ယဉ်သကိုအလှက ရင်ဘတ်ဆီမှ နှလုံးသားကို ပုတ်ခတ်
နှုတ်နှိုးလိုက်သည့်နှယ်ပါလေ။

ဆံပင်ရှည်တို့ကို လိပ်ခေါက်တင်ထားပုံက ကပိုကနိုး၊ ခါးတို့
အောက်ကြောင့် ခြေဖျားထောက်လျက် အဝတ်လှမ်းရစဉ် ခါးဖွေးဖွေးလေး
လှစ်ဟပြနေသည့်နှယ်ပါ။ ပါတိတ်လုံချည် ခပ်နွမ်းနွမ်းကို အနည်း
သမျှ တိုအောင်ဝတ်ထားတာမို့ ခြေသလုံးသွယ်သွယ်လေးကို အရှင်း
တွေ့နေရလေသည်။

တစ်ပတ်နွမ်းအဝတ်အစားနှင့်တောင်မှ ဤမိန်းကလေး
အလှက ဖုံးမရအောင် ပေါ်လွင်နေတာပါလေ။ သူမ မည်သူပါနည်း
ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှ သတိမထားမိပါဘဲ လုပ်လက်စအလုပ်ကိုသာ
အာရုံစိုက်ပြီး လုပ်နေတာမို့ သူမကို သူ စက်ဘီးမှီထောက်ကာ လက်
ပိုက်လျက် ငေးကြည့်နေမိတာ အတော်ကြာနေလေပြီ။

“အို”

ရင်ထဲမှ ဒီန်းခနဲမြည်သံက အကျယ်ကြီးပါပဲ။ ဖျတ်ခဲ
ရောက်လာသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားရတာပါလေ။
အလို လှလိုက်တဲ့မျက်ဝန်းနက် လက်လက်လေးတွေပါလား။ စင်းနေ
သည့် နှာတံနှင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးမှာ မည်သည်ဆေးသားမှ ထင်မ
ပါဘဲ ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ ပိုင်ဆိုင်ထားတာပါလေ။

ခဏပါပဲ။ တကယ့်ကို ခဏလေးပါလေ။ ဖျတ်ခနဲရောင်
လာသည့်အကြည့်တို့က ရုတ်ခြည်း သိမ်းဆည်းသွားသလို ရှက်အ
အမ်း ဖြစ်သွားပါသည့် ပန်းသွေးရောင်မျက်နှာလေး။ လေ့တွေ
ထပ်ကာ ပိုက်လိုက်ပြီမို့ အိမ်ထဲသို့ သူမ ပြန်ဝင်တော့မည်မှန်း
ရိပ်မိသွားရပါ၏။ ခဏလေးနေပါဦး။ ကိုယ် မင်းကို သိချင်လို့
မိန်းကလေးရယ်။

“ခဏလေး”

သူ လှမ်းတားလိုက်ပါသော်လည်း သူမ ခြေလှမ်းက ရပ်
သွားပါလေ။ နောက်ကိုတစ်ချက်မျှပင် လှည့်မကြည့်ပါဘဲ တိုက်
နောက်ဘက်ကို အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်သွားပုံက လေနယ် မြန်
ဆိုက်တာနော်။ မျက်စိရှေ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ မည်သူမှ မရှိတော့သလို
ခင်ထဲမှာပါ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်သွားရတာပါလေ။

ဘုရားရေ... မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတယ်ဆိုတာ ဤအဖြစ်
အဖျက်မျိုးကို ခေါ်လေသလား။ ရင်ထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ်မြည်ပြီး ခုန်
နေတာ။ နှလုံးသားဆီမှ လှုပ်ခနဲ အေးမြသွားရတာ အဘယ့်ကြောင့်
မိနည်း။ လက်ရှိတက်နေပါသည့် First MB မှာလည်း မိန်းမလှ
လေးတွေ အများကြီးကို သူ နေ့စဉ် မြင်ခွင့်ရနေတာပါ။

သို့သော် သူ့ကို ဤသို့ စိတ်လှုပ်ရှားရင်ခုန်သည့် ခံစားချက်
မျိုးဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့မိန်းကလေးတွေ တစ်စုံတစ်ယောက်တောင်မှ
မရှိသေးပါလေ။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ ဘဝမှ တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမှ မကြုံဖူး မဖြစ်ဖူးခဲ့သည့် ရင်ဘတ်ထဲမှ ဖိုလိုက်သည့် Feeling
မျိုးက ဒီအရွယ်မှ လာဖြစ်ရတယ်လို့။

“Morning ကိုကို”

“ဪ... ဆောင်း”

“Exercise လုပ်ပြီး ဝင်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

တိုက်ထဲမှ ထွက်လာသည့် ဆောင်းနှင့်ဖြူက သူ့ကိုမြင်သွားပါ၏။ သူ့ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်တာမို့ အိမ်ထဲဝင်ချင်သည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်ရပါရောလား။ ဂီဝန်အနီရဲရဲလေး ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ခွေခွေလေးတွေကို မြင့်မြင့်လေး စည်းနှောင်ထားသည့် ဆောင်း၏ဟန်ပန်လေးက သူ့မျက်စိထဲမှာ ဤနေ့ဖြင့် အကျည်းတန်နေလေပြီ။

ခေတ်မီမိလေးလှပါတယ်။ စိတ်ထဲလည်း ကြည်နူးစရာဖြစ်အောင် ချစ်ဖွယ် ညီမလေးပါပဲ။ စာလည်း သူ့လိုပင် တော်တာမို့ (ပုံစံနီသည့် ကျောထောက်နောက်ခံရှိသဖြင့်) ဆောင်းအပေါ် အံ့အလေးထားခဲ့သည့်သူပါ။ သို့သော် ထိုအရာတို့ကဖြင့် အခုထောင့်လျော့ပါးကုန်လေပြီ။

ငယ်သော၊ လှသော၊ ယဉ်သော၊ နဂိုယဉ်အလှလေးက နေရာစားစီး အရုဏ်ဦးနေရောင်အောက်မှာ ရုတ်တရက် မြင်ခွင့်မရှိတော့တာလေ။ ဘယ်တဝက်များ ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့သည့် ကုသိုလ်ကံကြောင့်များ သူများ ဤသို့ သိမ်မွေ့အေးချမ်းစွာ လှပနေရပါသလဲ။ ရုတ်တရက်

ဝင်ရောက်ကိန်းအောင်းမိသည့် ရင်တွင်းတစ်နေရာမှာ “အချစ်” ဟူသည့် နတ်သမီးက သက်ဆင်းလေပြီကောလေ။

“ကိုကို”

“ဟင်... ဘာလဲ”

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ။ ဆောင်းကို ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ခိုင်းနဲ့”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဆောင်းတို့အိမ်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေလား”

“ဧည့်သည်”

“အင်းလေ”

“ဘာလို့မေးတာလဲ”

“ဪ... ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး”

ဆောင်းမျက်နှာ အတော်လေး တည်သွားပါ၏။ သူ့ကို မြင်တိုင်း သွားတက်လေးပေါ်အောင် အမြဲရယ်ပြ ပြုံးပြတဲ့ မိန်းမလေးက ယခုတော့ အဘယ့်ကြောင့် မျက်နှာသုန်မှုန်သွားရတာလိမ့်။ မိန်းမချောလေးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မေးလိုက်မိတာများလေပြီလား။ သူနဲ့ပတ်သက်လာလျှင် ဆောင်းနှင်းဖြူဟာ အခြေ

၁၂၀ နီ စသောဒွါစောဇီ

ဝန်တို မန္တိရိယစိတ် အပြည့်နှင့် ရန်ရှာတတ်လေ့ရှိတာပါလေ။

“ကိုကိုက မစပ်စုစု၊ စပ်စုနေရတယ်လို့”

“ဪ... မဟုတ်ပါဘူး ဆောင်းရယ်၊ အဝတ်အစားတွေ လျှော်လှမ်းထားတာ မြင်တာနဲ့”

“အဲဒါ ဆောင်းတို့ဝတ်နေကျ အဝတ်တွေပဲလေ ကိုကိုနဲ့ ဘာလဲ မမှတ်မိတာလား”

သူ နှုတ်ပိတ်လိုက်ရပါ၏။ မလွယ်ပါလား။ တကယ်ဆို ထု သစ်ခေါ်ထားတာ၊ ဆွေမျိုးတွေရောက်နေတာ စသဖြင့် ပြောသင့်တာ မဟုတ်ပါလား။ လက်မှတ်ပြီး မျက်မှောင်ကျွံကာ သူ့ကို မကြည့်သလို ကြည့်နေသည့်ဆောင်းကြောင့် သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်မိပြန်ပါ၏။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူဆော့ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရသလို သူ့ ဆောင်းထက် သုံးနှစ်ကြီးတာမို့ အခုတော့ ဆောင်းက အထက်တန်း ကျောင်းသူ၊ အရေးကြီးသည့်အတန်းဖြစ်နေလေပြီ။ သူနဲ့တစ်ကျောင်း တည်း မတက်ရတော့တာမို့ ငိုယိုပြီး စိတ်ကောက်ခဲ့တာ အတော်ကြာ ခဲ့ပြီလေ။

ဆောင်းက သူ့အပေါ်မှာ မကြာခဏ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောင်း လေ့ရှိပေမယ့် သူ့ချောမောလိုက်တာနှင့် လွယ်လင့်တကူ စိတ်ဆိုး

စနီသော နီ၊ စဘားစသော ဆောင်း၊ စစန္ဒာသော နေ ၁၂၁

တတ်တာပင်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ အလိုလိုက်ကြတာ မဟုတ် လား။ သူကဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိပြီး ကိုကိုက အခုဆို သားလေး တစ်ယောက်ပင် ရှိနေလေပြီ။ အိမ်ထောင်ခွဲမို့ သူတို့မိဘတွေနှင့် အတူမနေဘဲ သီးသန့်အိမ်ခွဲနေကြတာပါလေ။

“ကျူရှင်စသင်နေပြီ မဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့၊ ကိုကိုနဲ့အတူ ဆေးကျောင်းလိုက်တက်နိုင်ဖို့ ဆောင်း ဘယ်လောက်ကြိုးစားနေရတယ်ထင်လဲ”

“ဒီလောက်တော့ လုပ်ရမှာပေါ့ ဆောင်းရဲ့။ လူဆိုတာ ဆူညံမှန်းချက်ပန်းတိုင် ရှိရသလို အဲဒီပန်းတိုင်ကို မရောက်ရောက် အောင် သွားရမယ့် ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယစိုက်ထုတ်တတ်ရတယ်ကွ”

ခေါင်းကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွထုမိစဉ် ဆောင်းမျက်နှာ ထက် အပြုံးတို့ထင်လေ၏။ သူ့လက်မောင်းကို တမင်ပင် လှမ်းချိတ်မိ ထားလေသည်။ တရင်းတနီးနေကြတာမှန်ပေမယ့် အရွယ်ကြောင့် အသိဉာဏ်က ဆင်ခြင်ဖို့ သတိပေးနေပါ၏။ လက်သွယ်သွယ်လေးကို ဖြုတ်လိုက်မိစဉ် ဆောင်းထံမှ မျက်စောင်းခဲခြင်းကို ခံရလေ၏။

“ဘာလို့လဲ”

“မကောင်းလို့ပေါ့”

၁၂၂ ခေမာဒိ

“ဘာဖြစ်လို့မကောင်းတာလဲ”

“သူများတွေ တစ်ချိုးမြင်မှာစိုးလို့ပါ ဆောင်းရယ်၊ ဆောင်းက မိန်းကလေးလေ”

“မိန်းကလေးဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ ကိုကိုရဲ့”

“ကျစ်... အဲဒါတွေပြောပြဖို့ ငယ်သေးတယ်လေကွယ်”

“ဟာဟ... ဆောင်းကိုများ ကလေးမှတ်နေတုန်းလား။ အရွယ်ရောက်နေပြီရှင်၊ သိရဲ့လား။ ကျောင်းမှာဆို ဆောင်းကို လိုက်ကြိုက်တဲ့ ကောင်လေးတွေမှ တစ်ပြုံကြီး”

“ဘာ”

“ထိမထင်အပြုံးဖြင့် သူ့ကိုကြားနေပါရောလား။ စာသင်သည့် အရွယ်မို့ ဒီကိစ္စတွေကို မစဉ်းစားစေချင်သေးပါလေ။ ခက်တာက ဆောင်းနင်းဖြူဆိုတာ လိမ္မာလွန်းတဲ့ကလေး မဟုတ်တာ သူ့အသိဆုံး ပါပဲ။ ညီမလေးလိုချစ်လို့ သံယောဇဉ်နှင့် ဆုံးမတတ်သော်ငြား ဤ ချာတိတ်မက တလွဲယူဆတ်တတာပါလေ။

“ကိုယ်နဲ့ ကျောင်းအတူတက်မယ်ဆိုပြီး မဟုတ်တာတွေ လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့နော်”

“လုပ်ရင် ကိုကိုက ဆောင်းကို ရိုက်မှာမို့လို့လား”

ခေမာဒိ ခိုး၊ အေးသော ဆောင်း၊ ခေမာဒိ ခေမာဒိ ၁၂၃

“ဒါပေါ့”

“အံ့မယ်... လျှောက်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ လုပ်လည်းလုပ်ရက်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့များ”

“ဒါကတော့ ဆောင်းက လိမ္မာနေတာကိုး”

“အဲဒါတော့”

“မျက်ခုံးလေးပင့်ပြကာ စကားဆက်ခိုင်းနေပြန်ပါ၏။ ခက်လေ ပြီကော မိုးရွေ့ဦး။ လူကြီးတွေအချင်းချင်း မည်သို့ပင် စကားတောက်ထားပါစေ သူနှင့်ဆောင်းက တကယ့်မောင်နှမလို ဖြူစင်နေတာပါလေ။ ဆောင်းဘက်က မည်သို့သောပုံစံနှင့် သူ့အပေါ် ချစ်သည်ဆိုဆို သူက ဖြင့် ဆောင်းအပေါ် (၅၂၈) မေတ္တာသန့်သန့်ကိုသာ ပေးချင်တာပါလေ။ အဖြူရောင်လေးအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ် ညီမလေးရယ်။

“ဆက်ပြောလေ ကိုကိုရဲ့”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“အဲဒါကြောင့် ဆောင်းကို ချစ်ရတာလို့ပေါ့။ ဒါလေး ပြောချာကိုများ”

“ဟာ... တိုးတိုးပြောလေ၊ လူကြီးတွေ ကြားကုန်တော့ နာသ”

“ကြားပါစေပေါ့၊ မာမီတို့ကအခု ဆောင်းနဲ့ကိုကိုကို သဘောတူထားပြီးသားပဲဟာ။ အထူးအဆန်းလုပ်လို့”

သေစမ်း... ဘယ်လိုမိဘတွေပါလဲ။ ဒီအရွယ်ကလေးကို ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ကြိုပြောထားရတယ်လို့။ သူ့ကိုတောင် ပထမနှစ် တက်မှသာ မိဘတွေဖွင့်ပြောကြတာလေ။ ဒါတောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မရွေးရဘူး၊ ဆောင်းကိုပဲ ချစ်၊ ဆောင်းကိုပဲလက်ထပ်ဟု အမိန့်ပေး တာမျိုး မဟုတ်ရပါလေ။ သားစဉ်းစားကြည့်၊ မဆိုးဘူးဟုသာ ပြော တာမျိုးပါ။

“ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်နဲ့ကျောင်းအတူမတက်နိုင်ရင် လုံးဝ No ပဲ”

“ကိုကိုနော်... ဆောင်း ကြိုးစားပါ့မယ်ဆို”

“ဒါဖြင့် စောင့်ကြည့်နေမယ်”

ဆောင်းက သူ့အပြောကို သဘောကျသည့်နှယ် ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်လေ၏။ တိုက်အိမ်ထဲကို အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်စေ မယ့် စောစောကပုံရိပ်လေးကို မမြင်ရပါလေ။ တကယ့်ကို အရိပ် တောင် မပြတော့တာပါလား။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရောက်လာမိ သလဲ။

မင်းကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားမှုကြီးနေသည့် လူတစ် ယောက် ရှိနေပြီဆိုတာ သိမှသိပါလေစ အရိပ်လေးရယ်။

* * *

အခန်း (၁၀)

အိမ်မှာ စာလာသင်ပေးသည့် ကျူရှင်ဆရာမကို ကပ်ကြေး
ကိုက်တစ်ပွဲနှင့် အအေးတစ်ခွက် ပြင်ဆင်ပေးပြီး တိုက်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါ
၏။ အတန်းတူပေမယ့် ဒီစာတွေသင်တာကို သူမ နားထောင်ခွင့်မရှိ
တာမို့ပါပဲ။ ဦးကျော်က အန်တီဒေါ်ပွင့်ဖြူကို ဈေးဝယ်တာကို ကား
မောင်းပြီး လိုက်ပို့နေတာမို့ အပင်တွေရေလောင်းမယ့်လူမရှိပါလေ။

ဘာမဆို အကုန်ပိုင်းလုပ်ဖို့ တာဝန်ယူရမှာမို့ အပင်တွေ
ရေလောင်းရန် ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။ ပန်းအိုးတွေကို ရေအများကြီး
လောင်းစရာမလိုသဖြင့် ရေနန်းကရားဖြင့်သာ တစ်တိုးချင်း စိတ်ရှည်စွာ
လိုက်လောင်းနေမိပါ၏။ ကျောင်းစတက်နေပြီမို့ တစ်နေ့စာတစ်နေ့

နိုင်အောင် ကြိုးစားကျက်နေရပါသည်။

သူဌေးသမီးက ပိုင်းကျူရှင် Guide ဆရာမတွေကိုယ်စီနှင့်
အားလပ်အောင် စာသင်ခွင့်ရပေမယ့် သူမကဖြင့် ကျောင်းမှာ ဆရာ
ဆရာမတွေသင်ပေးတာကိုသာ အာရုံစိုက်နားထောင်ရပြီး ကိုယ့်
ဘာသာကိုယ် အားကိုးပြီး ကြိုးစားနေရတာပင်။ မနက်ကတည်းက
ညှို့နေပါသည့်မိုးက ခုထိ မရွာသေးတာမို့ အပင်တွေကိုရေလောင်း
ရတော့တာပါ။

ပန်းအိုးတွေ အကုန်လောင်းပြီးမှ ခြံဘေးဘက်အခြမ်းမှာ
စိုက်ထားသည့် အပင်တွေနှင့် မြက်ခင်းပြင်ကို ရေဖြန်းရန် ရေပိုက်ခွေ
ကို ဖြန့်ချကာ ရေပိုက်ကို သွားဖွင့်လိုက်ပါ၏။ အပွင့်ပွင့်လေ့ရှိသည့်
ပန်းပင်တွေထက် အချိန်ရစေသည့် အပင်တို့က ပိုပြီးများ တန်ဖိုးကြီး
လေမလား။ စိမ်းစိုတောက်ပနေပါသည့် ပိတောက်ပင်ကြီးကို မော့
ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

“သိကြားမင်းကြီး ဆင်းလာမယ်ဆိုပြီး မျှော်နေတာလား”

“ဟင်”

ရင်ထဲ ထိတ်သွားပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။
ဆက်ထဲမှရေပိုက်ဖြင့် ထိုးလိုက်သလိုဖြစ်သွားတာကြောင့် အထိတ်

၁၂၈ မေသဒ္ဓါစောဇီ

တလန်ဖြစ်ကာ လှည့်လိုက်သော်ငြား ခြေကချော်ကူးလေပြီ။ ရေတွေဖြင့်
ချောနေပါသည့် ကွန်ကရစ်လမ်းမှာ ချောနေသောကြောင့်ပါပဲ။

“အမေ”

လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထိန်းလိုက်တာ၊ ရေပိုက်ကိုယူ
ကာ မြက်ခင်းထက် ဆတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်တာ၊ ရေပိုက်ဖွင့်ထားတာကို
သွားပိတ်လိုက်တာတို့ကို သူကပင် အမြန်လုပ်သွားတာပါလေ။ လုံခြုံစွာ
အောက်နားတို့ ရွဲရွဲစိုလျက် အံ့သြမှင်တက်စွာ သူ့ကိုငေးကြည့်နေ
သည့် ကောင်မလေးကို အနွေးထွေးဆုံး ပြုံးပြလိုက်မိပါသည်။

ဘာမှ မပြင်မဆင် မခြယ်သထားပါပဲ ဒီမိန်းကလေး၏ အထု
ယဉ်ယဉ်လေးက ညနေခင်းနေအဖျောမှာ သက်ဝင်လှပသည့် ပန်း
ကားတစ်ချပ်နယ်ပါလေ။ ပန်းချီဆရာသာဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ဒီမြင်ကွင်းကို
သူ အသေအချာ မှတ်မှတ်ရရဆွဲပြီး သိမ်းထားမည်မှာ အမှန်ပါလေ။

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်နာမည် မိုးစွေဦးပါ”

အံ့သြဟန်ဖြင့် အာမေဇိုတ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာလေ၏။
ပြီးနောက် ဖျတ်ခနဲ လွှဲသွားပါသည့် အကြည့်လဲ့လဲ့များ။ ရှည်လှ

မိုးသော မိုး၊ ခေအားသော စောဇီ၊ ခနွေးသော ခနွေ ၁၂၉

အာသွန်းနေပါသည့် ဖျက်လွှာတို့က သွယ် ရှိမနေတော့ပါလေ။ အဲဒီ
နောက် အနီးမှ ပျောက်ကွယ်ထွက်ပြေးရန် ပြင်လိုက်ပါသည့် ခြေလှမ်း
တွေပါ။

“နေဦးလေ”

“အို”

လက်ကိုဆန့်တန်းလိုက်တာမို့ သူမ ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲ
လှည့်လေ၏။ အထိတ်တလန်ဖြင့် တောင်းပန်ဟန်တို့ ပျော်ဝင်နေပါ
သည့် အကြည့်နွေးနွေးတို့နှင့် ဆုံမိစဉ် သူ့ရင်ခုန်သံတို့က တဒိတ်ဒိတ်
ဖြင့် ကျယ်လောင်လာတာပါလေ။ ဘာလို့များ ဤသို့သောအဓိပ္ပာယ်
ဖြင့် သူ့ကို သူမကြည့်ရပါသနည်း။

“တောင်းပန်ပါတယ်”

တိုးသဲ့သဲ့ထွက်လာပါသည့် အသံချိုချိုလေးကြောင့် သူ ပြုံး
မိလေသည်။ အဘယ်မျှ သာယာလိုက်သည့် အသံလေးပါလိမ့်။
မိန်းကလေးနှင့်လိုက်ဖက်လွန်းသည့် အသံပိုင်ရှင်မိန်းကလေးပါပဲ။
အိမ်နုရောင်ရင်စေ့အင်္ကျီလေးနှင့် ရေစိုနေပါသည့် ပိတောက်ခြောက်
ဆင်ပါတိတ် တစ်ပတ်နွမ်းက ဝင်းဝါလှပလွန်းပါသည့် သူမ၏အလှ
များကို ယိုးကျညှိနေသည့်နယ်ပယ်။ ဘယ်လိုလဲ ကောင်မလေးရယ်။

၁၃၀

မိုးသေချာစောင့်

“ဘာကိုစောင်းပန်တာလဲ”

“နွဲ့”

ဘုရား နွဲ့တဲ့။ စကားဆက်ပြောရန် ပြင်နေပေမယ့် သူ့အသံက ထပ်ထွက်မလာပါ။ အားငယ်ရိပ်တို့ ပြည့်သိပ်နေပါသည်။ မျက်နှာလေးကို တစ်စက္ကန့်မျှ မခွာနိုင်အောင်ပင် သူ ငေးနေမိတာ သတိလက်လွတ်ပါလေ။

“နွဲ့မှာ ခင်ခွင့်မရှိလို့ ခွင့်လွှတ်ပါရှင်”

“ဘယ်လို”

“သွားတော့မယ်”

“နေဦး မသွားရဘူး”

အေးစက်စက် လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်ဆုပ်ထားလိုက်ပါ၏။ သူမ မျက်နှာလေးရဲခနဲ ဖြစ်သွားသလို လက်ကို အတင်းရိုက်ခါနေပါသော်လည်း သူက မလွှတ်ပေးမိပါချေ။ ဒီလိုမှ မရဲတင်းပါဘူး။ ဤမိန်းကလေးက သူ့မျက်စိရှေ့ကနေ အရိပ်သဖွယ် ပျောက်သွားတာ မှာလေ။

“ဘယ်သူက ကိုယ်နဲ့မခင်ရဘူးလို့ ပြောလဲ”

“တောင်းပန်ပါတယ် ... လွှတ်ပါ”

မိုးသေချာစောင့်၊ မိုးသေချာစောင့်၊ မိုးသေချာစောင့် ၁၃၁

“ကိုယ်ပြောတာပြီးမှ လွှတ်ပေးမယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး၊ နွဲ့ရယ်၊ ရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ ဒီလိုစကားပြောခွင့်ကြီးရဖို့ ကိုယ်စောင့်နေရတာ”

ဘုရား ... ကယ်တော်မူပါ။ သူမလက်ကို တင်းတင်းကြီးကြီး တွတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားတာကိုသာ ဆောင်း မြင်ပါက ပြဿနာကြီးအကုန်ပင် တတ်နိုင်တာပါလေ။ မခင်ရဘူး။ မပတ်သက်ရဘူးဟု အစောကြီးကတည်းက သတိပေးတားမြစ်ထားပါသည့် ဥပဒေကို သူမ ချိုးဖောက်လို့ မဖြစ်ပါလေ။

ဒုက္ခပါပဲ။ ဆောင်းရဲ့ကိုကိုဆိုသူကလည်း ဇွတ်တရွတ်လုပ်တတ်ပုံနဲ့တော့ သူမ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပင်။ လက်ကို ခနဲခနဲ အတော်မင်နာနေပြီလေ။ သို့သော် သူကဖြင့် လုံးဝ လွှတ်ပေးပါဘဲ မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲပါပဲ။

“နွဲ့”

“ရှင်”

“လှလိုက်တာ၊ နာမည်လေး”

စချင်တာများလား။ သူမလိုဘဝမျိုးက အခုလို မထိတထိနဲ့

စချင်စရာဖြစ်နေတာပါလေ။ ကျောင်းက အတော်ဝေးတာမို့ နာရီဝင်
စောပြီး ကြိုထွက်ရတိုင်း လမ်းမှာ တကောက်ကောက်ပါလာတတ်
သည့် ကောင်လေးတွေ။ ကျောင်းပြန်ချိန်မှာလည်း ထိုသို့ပင် နောက်
တက်ကပ်ပါလာသည့် အန္တရာယ်တို့ကြောင့် စိတ်ညစ်ရမိပါးများ
တာပါ။

အခုတော့ သူမ အရိပ်လာခိုနေရပါသည့် ခြံထဲမှာ အခုလို
လက်ဆွဲခြင်းခံရပါပေလေ။ နွေဘဝက အနင်းခံ အနိမိခံဘဝပါပဲ
လူတကာကို မျက်နှာမော့မကြည့်ဘဲ အမြဲတစေ ခေါင်းငုံ့နေရတာ
ဒါကိုတောင်မှ မငဲ့ညှာ မစာနာဘဲ အခုလို ကိုယ်ထိလက်ရောက်
စော်ကားမော်ကားဟန် ပြုမူတာမျိုးကိုတော့ ကျေးဇူးပြု၍ မလုပ်
လားရှင်။

“ဟာ နွေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခေါင်းကိုသာ ခါပြလေ၏။ ဝင်းမို့မို့ ပါးပြင်ထက် ပုလဲ
တစ်ပေါက်ပေါက် စီးကျလာတာမို့ သူ ရင်ထိတ်သွားရပါသည်။ အ
အားငယ်သူကို အားပေးရမည့်အစား နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုမူမိပါ
လား။

“လက်နာလို့လား”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြလေ၏။ ရော် လွှတ်လိုက်တာနှင့်
ဆန်သူငယ်လို ထွက်ပြေးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဒီလို နှစ်ယောက်
ဆည်း ဆုံခွင့်က ကြုံရခက်ပါဘိ။ ကံကြမ္မာရယ် မိုးစွေဦးဘက်ကို
ဆည်းနည်းတော့ မျက်နှာသာပေးပြီး အလေးသာပေးလှည့်ပါနော်။
“ဒါဆို လွှတ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ထွက်မပြေးဘဲ ကိုယ်နဲ့

အတားပြောမယ့် ကတိတော့ပေးပါ။ ခဏလေးပါ နွေ ... တကယ်

စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ မျက်ရည်တို့
အဆီသီးနေပါသည့် စိုလက်လက်မျက်ဝန်းတို့က ညနေခင်း၏အလှကို
မြဲ ပီပြင်စေသည့်နှယ်ပါလေ။ “ငိုရင်ပုလဲ၊ ရယ်ရင်ရွှဲ” ဆိုတာ
အဲဒီမိန်းကလေးမျိုးကိုများ ရည်ညွှန်းလေသလား။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ သက်ပြင်းရှိုက်လျက် လက်ဖြူဖြူလေးကို အသာလွှတ်
ခေါ်လိုက်ပါ၏။ ရုန်းထားတာမို့ အတော်လေးရဲသွားရပါသည့် လက်ခုံ
ကို သူမ ပွတ်သပ်နေပုံကိုက သနားဖွယ်ရာပါလေ။ ချစ်ခြင်း၏
အဓိပ္ပာယ်ကား အဘယ်နည်း။ သနားခြင်းဟူသည့် ရေသောက်မြစ်က
အစပြုသည်ဟုသာ သူ ယူဆမိပါသည်။

“အဲဒါ ဆောင်းပြောတဲ့ စကားလား”

ခေါင်းညိတ်ပြုပြန်၏။ ဆောင်းပြောတာနဲ့ပဲ တုတ်တုတ်မျှ မလှူနိုင်အောင် နာခံလိုက်နာရသလား။ ဘာကြောင့်လဲ။ တကယ်တော့ လူချင်းတူပါလျှင် အခွင့်အရေးဆိုတာမျိုးက တန်းတူသာရသင့်တာလေ။ ဪ... နွဲ့ရယ်။

“အဲဒါနဲ့ နွဲ့က နာခံရတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျစ်... မဖြစ်သင့်လိုက်တာ။ ဆောင်းက ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရတာလဲ။ တကယ်ဆို နွဲ့လည်း ဆောင်းနဲ့ရွယ်တူပဲဟေ့ ကိုယ်နဲ့ ခင်မင်... နွဲ့မှာ”

“ဆောင်းပိုင်တဲ့သူမို့ပါ”

“ဘာရယ်”

သူမ ထပ်မပြောပါချေ။ အကြည့်ကို မြက်ခင်းထက်သို့ ပို့ထားမိလေ၏။ အခွင့်ဆိုတာ သူမလို အဆင့်အတန်းမျိုးအတွက် သဘာဝမှတ်ချက်တစ်ခုဆိုတာ ရှင်မှ နားမလည်နိုင်တာလေ။ ရွှေလင်ဇန်နဝါရီအချင်းဆေးလာသည့်လူက သူမရင်ထဲ အဘယ်မျှ နာကျင်ခံစားစေမည်ဆိုတာကို မစာနာ မသိစွမ်းပါလေ။

“ဒီမှာ နွဲ့... ကိုယ်ပြောမယ်”

“-----”

“ကိုယ်က သက်ရှိလူသားပါ။ ဒီတော့ သက်ရှိလူတစ်ယောက်ကို အပိုင်ရတယ်ဆိုတာ ဒီလောကထဲမှာမရှိဘူး။ သက်မဲ့ပစ္စည်းကိုသာ သူလို ပိုင်လို့ရတယ်။ ကိုယ်ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်”

“ကောင်းပြီ... ဖိုးစွေဦးနဲ့ နွဲ့ ခင်ခွင့်ရှိတယ်။ စကားပြောခွင့်ရှိတယ်။ ဒီနေ့ညနေကစပြီးတော့ပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဆောင်းက”

“ဆောင်းတစ်ခုခုပြောရင် ကိုယ့်ကိုယ်ပြန်ပြောပါ”

“ဒါပေမဲ့”

“ကျောင်းတက်တုန်းလား”

“ဟုတ်”

“ဘယ်နှတန်းလဲ”

“ဆောင်းနဲ့အတူတူပါ”

“ဪ”

ဆောင်းနဲ့အတူတူတဲ့။ ဒါဖြင့် ဆောင်းက ကျူရှင်ဆရာ

၁၃၆ နို့စေ့သောအခါ

စာသင်ပေးနေချိန်မှာ ဒီကလေးမက အိမ်အလုပ်တွေ၊ ခြံအလုပ်တွေ လုပ်နေရသတဲ့လား။ မတရားသဖြင့်ဆိုတာတွေကို ဒီလောကကြီးက အပြီးတိုင် သူ မောင်းထုတ်လိုက်ချင်တာလေ။

“ဒါဆို စာနားမလည်တာရှိရင် ကိုယ့်ကိုမေးပါ နွေ။ အားမနာနဲ့၊ မရှက်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်ကို ကိုယ့်ကိုမြင်တာနဲ့ ရှောင်ပုန်းတာမျိုးမလုပ်နဲ့ ထွက်ပြေးတာလည်း မလုပ်နဲ့။ နှုတ်ဆက်ပါ။ စကားပြောပါ နွေ”

ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းညှိတ်ပြလေ၏။ ကြည့်မဝနိုင်ပေမယ့် နေညိုနေပြီ နွေ။ ကိုယ်တို့ ခဏတာခင်ခွင့်က ထာဝရအဖြစ် တည်တံ့ ချင်ပါတယ်။ ခဏလေး တစ်ညတာခွဲရမှာကို စိတ်ထဲမှာ အလိုတိုင်း နှမြောတာသ လွှမ်းမိုးမိတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါမလဲ။ နောက်တစ်ခဏ အရုဏ်ကက်မှာ လှတစ်မျက်နှာလေးကို မြင်ခွင့်ရပါရစေ နွေ။

“ကိုဦးလို့ခေါ်ပေးပါ နွေ ... Please”

“နွေအရိပ်ပါ”

“ဘယ်လို”

“နွေနာမည် နွေအရိပ်ပါ ကိုဦး”

စိုစေ့သော စိုး၊ စေ့အေးသော ရေတင်း၊ စန္ဒေးသော အနွေ ၁၃၇

အပြီးယဲ့ယဲ့ကို စိတ်ကူးထဲမှ လေနှင့်အတူ သူ ဖမ်းဆုပ်လိုက် ခဲ့ပါ၏။ မြင်ရခဲပါတိ။ ခဏမျှသာထင်ပြပြီး ပျောက်ကွယ်သွားပါသည့် အပြီးချိုချိုလေးပါလေ။ ဘယ်ပန်းပုဆရာကများ ထုဆစ်ထားလို့ ဤမျှ အပြစ်မထင်အောင် လှရပါသလဲ နွေ။

“ချစ်တယ်” လို့ ဖွင့်ပြောဖို့ စောပါသေးတယ်လေ။ မင်း အတွက် ကိုယ့်ချစ်ခြင်းကို ခဏလေးသိမ်းထားပါ့မယ် နွေ။

* * *

အခန်း (၁၁)

ကျောင်းသွားလျှင်စီးမည့် ဖိနပ်ဖြူတွေ တန်းစီတင်ထားပြီး သည့် ဖိနပ်တွေထဲမှ ပန်းပွင့်လေးပါသည့်ဖိနပ်ကို ယူကာ ဖုန်စင်အောင် သုတ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် တိုက်ရှေ့အဝင်ဝရှိ ခုံပုလေးမှာ သွားတင်ပေးလိုက်ပါသည်။ စောစောက မီးပူတိုက်ပြီးသား ကျောင်းအင်္ကျီနှင့် လုံချည်ကို ကြီးရွှေယူသွားပေးပြီမို့ သူမကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ဖို့သာ လိုတော့တာပါလေ။

ကားဖြင့်သွားသည့်ဆောင်းက သူမရှေ့မှ အရင်သွားတင်သလို နာရီဝက်ခရီးကို မနည်းမီအောင် ကျောင်းကို သူမ အလျောက်ရပါ၏။ တစ်နေ့ကုန်တက်ရသည့်ကျောင်းမို့ မုန့်စားဆင်းချိန်

မနို့ဒေသာ မိုး၊ အေးအေးသော အေးအေး၊ နွေးသော နွေ ၁၃၉

သူများတွေလို မုန့်ဖိုးမရသဖြင့် မေမေထည့်ပေးသည့် ထမင်းဘူးပြားလေးကိုသာ လက်သုတ်ပဝါဖြင့်စည်းပြီး ယူသွားရတာပါ။

ဆံပင်ကို အုန်းဆီထည့်ကာ သေသပ်စေရန် ကျစ်ဆံမြီးကျစ်လိုက်ပါ၏။ အင်္ကျီလဲရန် ထရပ်လိုက်စဉ် ပြတင်းပေါက်ထံ အကြည့်စာ ရှုတ်တရက် ရောက်သွားပါ၏။ ပြတင်းဘောင်ထက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ရှိနေသည့် ကံ့ကော်ပွင့်လေးတစ်ခက်ပါလေ။ ကိုဦး တစ်ယောက် ဘယ်အချိန်ကထပြီး လာဖို့သွားတာပါလိမ့်။

မှန်ထဲမှာ တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဘယ်ဘက်ခြမ်းကျစ်ဆံမြီးအရင်းမှာ ကလစ်သေးလေးဖြင့် ပန်းခက်လေးကို ပန်လိုက်ရပါ၏။ မျက်မကွက်ပါဘဲ နေ့စဉ်လာဖို့ပေးသွားပါသည့် စပယ်ခက်လေးတွေ၊ ခရေကုံးလေးတွေ၊ ကံ့ကော်ခက်လေးတွေပါ။ ရာသီပန်းတွေမရတဲ့ အခါ သူ့အမေ မသိအောင် သစ်ခွပန်းတစ်ခွင့်လာဖို့တတ်တာမို့ မနည်းကြီး တားရတာပါလေ။

“နေ့ သွားတော့မယ် မေမေ”

“အေးအေး... သမီး”

မေမေကမ်းပေးလိုက်သည့် ထမင်းဘူးလေးကို လှမ်းယူကာ နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ တိုက်ဘေးမှပတ်ကာ ခြံတံခါးဆီ

လျှောက်လာစဉ် သူမဘေးမှ ဦးကျော်မောင်းပို့သည့် ဆောင်း၏ကား
လေးက ဂူခန့် ဖြတ်မောင်းသွားလေသည်။ အစောကြီးသွားပြီး အချိန်
ဖြန်းတတ်တာ ဆောင်းအကျင့်ပါလေ။

နာရီကိုကြည့်စဉ် မနက် (၈) နာရီခွဲတော့မှာမို့ ခြေလှမ်းကို
ပိုသွက်လိုက်ရပါ၏။ လမ်းသွယ်ထဲမှ လမ်းမကြီးပေါ်တက်ကာ ကား
မှတ်တိုင်နှစ်ခုစာရှိသည့်ကျောင်းကို ကျောင်းချိန်အမီ အမြန်လျှောက်ရ
တာပါလေ။ ရင်မောရပါဘိ၊ ဘဝခရီးက ကြမ်းတာမဟုတ်ပါလား။

“နွေအရိပ်တဲ့၊ တီချယ်ဒေါ်သန်းသန်းနု ခေါ်ခိုင်းလိုက်
တယ်”

BURMESE
CLASSIC

အခန်းဝမှ(တစ်ဖက်ခန်းရှိ) ကျောင်းသားအတန်းခေါင်းဆောင်
လာခေါ်သဖြင့် သူမ ထထွက်ခဲ့ပါ၏။ မုန့်စားဆင်းချိန်မို့ ကော်ရစ်တာ
မှာ လူရှင်နေတာပါလေ။ လူရာမဝင်သည့် ခပ်နွမ်းနွမ်းတပည့်မလေးကို
အတန်းပိုင်ဆရာမက မကြာခဏ ခေါ်ကာ ခိုင်းတတ်လို့ပါပဲ။ တီချယ်
ရေခွေးသွားယူခိုင်းတာမို့ ကျောင်းဘေးလမ်းရှိ တီချယ်အိမ်ကို ဓာတ်ဘူး
ကိုင်လျက် ထွက်ယူပေးရပါသည်။

နားမလည်တာရှိလျှင် မေးဖို့ ကိုဦးပြောသလိုပင် တီချယ်
တွေလည်း သူမကို အားပေးပြောဆိုတတ်သည်သာ။ နားလည်

အောင်လည်း ရှင်းပြသင်ပေးကြတာမို့ ကျောင်းမှာ သူမအတွက် သိပ်
အခက်ခဲကြီး မရှိပါလေ။ (၁၅) မိနစ်ခန့် ကုန်သွားပါသည့် အချိန်
ကြောင့် အတန်းထဲမှာ ထမင်းဖွင့်စားရန် အမြန်ပြန်ဝင်ခဲ့ပါ၏။

“ဟင်”

သူမထိုင်သည့် ခုံအောက်မှာ ပြန်ကျနေပါသည့် ထမင်းနှင့်
အရွက်ကြော်ဟင်းတွေပါလေ။ မေမေထည့်ပေးလိုက်သည့် ချဉ်ပေါင်
နှင့် မျှစ်ကြော်၊ ပန်းဂေါ်ဖီကြော်တို့က သံမံတလင်းထက် ပေပွပေရေ
နေတာပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ လက်သုတ်ပဝါစည်းထားသည့်
ထမင်းဘူးက အခုလို အဖုံးသပ်သပ်၊ ဘူးသပ်သပ်၊ ပဝါသပ်သပ်
ရှိစရာအကြောင်းမှ မရှိတာလေ။

ရယ်သံတွေ ထွက်လာသဖြင့် သူမ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။
ရှေ့ဆုံးတန်းမှာထိုင်နေသည့် ဆောင်း၏ ဖထိတထိအပြီးက သူမရင်ကို
ထိခိုက်နာကျင်စေတာပါလေ။ သူများတွေလို မုန့်မစားနိုင်လို့ ထမင်းဘူး
အားကိုးပြီးစားရသည့် သူမကို ဤသို့ဖြစ်အောင် တမင်ပင် ဆောင်း
နှင်းဖြူ လုပ်လေပြီကော။

အမှိုက်ပုံးဘေးမှ တံမြက်စည်းနှင့်ဂေါ်ပြားကို သွားယူလျက်
သံမံတလင်းထက်မှ ထမင်းဟင်းတွေကို ကျုံးလိုက်ပါ၏။ ထမင်းဘူးထဲ

၁၄၂ နေသဒ္ဒါစာပေ

ကျန်သည့်ထမင်းတွေကိုပါ အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်ရပါသည်။
ထမင်းဘူးကို ပဝါဖြင့် ပြန်စည်းစဉ် မျက်ရည်တို့က အလိုလို ဝဲတက်
လာတော့၏။

“သမီးနွေအရိပ်”

“ရှင် တီချယ်”

“တီချယ်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါဦး”

ဒီတစ်ခါတော့ တီချယ်ကိုယ်တိုင် လာခေါ်တာမို့ သူမ
ထလိုက်လာခဲ့ရလေ၏။ ဆရာများနားနေခန်းထဲ ရောက်စဉ် တီချယ်က
ဆိုင်မှမှာထားသည့် ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်ပြင်ထားပါသည့် စားပွဲရှိ
ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

“ထိုင် သမီး”

“တီချယ်”

“တီချယ်ခိုင်းလိုက်လို့ သမီး ဒီနွေ ထမင်းမစားရဘူး မဟုတ်
လား။ ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တီချယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
...ခေါ်ပြောဖို့က ခက်ခဲမှန်း သမီးနားလည်မှာပါ။ အပြစ်တင်မနေပါနဲ့
တော့ကွယ်။ တီချယ်ကျွေးတာကိုသာ စားလိုက်ပါ”

“မဟုတ်တာ တီချယ်ရယ်”

နေသဒ္ဒါ စိုး၊ ခေဒားသော စသောင်း၊ ခနွေးသော နွေ ၁၄၃

“စားလိုက်ပါသမီးရယ်၊ တီချယ်ပြောတာကို နားထောင်မှ
မေ့”

မျက်နှာပူအားနာမိတာ မပြောပါနှင့်။ တီချယ်ကျွေးသည့်
ခေါက်ဆွဲကြော်ကို စားရင်း မျက်ရည်မကျမီအောင် မနည်းကြီး ကြိုးစား
နေရတာပင်။ နောက်သုံးချိန်ကို စာဆက်သင်ရစဉ် နောက်နေ့ကစပြီး
ထမင်းဘူးမယူတော့ရန် စိတ်က ဆုံးဖြတ်မိတော့၏။ သူတို့ဒီမိက
ထမင်းကို ဒီလိုသယ်ပြီး စားတာကို မနှစ်သက်ရင် မယူရုံပဲရှိတော့တာပါ
လေ။

အိမ်မှာရှိစဉ် စာလုပ်နေတာချင်းအတူတူ “ငါ့ကို အချဉ်ထုပ်
သွားဝယ်ပေးဦး”၊ “ကော်ဖီလာဖို့”၊ “ခြင်တွေလာမောင်းပေးဦး”
ဆိုပြီး မရိုးအောင် ခေါ်ခိုင်းတတ်တာပါလေ။ ဒါမှ ရှာမရရင်
အခန်းထဲမှာ တမင်ရှုပ်ပွဲနေအောင် လုပ်ပြီးမှ “လာရှင်းပေး” ဆိုပြီး
နဲ့ချုပ်တဲ့အထိ ခိုင်းတော့တာပါ။

သူ့အရိပ်မှာနေ သူ့ကျေးဇူးကို သိတတ်ရမှာကို သိထားပေ
မယ့် ဤသို့ တမင်ညစ်ပတ်ပြီး ပြုမူနေတာကိုဖြင့် သူမ နာကျင်ရတာ
မရှိပါ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။ သူ့ဆန်စားမှဖြင့် ရဲရဲပေမည်ကို။
သူမကို စာမကျက်ဖြစ်စေရန် တမင်သက်သက် လုပ်နေလေ မဖြစ်ပေးန

၁၄၄ ❀ ခေမာဒွါဇောဓိ

အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားဖို့ တွန်းအားက ပိုပြီးအားပြင်းခိုင်မာလာရတာ မဟုတ်ပါလား။

နွေအရိပ် အောင်မြင်ရမယ် ဆောင်းနှင်းဖြူ။

“ဟာ ... သွားပါပြီ”

Taxi driver ဦးလေးကြီး၏ ရေရွတ်သံကြောင့် ကားပေါ်မှာ စာအုပ်ဖတ်ရင်း ပါလာသည့် သူ ခါးမတ်သွားရပါ၏။ အလိုကျောင်းဆင်းချိန်နှင့် တိုက်ပါရောလား။ ဒါဖြင့် သူ မြင်ချင်သည့် မျက်နှာလေးကို မြင်ခွင့်ရတော့မှာပေါ့လေ။ အဖြူအစိမ်းတွေရောနေပါသည့် ကျောင်းသူတွေအုပ်စုထဲမှာ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းခိုင်းကာ ခေါင်းတလည်လည်ဖြင့် သူ ရှာဖွေမိလေ၏။

ဒီလောက်များပြားလှသည့် မိန်းကလေးတွေထဲမှာ သူ၏ ကောင်မလေးကို မြင်ဖို့လွယ်ပါ့မလား။ လွယ်ကူပါ၏။ ဒီခေတ်မှာ ဒီဆံပင်ရှည်၊ ဒီအရပ်အမောင်းနှင့် ဒီဟန်ပန်မျိုးက အဝေးကကြည့်ရုံနဲ့

ခရီးသွား ဦး၊ ခေမာဒွါဇောဓိ၊ ခေမာဒွါဇောဓိ ၁၄၅ ❀

ဆင်ခနဲမြင်သာတာ မဟုတ်လား။ ဖေဖေက သူ့ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး ကျောင်းတက်မှာကို စိတ်မချသေးသဖြင့် အခုလို Taxi ဖြင့်သာ ခြားပြီး အသွားအပြန်လုပ်ရတာပါလေ။

“ဟော”

တွေ့ပါပြီ။ မည်းနက်မှောင်နေပါသည့် ဆံနွယ်ရှည်တွေ။ ဘယ်ဘက်နားအောက်နားမှာ မနို့တရို ရှိနေပါသည့် (မနက်က သူထားသည့်) ကံ့ကော်ပွင့်တို့က ညှိုးပင်ညှိုးနေလေပြီ။ သူ ဝမ်းသာသွားရာ အံ့သြသွားရပါ၏။ မအံ့သြဘဲနေမလား။ သူမနောက်မှာ တကယ်ကပ်လာသည့် လူငယ်လေးကြောင့်ပါလေ။

ဘယ်ဘက်ကိုရှောင်လျှင် ဘယ်ဘက်ခြမ်းကို လိုက်ကပ်ချောက်တာ၊ ညာဘက်ကိုရှောင်ရင် ညာဘက်ခြမ်းကို တမင်ကြီးအပ်လျှောက်နေတာ မဟုတ်လား။ နှုတ်မှလည်း တတွတ်တွတ်ဖြင့် ရေရွတ်နေတာမို့ သူမ နေရခက်ကာ မျက်နှာနီရဲနေလေပြီ။

ရုတ်တရက် ချာတိတ်က သူမ၏လွယ်အိတ်ကြီးကို ဆွဲကိုင် ထုတ်စဉ် သူရင်ထဲ ကျဉ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရလေ၏။ ဒါတော့ လွန်ချေသေးပြီ။ သူမက လွယ်အိတ်ကြီးကို ပြန်ရုန်းလုကာ ရင်ဘတ်မှာ လွယ်အိတ်ကို ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်လေ၏။

“ဦးလေး ကားရပ်လိုက်ပါ”

“ဟေ... အိမ်မှမရောက်သေးတာ ငါ့တူရဲ့”

“ရတယ်... ကျွန်တော် ဒီကပဲ ဆင်းတော့မယ်၊ ဒီမှာ ကားခ”

ရှေ့ဘက်နားမှာ ကြိုရောက်သွားသည့် လမ်းဘေးမှာရပ်သွားပါသည့် Taxi ပေါ်မှ သူ ဆင်းလိုက်ပါ၏။ ခေါင်းဝှက်က မပြေးရုံတမယ် အမြန်လျှောက်လာပါသည့် သူမက သူ့ကို လုံးဝမြင်ပုံမရပါလေ။ ရောက်သည့်နေရာမှာပင် သူ ရပ်စောင့်နေလိုက်ပါ၏။ ရှေ့တူရဲ့ အမြန် လျှောက်လာပါသည့် သူမက သူ့ရင်ခွင်တည့်တည့် ဝင်တိုက်လေတော့သည်။

“အမယ်လေး”

“နွဲ့”

“ဟင်... ကိုဦး”

ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲရပ်သွားလေ၏။ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပါသည့် မျက်နှာလေး။ လက်ခနဲ တောက်ပသွားပါသည့် မျက်လုံးနက်လေးတွေပါ။ လှလိုက်ပါဘိ။ သူ ရည်ရွယ်ထားပါသည့် နတ်မယ်လေးကို သူမရှိချိန်မှာ ဤသို့ နည်းမျိုးစုံသောအန္တရာယ်တွေ

ဖြစ်စေပါသလား။

ဘေးမှာပါလာသည့် ချာတိတ်က သူ့ကိုမြင်တော့ ဟိုယောင် ဦးယောင်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်ကာ လစ်လေတော့၏။ ရှောင်သွားတာက ဦးသွားပေမယ့် သူ့ချာတိတ်မနှင့်တော့ ရှင်းစရာကရှိနေသေးတာပေါ့လေ။ မန္တရီယဆိုတဲ့ ဝန်တိုခြင်းတို့က ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လာတာဆိုရင် ခေါင်းကို ချစ်မိနေတဲ့ ကိုယ်က ဘယ်လိုပြောရပါမလဲ နွေရယ်။

“ပြော”

“ဟင်... ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“စောစောကကောင်ကိုပြောတာလေ”

“နွေမှမသိတာ”

“မသိဘဲ ဘေးမှာ တောက်တဲ့လိုက်ပါလာမလား”

“နွေ တကယ်ပြောတာပါ ကိုဦးရဲ့။ နွေ မသိပါဘူး”

“အိမ်ကလီလုပ်ထားတဲ့ ရည်းစားတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အို... မဟုတ်တာ”

သူမမျက်နှာ ရဲသွားပါ၏။ စိတ်ဆိုးပုံမရတာမို့ တော်ပါသေးနဲ့။ ကျောပိုးအိတ်လွယ်ထားပါသည့်သူက သူမဘေးမှာ ခပ်မှန်မှန် ထိုင်လျှောက်နေပေမယ့် သူမ ဘာမှမပြောပါလေ။ စောစောကလို

၁၄၈ နေသဒ္ဒါစာပေ

အမြန်လျှောက်တာမျိုး မဟုတ်တော့ပါဘဲ ပုံမှန်ခြေလှမ်းဖြင့်သာ ဆက်
လျှောက်နေလေ၏။

“နေ့”

“ရှင်”

“ငယ်သေးတယ်နော်။ ကောင်လေးတွေ နောက်က
တကောက်ကောက်လိုက်တာနဲ့ စိတ်မလှုပ်ရှားမိစေနဲ့။ ချစ်သူရှာနဲ့
စောပါသေးတယ် နေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အမှန်တကယ်ပြောချင်တာကဖြင့် “ချစ်သူထားဖို့ စိတ်မကုန်နဲ့
မင်းကို ကိုယ်စောင့်နေတာ နေ့ရဲ့” ဟူသည့်စကားပါလေ။ အခြေအနေ
နဲ့ အချိန်အခါဆိုတာ သင့်လျော်အောင်သုံးတတ်မှတဲ့။ အစောကြီး
ဖွင့်ပြောမိသွားရင် ထင်မထားတဲ့အနှောင့်အယှက်တွေနဲ့ နေ့ရဲ့အနာဂတ်
လမ်းမမှာ လမ်းပိတ်သလို ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါလေ။

ပြောစကားကို နာခံတတ်တဲ့အကျင့်လေးကိုလည်း ချစ်
တယ်။ ဘယ်သူ့စိမ်းယောက်ျားလေးတွေကိုမှ အရောမဝင်တတ်တာကို
လည်း ချစ်တယ်။ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးဝတ်ပြီး အေးအေးနေတတ်တာ
ကိုလည်း ချစ်တယ်။ စကားပြောရင် ရိုသေတတ်ပြီး ချိုသာသောစကား

နေသဒ္ဒါ စိုး၊ ဓမ္မာဒေသာ စောဦး၊ မန္တလေးသော နေ့ ၁၄၉

ဆိုတတ်တာကိုလည်း သိပ်ချစ်ရပါတယ်နေ့။

ပညာရေးပန်းတိုင် မပြီးဆုံးသေးတဲ့ သူကော နေ့ပါ ဖြစ်နေ
သေးတာမို့ အချိန်ဆိုတဲ့အရာကို သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနေရတာ အဘယ်
မျှ မောရပါသလဲ။ မိန်းကလေးပီသစွာ ဆံပင်ရှည်တွေထားတတ်လို့
နောက်တိုင်း နွေတိုသားအမိနေတဲ့ အခန်းရဲ့ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှာ
ပန်းတစ်ပွင့် ဒါမှမဟုတ် ပန်းတစ်ခက်ကို အမြဲတမ်း ထားပေးခဲ့တာ
ကြာပါပြီ။

ကျောင်းပြန်ချိန် ပန်းလေးညှိုးနေတာကိုတောင် လွှင့်မပစ်ဘဲ
အိမ်အထိ ပြန်ပါလာတတ်သည့် သူ၏မိန်းကလေးကို စောင့်ကြည့်ပြီး
ရင်ခုန်ရတာ ဘယ်လောက်အရသာရှိလိုက်ပါလိမ့်။ တန်ဖိုးမရှိပေမယ့်
တန်ဖိုးထားတတ်သည့် ချစ်စရာကောင်းလွန်းပါသည့် အကျင့်လေးပါ
လေ။

နေ့ ဖြတ်ဖြတ်နီးနီးနဲ့ အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ရပါတယ်။
ရင်ထဲ မျိုသိပ်ပြီး ငုံထားမတတ် ချစ်နေတာတွေကိုပြောဖို့ မနည်းထိန်း
ချုပ်ထားရတာပါ။ သိပ်ချစ်ရပါတယ် နေ့။

* * *

ဆိုသော စိုး၊ မအေးသော ဆောင်း၊ မနွေးသော နွေ ၁၅၁

ဆောင်းမှာလေ။ သို့သော် ... အဆင့်ခွဲခြား ဆက်ဆံတတ်သည့်
ဆောင်းက ဘယ်ခဲကြည့်ပါ့မလဲ။

“ဗွမ်း”

“အမေ”

တွေးလို့မှမဆုံးခင် အိမ်မှကားက သူမအနီးမှ ဗွက်အိုင်ကို
ငြိတ်လျက် မောင်းသွားလေ၏။ ကားနောက်ခန်းမှာထိုင်ပြီး သူမကို
မြဲသွားသည့်ဆောင်းကို တွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့လိုက်တာပါလေ။
တော်တဆပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် တမင်သက်သက် ယုတ်မာစိတ်နဲ့ပဲ
ဆင်ခြင်တာလား မသိပါချေ။

ဒေါသထွက်တာထက် ဝမ်းနည်းအားငယ်လာမှုကသာ ရင်ထဲ
ခြိုးလာတော့တာပါ။ “မြေနိုင်ရာလှိုစိုက်”၊ “အရပ်ဆိုးအကျဉ်းတန်
မိက ဖယ်ကျဉ်” တတ်တာမျိုးကို သူမသိပါ၏။ သို့သော် ...
အပေးအယူရှိတဲ့ လောကမှာ ဆောင်းတို့က ငွေကြေးပေးပေမယ့်
သူမတို့သားအမိက ခွန်အားစိုက်ထုတ်ပေးတာက ပိုပြီးများနေတာပါ
လေ။

ရင်ထဲ ဆို့နှင့်ကာ ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်ပေါက်က တလိန်
စီးကျလာလေတော့၏။ သူမငိုတာကို အားပေးသည့်အလား

အခန်း (၁၂)

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီမိုးက မပြောမဆိုနှင့် ရွာချလိုက်ပါလိမ့်
ထီးမယူလာမိကာ မှားချေပြီ။ တခြားကျောင်းသူတွေက နှစ်ယောက်
အတူ ဆောင်းသွားကြတာမို့ လမ်းလည်းမကြုံသည့်သူမအဖို့ အခက်
ပါပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။ ရွာချင်လို့ရွာတာပဲ။ ရွာပါစေပေါ့
စိုချင်လည်း စိုပါစေ၊ သဘာဝကို လွန်ဆန်လို့မှ မရတာလေ။

လွယ်အိတ်ပိုက်ထားလျက် ကျောင်းဆောင်တံဂက်မြိတ်
အောက်မှ အပြေးထွက်လာခဲ့ပါ၏။ လူရှင်းချိန်ကိုစောင့်နေမိတာနဲ့
ခပ်ကျဲကျဲသာရှိတော့သည့် လူကြားထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့
ရပါသည်။ တကယ်ဆို ... ဆောင်းသား သူမကို ထီးငှားလိုက်ရင်

၁၅၂ နီစေသဒ္ဒါစောဦ

မိုးကလည်း ရွာနေတော့တာပါလေ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိုးအေးရယ်။ နွေ့ရင်ထဲကအပူကို လုံးဝမငြိမ်းနိုင်ပေမယ့် အပြင်ဘက်မှ လောင်ခြင်းကိုတော့ အေးစေတာကြောင့်ပါလေ။

“ဟင်”

ရှေ့တည့်တည့်မှာလာရပ်သည့်လူကို လမ်းလျှောက်ရင်း တိုးမိမလိုဖြစ်သွားရတာမို့ ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်ရလေ၏။ အလို သူမထီးလာမိုးပေးသည့်သူက ကိုဦးဖြစ်နေပါရောလား။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ဒီအချိန်ကြီး ရောက်လာရပြန်တာပါလိမ့်နော်။

“ကဲ... အခုတော့ စိုကုန်ပြီမဟုတ်လား”

“ကိုဦး ကျောင်းမသွားဘူးလား”

မေးခွန်းက ပြိုင်တူထွက်သွားတာမို့ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ယောက်သား စကားထပ်မပြောဖြစ်ဘဲ ငြိမ်လျက်သားရပ်နေမိကြသည်။ ထီးရွက်ပေါ်မှ မိုးရေတို့က တဖြည်းဖြည်းချင်း စီးကျနေလေ့ ရုတ်တရက် ရှေ့တိုးရပ်လိုက်ပါသည့် ကိုဦးကြောင့် သူမ အထိတလန့် ဖြစ်သွားရပါသည်။ လွယ်အိတ်မိုက်ထားပါသည့်လက်သွရင်ဘတ်ကို ထိနေပြီကိုး။

“ကိုဦး”

စဉ့်ကော ဖိုး၊ စကားသော အောင်၊ စကားသော နွေ ၁၅၃

မျက်လုံးအပိုင်းသားဖြင့် တုန်ယင်သွားပါသည့် ကောင်မလေးကြောင့် သူ မရယ်မိအောင် မနည်းအောင်ထားရတာပါ။ စိုးရိမ်တတ်ရန်ကော နွေ့ရယ်။ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ နွေ့ကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်တယ်လို့ အပြောလည်းမခံနိုင်ပါဘူး။ စောင့်စည်းခြင်းမှတ်တိုင်ကို ခိုင်မာစွာ ထူစိုက်ထားမှန်း နွေ့မသိဘူးတဲ့လားကွယ်။

“ထီးယူဖို့ မပျင်းရဘူးလေ”

“မေ့ခဲ့တာပါ”

“ဒီအရွယ်လေးနဲ့ မေ့တတ်ရလား။ နောက်ဆို ကိုယ့်ကိုပါ မေ့သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဘာစကားကြီးပါလဲ။ အနှောင့်အသွားမလွှတ်ချင်သည့် စကားလုံးတို့ကြောင့် နားထဲမှာပင်မက ရင်ထဲမှာပါ ယားကျိကျိဖြစ်လာရသည့်နှယ်ပါ။ ကိုဦးရယ်၊ နွေ့ကို ငယ်သေးတယ်ဆိုပြီး ဘာလို့ ပြုစားချင်နေတာပါလဲ။ အောက်နှုတ်ခမ်းအတွင်းသားကို ခပ်နာနာ ဒီကိုက်ထားမိလေ၏။ ရင်မောလိုက်တာနော်။

“ငြိမ်သွားလိုက်တာ၊ မေးတာကိုတော့ မဖြေဘူး။ ဘယ်လို ကလေးလဲ”

“ကိုဦးကို မေ့စရာမှမဟုတ်တာ”

၁၅၄ နို့သောဒီဇာဇီ

တိုးသဲ့သဲ့ဖြေဟန်ကြောင့် သူ ကျေနပ်စွာပြုံးမိလေ၏။ တေးမှာ ယဉ်လျှောက်ရင်း အရိပ်ကူးနေပါသည့် ထီးအောက်မှာ သူမမျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်မဝနိုင်ခဲ့။ အေးနေသောရာသီဥတုကြောင့်ပဲလား။ သို့တည်းမဟုတ် ထီးတစ်ချောင်းနှင့် ပန်းထိလှူ အတူတွဲလျှောက်ရတာကြောင့်ပဲလားမသိပါလေ။ သေချာတာကတော့ သူမ ပါးမို့မို့လေး ပန်းသွေးဖြာနေတာပါပဲ။

“ဒီဘက်ကို တိုးမှပေါ့၊ နွေ့လက်မောင်းတွေ စိုကုန်ပြီ”

“ကိုဦးရော မစိုလို့လား”

ခေါင်းဝှက်က မော့ပြောလိုက်သည့် သူမကြောင့် သူရယ်လိုက်မိလေ၏။ ဘယ်လိုပင်စိမ်းသက်သည်ဟုဆိုဆို သူမအတွင်းစိတ်မှာ သူ့အပေါ် ဆိုးနွဲ့လိုစိတ်က ရှိနေတာ မဟုတ်ပါလား။ အဘယ်မျှ စိတ်ချမ်းသာရပါသလဲ။ စာတွေ ခက်ခဲနေပေမယ့် နွေ့ရဲ့မျက်နှာလေးကို အာရုံထဲမှာ မြင်ယောင်မိတိုင်း ကြိုးစားကျက်မှတ်ချင်စိတ်သာ ဖြစ်တည်လာရတာပါလေ။

မိုသည်ဟု ဆိုချင်ဆိုကြပါစေ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်တိုင်ပဲ သိကြတာ မဟုတ်ပါလား။ အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့လူမို့ စိတ်အလိုမလိုက်ပါဘဲ ထိန်းနိုင်သည့်စိတ်က ရင်ထဲမှာရှိနေတာပါလေ။ အချစ်ဆိုတာ

စဉ့်သော မိုး၊ ခဏေးခဏာ ခဏင်း၊ ခဏေးသော နွေ့ ၁၅၅

ဘယ်လိုမှ ဖမ်းဆုပ်လို့မရတဲ့အရာ၊ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့မရတဲ့ အရာဆိုပြီး ပြောကြတာပါ။ သို့သော် သူတက်သုံးနှစ်ငယ်သည့် ကလေးကို ရင်မှာ တိတ်တခိုးမြတ်နိုးပြီး တသိမ့်သိမ့်ချစ်နေသည့် အချစ်ကိုဖြင့် ဖွင့်ပြောဖို့က စောင့်ဆိုင်းရမည့်တာဝန်အပြည့်က သူ့အပေါ်မှာပဲ ရှိနေတာ မဟုတ် ပါလား။ ဪ... နွေ့ရယ်။

“နွေ့မေးတာတော့ မဖြေဘူး”

“ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပဲဟာ၊ မိုးစိုတာ အကြောင်း သား”

လမ်းလျှောက်ရင်း လက်မောင်းချင်းတိုက်မိသွားတာမို့ သူမ ဆိုင်သွားစဉ် သူ အမြန်ထိန်းကိုင်လိုက်ရပါ၏။ မျက်ခုံးတွန့်ချိုးကာ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုဖြစ်နေပါသော်လည်း နှုတ်ခမ်းများက ပြီးနေသလိုမို့ စိတ်ထဲကြည်နူးမှု တချို့တစ်ဝက်တော့ ရှိနေမည်ပင်။

မိုးစိုနေတာမို့ ဆံပင်တွေပင်မက အင်္ကျီဖြူပါ ရေကြောင့် သားမှာ ထိကပ်နေသဖြင့် နေရကုန်းကျပ်နေမှာလေ။ သူက အပေါ် ဆတ်လာသည့် မိုးကာကွာကင်ကို ချွတ်၍ နွေ့ကို ပန်းမှ ခြုံပေးလိုက်မိ၏။ စိတ်ထဲမှာ မည်သို့တွေးမည်မသိပါ။ လောလောဆယ် ရှက်မိနေပါသည့် သူမကို လုံခြုံစေချင်သည့် စိတ်စေတသိက်ကြောင့်

၁၅၆ နီဒီ သေသဒ္ဒါစောင့်

ပြုမူလိုက်မိခြင်းပါ။ နွေ နားလည်ပေးပါနော်”

“ကိုဦး အေးနေမှာပေါ့”

“ရပါတယ် ... ကိစ္စမရှိဘူး။ နွေမဖျားဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်”

“နွေဖျားရင် ကိုဦးက ဆေးကုပေးပေါ့”

ကဲ အဘယ်မျှ အသည်းယားဖွယ်ရာ ပြောသည့်စကားပါလဲ။ ကိုဦးခနဲ ခြိမ်းလိုက်သည့် မိုးခြိမ်းသံကြောင့် သူမထံမှ အလန်တကြာ အာမေဇိုတ်သံ ထွက်လာလေ၏။ မျက်စိကိုပါ စုံမှိတ်ပြီး ခြေလှမ်းရပ်လိုက်တာမို့ သူ့ပါ ထီးမိုးပေးရင်းရပ်ကာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“လန့်လိုက်တာ”

“ကိုယ်က မိုးရွာတာကို ချစ်တယ်၊ ပျော်တယ်။ ဒီလို မိုးတောထဲ လမ်းလျှောက်ရင်း ခံစားရတဲ့ feeling ကို အကြိုက်ဆုံး နွေကရော”

မျက်စောင်းတစ်ချက်ကို အရင်ရလေ၏။ မိုးခြိမ်းတာကြောက်သည့်စိတ်လျှော့ပါးအောင် ပြောပေးနေပါလျက် ဤကလေးသူစေတနာကို မမြင်ဘူးတဲ့လား။ မိုးတွင်းမှာ မွေးသည့်လူမို့ မိုးရွာတာကို သူ အနှစ်ခြိုက်ဆုံးဆိုတာ သူမ သိသင့်တာပါလေ။

စဉ့်သော မိုး၊ စေအေးသော စောင်း၊ စန္ဒေးသော နွေ ၁၅၇

“နွေက မိုးကို မုန်းတယ်။ အခုလို အရိပ်ယောင်မပြဘဲ ခြိမ်းဒိုင်းရွာချရင် ဒုက္ခရောက်လွန်းလို့ပါ။ လမ်းပေါ်မှာ ငွက်ထနေပြီး ငွက်ရေတွေစင်တာကိုလည်း မုန်းတယ်။ ကျောင်းဝတ်စုံနှစ်စုံတည်း နို့လို အလဲအလှယ်ဝတ်ရတာ အချိန်မီမခြောက်တာကိုလည်း စိတ်တိုတယ်”

“ဟောဗျာ ... ဒါဖြင့် နောက်ထပ်ကိုယ် uniform ချုပ်ပေးမယ်လေ”

“မလုပ်ပါနဲ့နော်၊ အခုတောင် မနက်တိုင်း နွေပန်ဖို့ ပန်းဆွဲ လာဖို့နော်၊ စာကျက်ရင် စားဖို့ မုန့်တွေလာဖို့ပေးနတာတောင် မွန်လှပြီ။ မေမေလည်း နွေ့ကို ဆူတယ်”

“ဟာ ... ကိုယ်လာဖို့ပေးမုန်း ဘယ်လို သိသွားတာလဲ”

“ပြတင်းပေါက်မှာလာထားသွားတာ မမြင်ဘဲရှိမလား”

“နွေ စိတ်ဆိုးလား”

“စိတ်တော့မဆိုးပါဘူး။ အဲ ... ဒုက္ခပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

ခြေလှမ်း ရပ်သွားပြန်တာမို့ သူ အံ့သြရပြန်လေ၏။ နွေ့အကျင့်က တစ်ခုခုစဉ်းစားမိတာနှင့် ချက်ချင်းထလုပ်တတ်တာပါလေ။

၁၅၈ ခဏသွားခေါ်

အခုလည်း ဘာကိုတွေးလိုက်တာပါလိမ့်။ ဝတ်ထားပေးသည့် ဂျာကပ်ကိုပါ ငုံ့ကြည့်နေပြန်တာကိုး။

“မေမေ ဆူဦးတော့မှာပဲ”

“ထီးမေ့ခဲ့လို့ လိုက်ပေးတာပဲလေ နွေရယ်၊ ကိုယ် ကူပြောပေးမှာပေါ့”

“အဲဒါပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“ကိုဦးအကျီကို ဝတ်မိလို့လေ”

“ဪ... ဒါလေးများ”

“ယောက်ျားလေးအကျီကို မိန်းကလေးယူဝတ်မိရင် ကိုဦးဘုန်းနိဗ္ဗိမှာစိုးလို့ပါ”

“အယူကလည်း သည်းပါ”

“ကိုဦးက မပြောမဆိုနဲ့ ခြုံပေးလိုက်တာကိုး”

“ရော်... စေတနာကို အထင်လွဲပြန်ပါပြီ”

“ဈေးကြီးတယ် မဟုတ်လား။ အသစ်ပြန်ဝယ်ပေးဖို့ နေမုန့်ဖို့ အကြာကြီးစုရတော့မှာပဲ”

သူ အော်ရယ်မိတော့၏။ ကလေးဆန်လွန်းလိုက်တာနော်။

ခဏသွားခေါ်၊ အေးသော အေးသော၊ အေးသော အေး ၁၅၉

လူကြီးသူမစကားကို ရင်ထဲ သံမှိုစိုက်သလို စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားသည့် အကျင့်လေးက နှစ်သက်စရာပါပဲ။ ဒီဂျာကပ်ကို မလျှော်ဘဲ ပြန်ယူထားလျှင် သူမ၏ကိုယ်သင်းရနံ့လေး စွဲထင်နေမှာလောက် အဘယ်မျှ ရင်ခုန်စရာကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ နွေကဖြင့် ဘာမှကြိုမသိပါဘဲ စိတ်ပူနေရတယ်လို့။

“ဘာလို့ရယ်တာလဲ”

“ကိုယ် အသစ်ဝယ်ခိုင်းနေလို့လား။ ဒီတိုင်းပြန်ပေးပါ နွေခွဲ”

“အဲဒါကြောင့် မဖြစ်ဘူးပြောတာပေါ့။ နွေဝတ်ပြီးတာကို ကိုဦးပြန်ဝတ်ရင်”

“မဝတ်ဘဲ သိမ်းထားရင်ပြီးရော မဟုတ်လား။ ပူမနေနဲ့”

“ဟင်... ဒါဆိုလည်း လျှော်ပေးဦးမယ်လေ”

“ခက်တာပဲ အဲဒီလို ပြန်လျှော်ပေးမှာစိုးလို့ ဒီလောက်ပြောတာကို”

“ကိုဦးကလည်းလေ”

“ကိုယ်က အကြီးလား နွေက အကြီးလား ပြောပါဦး။ ငယ်သူ့စကားကို နားထောင်သင့်လဲ”

၁၆၀ နီ သောဒါစောဒါ

“တော်ပါပြီ... မပြောတော့ပါဘူး”

လမ်းထဲ ချိုးကွေ့နေပြီမို့ ပြောစကားတို့ ပြတ်သွားလေ၏။
မိုးလည်း ခပ်ဖွဲ့လာတာတော့တော့မှ တော်ပါသေးရဲ့။ ခြံထဲ အပြေးဝင်ရန်
ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပါသည့် သူမလက်မောင်းကို သူ ဆတ်ခနဲ ဆွဲထား
လိုက်မိ၏။

“ကိုဦး”

“ပြောစရာရှိတယ်”

“ရှင်”

“ဒါပေမဲ့... အခုမဟုတ်သေးဘူး၊ အောင်စာရင်းထွက်တော့

မှ”

“ကိုဦးအောင်စာရင်းလား”

“နွဲ့အောင်စာရင်း”

“ဟင်... အဝေးကြီးလိုသေးတာကို”

“ကြုံအသိပေးထားတာလေ။ ကိုယ် ဘာမှ မပြောရသေး
ပါဘဲ တခြားကောင်လေးတွေကို မျက်စိမကျလေနဲ့၊ တွေ့လို့ကတော့
အသေဘဲ”

သူမ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်နေလေ၏။

စဉ်သော ဦး၊ အေးသော စောဒါ၊ နွဲ့သော နွဲ့ ၁၆၁

အထူးအဆန်းတွေ ပြောနေမိတာကိုး။ ခုချက်ချင်း ဖွင့်ပြောချင်ပေမယ့်
နွဲ့စိတ်ကို နှောင့်ယှက်ပေးမိသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ နွဲ့။ ကိုယ့်နှုတ်က
ပြောသေးပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာကို မျက်ဝန်းက
ဆစ်ဆင့် နွဲ့ဖတ်တတ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပါလေ။

သိပ်ချစ်ရပါတယ် နွဲ့။

မိုးလင်းတာနဲ့ ခြံထဲမှာ အလုပ်ဆင်းလုပ်တတ်တဲ့နွဲ့ကို စောင့်
ကြည့်နေမိတတ်တာ၊ ညဘက် စားပွဲရှေ့ထိုင်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်
နေတတ်တဲ့ နွဲ့စာအံသံကို စောင့်နားထောင်မိတတ်တာ။ လူချင်း
ဆုံဖြစ်ရင်တောင်မှ အရိပ်လေးမြင်လိုမြင်ငြား လှမ်းကြည့်နေမိတတ်
တာ ကိုယ်ဆိုတဲ့ မိုးစွေဦးပါပဲ။

မိုးကိုချစ်တဲ့ ဒီလူရဲ့ ကောင်မလေးကဖြင့် မိုးကိုမုန်းနေသတဲ့
သူ၊ ဒီလိုပဲ မိုး... မင်းသားလေးဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ
နှုတ်တီးလိုက်ပါနဲ့။ စောင့်စည်းခြင်းတွေနဲ့ ဘောင်ခတ်ထားခြင်းခံရတဲ့
အပွင့်ကို ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ကယ်တင်ပေးလှည့်ပါ နွဲ့။

* * *

အခန်း (၁၃)

မနက်အစောကြီးထပြီး အောင်စာရင်းသွားကြည့်ပြီး ပြန်ခဲ့
၏။ နှစ်ချင်းပေါက်အောင်မြင်ခဲ့သလို သူမဝါသနာပါသည့် သင်္ချာ
ဇာတ်ကားဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ရတာမို့ ပျော်မဆုံးခဲ့။ ဘွားမေလည်း ကျန်း
ရေးကောင်းနေပြီမို့ နယ်မှာပြန်နေပြီး အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တက်
နေ ကြိုတင်စီစဉ်ထားပါသည်။

“သမီးအတွက် ဂုဏ်ယူလိုက်ရတာ”

“မာမိပဲ ပြောနေ၊ ဆောင်း MC ဖိပျံ့မလား၊ စိုးရိမ်နေတာ
တော့ မပူဘူး”

“လေးလုံးတောင်ပါတာပဲ သမီးရယ်၊ ဝင်မှာပါ”

အိမ်ရှေ့မှအသံတို့ကြောင့် သူမ အပျော်တို့က ရပ်သွားရပါ၏။
ဘာသာစုံပိုင်းတွေ၊ Guide တွေယူထားသည့်လူက ၄ ဘာသာစုံထွက်
တာကို မကျေနပ်သည့်နယ်ပါလေ။ အဝတ်တွေတစ်ပြုံကြီးကို မီး
တိုက်ပေးနေရတာမို့ ညဉ့်ခန်းမှစကားသံတို့ကို အတိုင်းသားကြားနေ
တာပါ။

“ငါ့မြေးက လေးလုံးပဲပါရလား။ ကျူရှင်မယူတဲ့နွေကဖြူ
တစ်လုံးကောင်ပါအောင်ဖြေနိုင်တယ်”

“တစ်လုံးက ဘာသုံးစားလို့ ရမှာလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ မေမေကလဲ။ ကိုယ့်မြေးတွေက ကိုယ် မချီးမွမ်း
ဘူး”

“ချီးမွမ်းပါတယ်တော်၊ ဘွားဘွားက သဘောပြောတာမို့
မကျေနပ်သလိုအပြောမို့ အားငယ်ရပါ၏။ ကြီးရွှေ ရွာပြင်
သွားတာမို့ အိမ်အလုပ်တွေကို မေမေနှင့်သူမပဲ လုပ်ပေးနေရတာ
လေ။ ကိုယ်ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ပြန်လို့မရပါဘဲ ဘွားမေရဲ့ခွင့်ပြုချက်
တောင်းရဦးမှာပါလေ။

“ဒါနဲ့နွေရော”

“နောက်ဖေးမှာရှိမှာပေါ့။ မေမေ ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“သံပရာရည်အေးအေးလေး သောက်ချင်လို့”

“နွေရေ”

“ရှင်... လာပါပြီ အန်တီ”

မီးပူကိုထောင်ကာ ခလု၊ ဂင်္ဂါတံပြီးမှ ညဉ့်ခန်းကို ထွက်ခဲ့ရပါ
၏။ အန်တီက သုံးဦးစာဖျော်ခိုင်းတာမို့ နားထောင်ပြီးမှ မီးဖိုခန်းဟက်
ပိတ်လာခဲ့ပါသည်။ မေမေက နေ့ယ်စာစားပြီးပြီမို့ ဒုန်းခွက်ပန်းကန်တွေ
ဆေးကြောနေလေ၏။

“မေမေ ဖျော်ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ မေမေ၊ နွေပဲ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

“အင်း... မမရွှေပြန်မလာဖြစ်တာနဲ့ တိုက်ဆိုင်ရတယ်လို့”

“ဘာလို့လဲမေမေ”

“ကြီးကြီးမေက မေမေတို့လားအဖိကို မပြန်ခဲ့ဦးတဲ့မလ”

“ဟင်”

“နောက်မှပြောပြမယ်၊ မြန်မြန်သွားပို့ပေးလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

လင်ဗန်းထဲမှာ ဖန်ခွက်တွေကို ပန်းကန်ပြားလေးတွေဖြင့်
ခက်က သယ်လာခဲ့ပါ၏။ ဆက်တီမှာ ထိုင်နေကြပေမယ့် ဆောင်းက

လူကြီးတွေရှိတာတောင် အရှိအသေမရှိပါဘဲ ခြေချိတ်ထိုင်နေတာပါလေ။ ဆက်တီစားပွဲပေါ်မှာ လင်ဗန်းကိုတင်ကာ ဘွားမေကို အရင်ဆုံး ဖန်ခွက်ကမ်းပေးလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ အန်တီရှေ့နှင့် ဆောင်းရှေ့စားပွဲနေရာမှာ သံပရာရည်ခွက်တို့ကို ထားပေးလိုက်ပါသည်။

“ခဏထိုင်ဦး နွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စာမေးပွဲအောင်ပြီဆိုတော့ ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ”

“နွဲ့ အလုပ်လုပ်ပြီး အဝေးသင်ပဲတက်မှာပါ ဘွား”

“အလုပ်လုပ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာလုပ်မှာလဲ။ အသက်မှမပြည့်သေးတာ။ ဘာမှ မပြည့်စုံသေးဘဲနဲ့ အလုပ်ရပါ့မလား မြေးရဲ့”

“နယ်မှာ အလုပ်ရှာကြုံလုပ်လို့ရပါတယ် ဘွားဘွား”

“အို ... မြေး ပင်ပန်းမှာပေါ့။ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီမှာနေပြီး ကျောင်းသာဆက်တက်ပါ”

“ဘွား”

“မေမေ”

“အမယ်လေးဟယ် လန့်လိုက်တာ”

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ အန်တီနှင့်ဆောင်းထံမှ အသံထွက်လာလေ၏။ မျှော်လင့်ထားပြီးသား မဟုတ်ပါလား။ သူမက ကိုယ့်အား ဝဲ ကိုယ်ကိုးဖို့ ရည်ရွယ်ထားပြီးသားပါလေ။ ဒီအမေနဲ့ ဒီသမီးကဖြင့် သူတစ်ပါးကောင်းစားတာ အောင်မြင်တာကို မနာလို မရှုမိမိကအပြည့်ပါပဲ။

“သူ့ကို ဒီတစ်နှစ်လုံး အကုန်အကျခံ ကျောင်းထားပေးတာ တော်ပြီပေါ့။ ဘာလို့ တက္ကသိုလ်ဆက်ထားပေးဦးမှာလဲ မေမေရဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ ဘွားရဲ့၊ တော်ရုံပေါ့”

“နေပါဦး ... ကလေးကို ကျောင်းထားပေးတာ ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ပဲဟာ။ နင်တို့ပိုက်ဆံကို ယူသုံးနေလို့လား”

“မေမေ”

“ပညာပါရမီဆိုတာ ဖြည့်ကောင်းတဲ့ကုသိုလ်ပါ ပွင့်ဖြူ။ ဆည်းကပါ လူကြီးဖြစ်ပြီး အကုသိုလ်မရှာချင်နဲ့”

“ဘွားကလည်း အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ ဆောင်းကို ဆေးကျောင်းထားပေးပါလား။ ကိုယ့်သွေးသားက ပိုအရေးကြီးတာကို”

၁၇၀ နို့ ခေမာဒွါစောင့်

“မြေးကို မြေးအဖေ ထားပေးမှာပေါ့ ဆောင်းနှင်းဖြူ။ ဒီ လောက်ပြောနေတာတောင်မှပဲ”

သူမ မျက်နှာပျက်အောင် မနည်းကြိုးစားနေရပါ၏။ မပြည့် သည့်အိုးကို ဖြည့်ပေးဖို့ထက် လျှံကျနေတာကိုတောင် မတင်းတိမ်နိုင် သည့် အထက်တန်းလွှာကွပ်ကဲလား။ လူကြီးပြောစကား မပြီးသေး တာမို့ နားထောင်နေရတာပဲလေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီအိမ်ကနေ အဝေးဆုံးကို ပြေးထွက်သွားချင်တာပါပဲ။

“နွေ ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစားပြီးကျောင်းဆက်တက်မှာပါ ဘွား။ နွေအတွက် မပူပါနဲ့”

“ဝ၊ မရှိဘဲနဲ့များ ပီလုပ်ချင်သေး”

“ဆောင်းနှင်းဖြူ”

“မေမေက ကိုယ့်မြေးရှေ့မှာ သူစိမ်းကို ပ၊ စားမပေးနဲ့လေ။ ဒါကြောင့်... ဒင်း ရောင့်တက်နေတာ”

ဘွားမေထံမှ သက်ပြင်းရှိက်သံ ထွက်လာပါ၏။ ရင်မောနေ ပြီးဟာ။ စရိုက်မတူသည့်မိသားစုထဲမှာ ဘွားမေ အဘယ်ကြောင့် ရှင်သန်ခဲ့ရပါသနည်း။ သူစိမ်းတဲ့။ သူစိမ်းကို သူစိမ်းလိပ် သဘောထား ပြီး စိမ်းစိမ်းနေတာ ပိုပြီးသင့်တော်မှာပါ ဘွားမေရယ်။

စို့မသာ ဖိုး၊ စဘားဇသာ ဆောင်း၊ စနွေးဇသာ နွေ ၁၇၁

“ဒီကလေးက သူစိမ်းဆိုပေမယ့် ဆွေဦးမျိုးဆက်တော်စပ် ပါတယ် ပွင့်ရယ်”

“ကျစ်... အဝေးကြီးပါ မေမေရယ်”

“အရွှေကနယ်မှာ တော်တော်ကြာကြာနေဦးမှာ။ ဒီပြန်လာဖို့ မသေချာဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲ... ဒီခေတ်မှာ အိမ်ဖော်ခေါ်စရာတစ်ပြုံကြီးပါ မေမေရဲ့”

“စကားကို အလွယ်မပြောနဲ့ ပွင့်ဖြူ။ အရွှေကလွဲပြီး ဒီအိမ်မှာ ဘယ်တုန်းကများ အလုပ်သမားပြုခဲ့သလဲ။ စေတနာဆိုတာ ထားတတ် တဲ့လူမှ အပြန်အလှန် သက်ရောက်တဲ့အရာပါအော့။ နွေတို့သားအမိ မရှိတော့ရင် နင် မီးဖိုချောင် ဝင်ချက်နိုင်လို့လား”

“ဒါကတော့”

“တစ်သက်လုံး ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင် နေခွင့်ရတဲ့ ကုသိုလ်ကံက ကံကောင်းပြီးရခဲ့တာပါပွင့်ဖြူ။ ကိုယ်မလုပ် နိုင်တဲ့အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ပေးတဲ့သူကို ကျေးဇူးတင်သင့်ရင် တင်ရမှာ ပေါ့”

“အို... အိမ်ဖော်က အိမ်ဖော်ပဲပေါ့ ဘွားရဲ့။ ဘာလို့ ကျေးဇူး

၁၂၂ နီ သေသဒ္ဒါစောင့်

တင်ရမှာလဲ။ တကယ်ဆို သူတို့ကသာ ဆောင်းတို့ကျွေးတာကို စားနေရလို့ ကျေးဇူးတင်သင့်တာပေါ့။”

“ခက်တယ် မြေး အသိသညာဆိုတာ ရှာဖွေဆည်းပူးတာနဲ့ ရတဲ့အရာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ မွေးလာကတည်းက ပါလာတတ်တဲ့ အမြဲတေရဲ့သဘာဝတရားကို ငါ့မြေးနားမလည်ပါလား။ အတန်းပညာ တတ်ရုံနဲ့ လောကကြီးမှာရပ်တည်လို့မရဘူးကွယ်။ ရှင်သန်ရပ်တည်ရ မယ့်လမ်းမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ငါ့မြေးလျှောက်စဉ်းမယ်။ ဒီပုံစံနဲ့တော့ လောကကြီးနဲ့ အံဝင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။”

ဘွားမေ၏သောကက သူမရင်သို့ပါ ကူးစက်လာသည့်နှယ် ပါ။ ဒီလောက်ကန့်ကွက်နေတာမှ ဘွားမေထားပေးသည့် ကျောင်းကို သူမ ဘယ်လိုတတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ အခိုက်အတံ့ကာလတစ်ခုမှာ ခေတ္တခဏ ခိုဝင်ခဲ့ရပါသည့်အရိပ်က မလုံပါလားလေ။

ညနေဘက်ခြံထဲမှာ ရှင်းလင်းပြီး အပင်တွေ ရေလောင်းရင်း အတွေးတွေ ပျံ့နေမိပါ၏။ ရင်မောလိုက်ပါဘိ။ ဒီအမောပင်လယ်ထဲမှာ ဘယ်အချိန်ထိ ကူးခတ်ရုန်းကန်နေရမှာပါလဲ။ ကံကောင်းခြင်းဆိုတာ သူမတို့ကို အဆင့်အတန်းကို ခဏလေးမျှသာ ရောက်လာတတ်သည့် ဧည့်သည်လိုပါပဲ။

စဉ်သော ခိုး၊ စအေးသော ဆောင်း၊ စနွေးသော ဇွဲ ၁၃၃

“နေ”

“အမေ”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ... ကိုယ်ရောက်နေတာ ကြာ

ပြီ”

မြက်ခင်းကို ရေပြန်းပြီးပြီမို့ ရေပိုက်ခလုတ်ကို သွားပိတ်လိုက် ရပါ၏။ အလုပ်လုပ်နေပါသည့် သူမက ချွေးစိုနေရပါသော်လည်း ညနေစောင်းရေချိုးပြီး ရောက်လာသည့် ကိုဦးကဖြင့် လန်းဆန်းနေတာ ပါလေ။

“အောင်စာရင်းကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရော”

“ဘာလဲဟင်”

“ဖွင့်ကြည့်ရင် သိမှာပေါ့”

ခပ်လေးလေးအရာမှ ဘာဖြစ်မလဲ တွေးကာ ပါကင်ဘူးကို စွင့်လိုက်ရပါ၏။ အထဲမှာပါလာသည်က ခေါက်ထီးဝါဝါလေးပါလေ။ မိုးရွာတိုင်း ထီးမေ့ကျန်တတ်သည့် ကောင်မလေးကိုပေးသည့် လက် ဆောင်က ထီးတစ်လက်တဲ့လေ။

၁၇၄

နီစီ ခေမာဒွါခေမာဒီ

“ဆုချတာလား”

“ဒါပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲကိုဦး”

တကယ်ကျေးဇူးတင်ရတာပါ။ နေ့လယ်က ဝမ်းနည်းမှုတွေကို ဖြေသိမ့်နေရတာမို့ မျက်နှာက ညှိုးနေမှာလေ။ ကိုဦးမေးလျှင် ဖြေရခက်မှာမို့ ကူ၍ဆိုထားရပါတယ်။ ညနေခင်းလေထုထဲမှာ မိုးနံ့ကို ရနေလေသည်။ ရွာမယ်ဆိုလည်း အပင်တွေ ရေမလောင်းခင် ရွာပါလားဟု အပြစ်တင်ချင်မိတာပါလေ။

“နွဲ့”

“ရှင်”

“ဘာဖြစ်နေလဲ၊ မျက်နှာလည်း ညှိုးနေတယ်၊ ဘာကယ်ဆို စာမေးပွဲအောင်တဲ့သူက လန်းဆန်းတက်ကြွနေရမှာလေ”

ခပ်ယဲ့ယဲ့သာ ပြုံးမိပါတယ်။ ရေပိုက်ကို ကူသိမ်းပေးတာမို့ သူမတို့သားအမိနေသည့် တိုက်ဘေးခန်းအနီးမှာ နှစ်ယောက်သား ရပ်နေမိလေသည်။ တစ်မိုးပြီးလို့ နောက်တစ်မိုးသို့ပင် ပြောင်းနေလေပြီး မပြောင်းလဲတာကတော့ သူပင်ဖြစ်ပေမည်။

“ကိုယ်ပြောထားတာ မေ့နေပြီ မဟုတ်လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

စဉ့်သော ဦး၊ စဘေးသော စောင်း၊ မနွေးလော နွေ

၁၇၅

“ဘာကိုလဲ”

“Results ထွက်ရင်ပြောမယ်ဆိုတာလေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ”

အားနာစွာ ကြည့်ဖြစ်လေ၏။ သူ့မျက်ဝန်းတို့မှာ အရည်လေး တလဲလဲ ဖြစ်နေသလိုပါပဲ။ နှုတ်ခမ်းတို့ပါ အလိုလိုပြီးနေသည့်နယ်ပါလေ။

ဘုရားရေ... သူ သူ နွေ့ကို ဘာများပြောမှာပါလိမ့်။

“နွဲ့”

“ကို... ကိုဦး”

“ချစ်တယ်”

လျှပ်တစ်ပြက်ပါပဲ။ ထွေးခနဲရောက်သွားပါသည့် သူရင်ခွင် ကျယ်ထဲမှာပါလေ။ အလို ချစ်တယ်တဲ့။ ဘာစကားမှ နီဒါန်းမပျိုးဘဲ ရုတ်ခြည်းပြောချလိုက်သည့်စကားလုံးက ချစ်တယ်တဲ့လေ။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာရတော့တာပါလေ။

“ဒီစကားပြောဖို့ စောင့်နေခဲ့ရတာ ကြာပြီ နွေ့ရယ်”

လွမ်းမောဖွယ်ရာ၊ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ၊ ကြည်နူးဖွယ်ရာ ညနေခင်းလေးပါပဲ။ ပါးချင်းကပ်ထားပါသည့် အနေအထားမှာ သူမ ချန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၃၆ နီ စေသဒ္ဓါစောဇီ

ထွက်မိ။ ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသလို ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာ ပုရွက်
ဆိတ်လေးတွေ ပြေးနေသည့်နှယ် ကြက်သီးတွေထသလို ဖြစ်နေတာ
ပါလေ။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ နွေ မသိပါ။ ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေတာ
ကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဪ... ကိုဦးရယ်။

အခန်း (၁၄)

“ဖြန်း”

ပါးပြင်ထက် ပူခနဲဖြစ်သွားခြင်းနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာပါ ပူပြင်း
ထွန်းပါ၏။ ရိုက်ခွင့်ရှိပါသလား။ လူတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိ
သေးပါဘဲ အခုလို ပတ်သက်ဆက်သွယ်မှုနဲ့ ကိုယ်ထိလက်ရောက်
ဆက်သွယ်ခြင်းက သိက္ခာတရားနှင့် ရှက်ကြောက်ခြင်းကို သေမိန့်ပေးစေ
သည့်နှယ်ပါ။

“ဟာ... နွေ”

အနားသို့ရောက်လာပါသည့် သူ့ကြောင့် နေရပ်ခက်စေပါ၏။
မြိုင်ယောင်ဆောင်ပါတော့လား။ ဒါမှ မိန်းမသားနှစ်ယောက်ရဲ့ ပုရို

ဟကွကို ကိုယ့်ဘာသာရှင်းလို့ရနိုင်မှာလေ။ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ကို လာ
ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ကိုဦး၏လက်တို့ကို အသာမယ်လိုက်မိပါ၏။ ဆောင်း
နှင်းဖြူ၏ မျက်ဝန်းတို့ကဖြင့်မီးထတောက်တော့မည့်နယ်ပါလေ။

“ဆောင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ရိုက်လိုက်တာလေ၊ မတန်မရာမှန်းတဲ့အတွက် ဒဏ်ပေး
လိုက်တာ”

“ကျွန်... နွေ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ ဘာလုပ်မိလို့လဲကွာ”

“အပြစ်... ဟုတ်လား၊ သိပ်ရှိတာပေါ့ကိုကိုရဲ့။ ဆောင်းရဲ့
ထဲက ကိုကိုကို လုသွားတဲ့အပြစ်၊ ကိုကိုကိုချစ်တဲ့အပြစ်ပဲ”

“ခက်တာပဲ... အဲဒါအပြစ်လားကွာ။ နွေ့ကို ကိုယ်ချစ်
တာ အပြစ်မှမဟုတ်တာ ဆောင်းရဲ့”

“ဘာ”

သူတို့ရှေ့မှ ထွက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် သူက နွေ့လက်တို့ကို
ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲထားလေ၏။ ခြံထဲမှာမို့ ဘယ်သူမှ မမြင်သော်လည်း
ဤသို့ ပြုမူလိုက်တာကို သူက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သတဲ့လား
နာကျင်ရပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာထက် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ပိုပြီးနာရ
တယ် ဆောင်းနှင်းဖြူ။

“ကိုကိုနဲ့ဆောင်းကို လူကြီးတွေအားလုံး သဘောတူထား
ချို့နဲ့ ဘာလို့ ဒီမိန်းမကိုမှ ချစ်တယ်လို့ပြောရတာလဲ။ ကိုကို ရူးနေပြီ
ဦး”

“မရိုင်းနဲ့ဆောင်း၊ ကိုကိုနဲ့နွေ့ ချစ်တာ အခုမှမဟုတ်ဘူး။
ချစ်နှစ်ကျော်နေပြီကွာ”

“ဘယ်လို”

“ကိုဦး မပြောပါနဲ့”

“နွေ့ အသာနေပါ။ ဒီမှာ ကိုယ်ပြောမယ် ဆောင်း၊ မိတာတွေ
သဘောတူတာနဲ့ပဲ ကိုယ်က ခေါင်းညိတ်ရမှာလား။ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲ
က ရွေးချယ်ထားတာ ချစ်မြတ်နိုးနေတာ နွေ့တစ်ယောက်တည်းပဲ။
အခု မဟုတ်တာ”

“ကိုကို”

ဆောင်းနှင်းဖြူ၏အသံက ညဉ့်ဦးယံမှာ လွင့်ထွက်လာလေ
။ အိမ်ထဲမှလူကြီးတွေ ထွက်ကြည်ပါသော်လည်း လူငယ်တွေ
သာနာဖြစ်တာမို့ လာပြီးမပြောပါလေ။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့
ခိုသိလာရပါ၏။ သဘောတူထားတာတဲ့၊ အစကတည်းက ကြို
ထားပါလျက် သူမ ချစ်မိတာမို့ အပြစ်ရှိခဲ့ချေပြီ။

၁၈၀ ခေမာဒွါဇောဇိ

ဪ ကိုဦးရယ်... နွေ့အဖြစ်က သူများ ဝယ်ထားပြီးသား အရုပ်လေးကို လိုချင်လိုဆိုပြီး ငိုနေတဲ့ ကလေးလေးလိုအဖြစ်နဲ့ ဆင်တူနေရတယ်လို့။ ဆေးကျောင်းအတူတက်နေရပါလျက် သူမကို ကိုဦးတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေတာကို ဘယ်လိုများ ဆောင်းသိသွားရတာလိမ့်။

ကံကြမ္မာဆိုတာ ကြုံမြင်လို့မရတဲ့အရာမှန်း သူမ မေ့နေခဲ့တာပါလေ။ နွေ့ကိုချစ်ခြင်းတွေ၊ ရင်ခုန်ခြင်းတွေ၊ ယုယကြင်နာခြင်းတွေ၊ နွေးထွေးလှိုက်ဖိုခြင်းတွေရဲ့ အဆုံးသတ်က ဤမျှ ခပ်မြန်မြန်ပြောင်းရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားမိတာ အမှန်ပါလေ။

“ကိုကို ဦးနှောက်မှ ကောင်းသေးရဲ့လား။ ခေါင်းသေ ကောင်းသေးရဲ့လားဟင်။ ဒီလို အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့မိန်းမကို ချစ်နဲ့ ပြီးပြီထင်နေလား။ ကိုကို ရွေးချယ်လက်ထပ်မယ့် မိန်းမမျိုးက ဒီအိမ်ဖော်အဆင့်မျိုးမှ မဟုတ်နိုင်တာ”

“ဆောင်း”

“ပြောစမ်း... နင် ဘာတွေနဲ့ မြူဆွယ်ဖြားယောင်းထားလဲ”

ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းခြင်း ခံရလေ၏။ နှုတ်က ပြောလို့

ခန့်သော စိုး၊ အေးသော ဆောင်း၊ နွေးသော နွေ ၁၈၁

ခင်ပါသော်လည်း အာစေးမိထားသည့်နှယ် ဘာမှ ပြောမထွက်ပါချေ။ ကိုဦးက သူမရှေ့မှာ ပိတ်ကာရပ်ပြီး ကာကွယ်ပေးထားသလို သူမလက်ဖျားကိုပါ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားတာမို့ ရုန်းမရခဲ့။ ဤသည်ကိုက ဆောင်းနှင်းဖြူကို ဒေါသဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်စေတာမိလေ။

“ကိုယ်တို့ကိစ္စက နွေ့နဲ့မဆိုင်ဘူးဆောင်း။ ကိုယ်ပဲဖြေရှင်းပေးရမှာပါ”

“ကိုကို မတွေးထားဘူးလား။ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်မိဘူးလား။ သူ့ကိုချစ်ရုံနဲ့ ကိုကိုဘဝကြီး ပြီးပြည့်စုံပြီလို့များ ထင်နေလား ကိုကိုနဲ့”

“ဆောင်း”

“ကိုကိုမိဘတွေကို ပြောရဲလို့လား။ ဆောင်းတို့အိမ်က အလုပ်သမားနဲ့ ကြိုက်နေပါပြီဆိုတာနဲ့ ဦးဦးတို့က လွယ်လင့်တကူ ထက်သင့်ခံနိုင်မယ်လို့များ ထင်ထားလား။ အန်တီသွေးတက်မှာကို ကြိုတွေးထားပါဦး။ စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ ကိုကိုရဲ့”

သူမကို ဆုပ်ကိုင်ထားပါသည် ကိုဦး၏လက်တို့က ပို၍ တင်းကျပ်လာလေ၏။ အမှန်တရားဆိုတာ လောကမှာ အမြဲတည်ရှိ

နေတာပါပဲ။ ဆောင်း မှန်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ မနာလိုဝန်တို မစ္စရီ
စိတ် များသည်ဟု ဆိုပါစေ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ကို ထင်သာမြင်သာအောင်
ထောက်ပြနိုင်တာပါလေ။

နောက်ဆုံးတော့လည်း နွေအရိပ်နဲ့ မိုးစွေဦးဟူသည့် ချစ်
နှစ်ဦးကြားမှာ ခြားထားသည့် တံတိုင်း (သို့တည်းမဟုတ်) ပင်လယ်ပြင်
က ဆောင်းနှင်းဖြူ ဖြစ်နေသလို မတူညီသည့် အလွှာတဲ့လေ။ အခု
ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်ရုံသက်သက်သာ ကောင်းသည့်အရာတစ်ခု
သူမ သင်ခန်းစာကောင်းကောင်းကြီးရဲ့တော့ပါလေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ချစ်တာ နွေကိုပဲ။ ကိုယ့်ဘဝ တစ်သက်
တာမှာ နွေတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာပါ။”

“ကိုကိုကို မိဘတွေ စွန့်ပစ်ရင်၊ အမွေဖြစ်ရင် အဲဒီတရာ
ဟာ နှင်ပဲ နွေအရိပ်။ ဒါကို မြဲမြဲမှတ်ထားပါ။ ငါ့အရိပ်မှာရှိပြီး ငါ့ရင်
မီးလောင်အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ နှင့်အပြစ်ကို ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့
ငါ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ နှင့်မျက်နှာကို မြင်ရတာ ... ဒါ နောက်ဆုံး
ဖြစ်ပါစေ”

ဆောင်းနှင်းဖြူက သူမတို့အနီးမှ ဖယ်ကာ တိုက်ထဲဝင်
သွားလေတော့၏။ တပေါက်ပေါက်စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တို့

ထိန်းမရခဲ့။ အချစ်တစ်ခုကိုသာ ကိုးကွယ်ပြီး ပုံပေးခဲ့ခြင်းရဲ့ နိဂုံးက
မျက်ရည်တဲ့လား။ နွေ ရင်နှင့်ရပါတယ် ကိုဦးရယ်။

“မငိုပါနဲ့နွေ ... ကိုယ့်ကြောင့်ပါ”

ထွေးဖက်လိုက်ပါသည့် သူရင်ခွင်ကျယ်ထဲမှာ သူမ ငြိမ်နေမိ
မိသည်။ ရူးမိုက်တာတဲ့လား။ ဤသို့ ရူးမိုက်သည်က သူမကိုယ်တိုင်ပင်
ဖြစ်ပေမည်။ ချစ်တယ်လို့ တစ်ခွန်းတည်းပြောလိုက်ရုံနဲ့ လွယ်လင့်တကူ
ပျော်ဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ နောက်ဆုံးတော့ တရားခံက နွေအရိပ်
တဲ့လားကွယ်။

ကျောပြင်ကို အသာပွတ်သပ်ပေးနေသည်က သူပါလေ။
ရင်ဘတ်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုနေသည်မို့ သူလည်း သူမလိုပင် ရင်မောနေမှာ
အမှန်ပင်။ သဘောမတူနိုင်မှန်းသိနိုင်ပါလျက်နဲ့ ရူးမိုက်မိုက် ချစ်မိ
သည်က နှစ်လုံးသားတစ်စုံပါပဲ။ ရင်ခုန်ရာနောက် ကိုယ်ကလိုက်ပါခဲ့မိ
သို့ ချစ်သူတွေဆိုတာ ဖြစ်လာတာပေါ့နော်။

ပြောကြတာဖြင့် အချစ်က အရာရာပြည့်စုံတယ်ဆို။ ဂုဏ်
အကာသနတွေ၊ ငွေကြေးဥစ္စာနေတွေနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရဘူးဆို၊
အနိမ့်အမြင့်ဆိုပြီး ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေးဘူးဆို၊ အယုတ်အလတ်
အမြတ်မရွေးတတ်ပါဘူး။

တကယ့်လက်တွေ့မှာဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်တို့သာ ဖြစ်တည်လာရတာပါလေ။ ရင်ခုန်ခြင်း၊ ဖျော်ရွှင်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်း စသည် စသည်တို့က မျက်စိရှေ့မှာပင် လေထဲမှာ ဆပ်ပြာပူဖောင်းပေါက်သွားသည့်နှယ် ပျောက်ကွယ်သွားတော့တာပဲလေ။

ဒဏ္ဍာရီထဲမှာဖြင့် အချစ်ဆိုတာ ချိုမြသည့်အရသာနှင့် လှသည့် အိပ်မက်တွေကိုသာ ဖန်ဆင်းပေးတာဆို။ အပြင်မှာဖြင့် အိပ်မက်သီးခွေအချို့က အဆိပ်အဖြစ် ပြောင်းသွားပြီး ကျိန်စာဆိုးတွေကိုသာ ဖန်ဆင်းပေးတော့တာလေ။

အချစ်က ခါးသည်းပါတယ်။

ရင်ခုန်ခြင်းတွေကိုသာ ဖန်တီးပေးပါတယ်။

မျှော်လင့်ချက်တွေကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးပစ်ပါတယ်။

အိပ်မက်ဆိုးတွေကိုသာ ဖန်တီးပေးပါတယ်။

ကြည်နူးရင်ခုန်ခြင်းတွေကို ပျက်သုဉ်းစေပါတယ်။

စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်တတ်ပါတယ်။

အချစ်ဆိုတာ မျက်ရည်တွေ ပင်လယ်ဝေအောင် ပြုစားတတ်ပါတယ်လေ။

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ နွေ၊ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးမှ နွေ့ကို စိတ်ပြေစေမှာလဲ၊ ပြောပါဦး”

သူမ ခေါင်းခါပြလိုက်မိပါ၏။ မျက်ရည်တို့ကြောင့် သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာ ရွှဲရွှဲစိုနေလေပြီ။ ရင်ထဲမှာ တောက်လောင်နေပါသည့် အပူမီးကို နွေ့မျက်ရည်တွေနဲ့ပုံဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်းသတ်ပေးနိုင်ရင် ကောင်းမှာပါလေ။

ချစ်ပါတယ်။

တစ်သက်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ စွဲစွဲနှင့်နှင့် ချစ်ခဲ့တာပါ။

ရင်ခုန်ခြင်းတွေကို အစပျိုးစေခဲ့တဲ့သူက သူမဘဝရဲ့ ပထမဦးဆုံး အချစ်ဦးပါလေ။

နုလုံးသားတစ်ခုလုံး ကိုင်လှုပ်နိုင်အောင် ပြုစားနိုင်စွမ်းရှိသည့် သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်မှာ သူမ ဒူးထောက်ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရတာပါ။

ရင်ခုန်သံတွေ ထိန်းမရနိုင်သည့် စကားလေးတစ်ခွန်းနဲ့ အာရုံတွေ ပျံ့နှံ့ခဲ့ရတာပါလေ။

“ချစ်တယ်” တဲ့။

နွေ့လည်း ကိုဦးကို သိပ်သိပ်ချစ်ခဲ့မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

အဲဒီချစ်ခြင်းတွေအားလုံးကို မျက်ရည်ပင်လယ်ထဲမှာပဲ မျောစေပြီး အပြီးတိုင် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါပြီ။ ဘယ်တော့မှ ပြန်ရှာမတွေ့နိုင်အောင် ဟိုး ဖိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအထိ နွေ့အချစ်တွေ မျောသွားရပါပြီ။

ရင်နင့်ခြင်းတွေအပြည့်နဲ့ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာပါကွယ်။ ချစ်သူ ကို စွန့်ခဲ့သည့် သူရဲကောင်းတွေက အမြင့်မြတ်ဆုံးတဲ့လေ။ အဲဒီလို မျိုး စွန့်လွှတ်စွန့်စားနိုင်တာ မဟုတ်ပေမယ့် အရာရာအတွက် ငဲ့ပြီး သူ့အနီးက ရှောင်ပြေးခဲ့မိတာပါ။

အတိတ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့ပုံရိပ်တဲ့လေ။ သို့သော် ... သူမ၏ ပုံရိပ်ကဖြင့် မှန်ဝါးဝါး ပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ်ပါ။ စုတ်ချက်ကြမ်း ကြမ်းနဲ့ ပြီးစလွယ် အဆုံးသတ်ထားသည့် ကားချပ်ပါပဲ။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော်လည်း နောက်ထပ်ပြန်မကြည့်ချင်တဲ့ စိတ်ဝင်စား စရာ မရှိသည့် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပါလေ။

အချစ်ဦးမို့ ရူးရှူးမူးမူး ချစ်ခဲ့တာကို ဝန်ခံမိပါ၏။

နောက်ထပ် ... နောက်ထပ် ရင်ခုန်ဖို့ စိတ်နှစ်ပြီးချစ်မိဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ပါ။ ရင်ခုန်သံ ထပ်မံပေါ်ပြီး မြန်ဆန်စေဖို့ စိတ်မကူးတော့ ပါ။

နွေ့အတွက် လုံလောက်ပါတယ်လေ။

ဘဝမှာ တပ်ကြိမ်သာ ချစ်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ကြိမ်သာ ရင်ခုန် ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ကြိမ်သာ ချစ်ခြင်းတွေ ပုံပေးခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ကြိမ်သာ ကြည်နူးမျှော်ရွှင်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ကြိမ်သာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ဖြစ်တည် ခဲ့ဖူးလေသည်။

ကလေးဘဝက မမြင်ဖူးတဲ့ မီးကို ဆော့ကစားမိလို့ လက် အပူလောင်တာက ခံရလွယ်မှာပါ။ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ကုသလို့ လွယ်မှာမို့ပါပဲ။ အရွယ်ငယ်ငယ်မှာဖြင့် မကြုံဖူးသည့် အချစ်ဟူသည့် မီးကို သွားထိမိတော့ နှလုံးသားတို့ လောင်ကျွမ်းခြင်းခံစားခဲ့ရပါ၏။ ရင်ထဲမှဒဏ်ရာကို ပျောက်သွားအောင် ကုသနိုင်မည့် သမားတော်က ဖြင့် မရှိခဲ့။

နွေ့အရိပ်၏ဘဝ၊ နွေ့အရိပ်၏သောက၊ နွေ့အရိပ်၏အမော၊ နွေ့အရိပ်၏အတိတ်က ပြန်လှည့်မကြည့်ချင်အောင် အပြီးတိုင် စိတ် ကားချစ်ခဲ့ရတာပါ။

အချစ်ဆိုတဲ့ ဆူးရဲ့အဆိပ်သင့်ဒဏ်ရာကို ယခုတိုင် ခံစားနေ ရတာမို့ သေသည်အထိ မပျောက်နိုင်တော့ပါလေ။

နွေ့ မချစ်ရဲတော့ပါ။ မခံစားရဲတော့ပါ။ မရှူးမိုက်ရဲတော့ပါ။ စိတ်ကူးမယဉ်ရဲတော့ပါ။ မမျှော်လင့်ရဲတော့ပါ။ ရင်မခုန်ရဲတော့ပါ။

၁၁၁ နီ သေသဒ္ဒါစောင့်

တစ်ကြိမ် ချစ်မိရုံနှင့် ရခဲ့သည့် lesson ကဖြင့် -

Love is Danger.

“အချစ်ဟာ အန္တရာယ်” တဲ့။

မင်းရဲငါ

မိုးလင်းလို့ နီးထချိန်မှာ

မင်းဘေးမှာ ရှိတဲ့သူက

ငါပဲဖြစ်ရမယ်။

နံနက်ခင်း လမ်းထလျှောက်ချိန်မှာ

မင်းလက်ကိုကိုင်ထားတဲ့သူက

ငါပဲဖြစ်ရမယ်။

နေ့လယ်ခင်း ထမင်းစားချိန်မှာ

မင်းကို ခွဲကျွေးတဲ့သူက

ငါပဲဖြစ်ရမယ်။

ညနေခင်း လေညင်းခံထွက်ချိန်မှာ

မင်းပခုံးကို ဖက်ထားမယ့်သူက

ငါပဲဖြစ်ရမယ်။

ညညဉ့်နက်အိပ်စက်ချိန်မှာ

မင်းကို ထွေးဖက်အိပ်စက်စေတဲ့သူက

ငါပဲဖြစ်ရမယ်။

နွေရာသီ အရိပ်ခိုချိန်မှာ

မင်းကို နေရောင်ကာပေးပြီး အေးစေတဲ့သူက

ငါပဲဖြစ်ရမယ်။

ဆောင်းရာသီ မီးလှုံချိန်မှာ

မင်းကို နွေးထွေးစေမယ့်သူက

ငါပဲဖြစ်ရမယ်။

မိုးရာသီ မိုးခိုချိန်မှာ

မင်းကိုမစိုအောင် အုပ်မိုးကာကွယ်ပေးမယ့်သူက

ငါပဲဖြစ်ရမယ်။

မင်း ဝမ်းနည်းငိုကြွေးချိန်မှာ

မင်းကို ချောမောနှစ်သိမ့်မယ့်သူက

ငါပဲဖြစ်ရမယ်။

မင်း ဝမ်းသာပျော်မြူးနေချိန်မှာ

မင်းနဲ့အတူ ရယ်မောမယ့်သူက

ငါပဲဖြစ်ရမယ်။

တူနှစ်ကိုယ် ရှိနေချိန်မှာ

ရင်ခုန်သံထပ်တူ ဖြစ်စေမယ့်သူက

ငါပဲဖြစ်ရမယ်။

နလုံးခုန်သံမရပ်သရွေ့

မင်းနဲ့အတူ ထာဝရရှိနိုင်မယ့်သူက

(မင်းနဲ့ငါ)

ငါသာလျှင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။

အခန်း (၁၅)

ခွဲခန်းထဲမှ ထရော်လီကို တွန်း၍ သူပါလိုက်ခဲ့ပါ၏။ Operation ပြီးပြီမို့ နားရမ္မာမှန်ပေမယ့် မနားချင်ခဲ့ပါ။ (၁၀) နှစ်ဟူသည့် ကာလအပိုင်းအခြားက မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲလား။ ရင်ခုန်သံတွေ ခြစ်တည်ရတုန်းပါ။ နေ့။

Special room ထဲရှိ ခုတင်ထက်မှာ သူမကို အသာထား ဆပြီး Day နှင့် Night အတွက် Special Nurse ကိုပါ အဆင်သင့် နေရန် သူ ညွှန်ကြားလိုက်ပါ၏။ Duty ပြီးပြီမို့ အိမ်ပြန်နားရမှာပါ။ သို့သော် Operation ခန်းထဲမှ ထုတ်လာပါသည့် သူမအနီးမှ သူ နွှာဖြစ်။

၁၉၄ နေသဒ္ဒါစောင့်

မတွေ့ရတာကြာပြီကော နွေ။

အရင်အတိုင်း ယဉ်ယဉ်လေးလှနေတုန်းပါပဲ။

ကိုယ် မြတ်နိုးခဲ့ရပါသည့် ဆံနွယ်ရှည်တွေကို မဖြတ်ဘဲ ဆက်ထားခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ။

အရွယ်ရဲ့ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ခြင်းတွေ ရှိလာပေမယ့် ဟိုတုန်းကလို ကိုယ့်ကို ရင်ခုန်အောင် ပြုစားနိုင်တုန်းပါပဲ။

မှေးစက်လဲလျောင်းနေပါသည့် မျက်နှာနုနုလေးကို အထေးသား ကြည့်နေမိပါ၏။ ကော့ရွှန်းရှည်လျားလွန်းပါသည့် မျက်တောင်စိပ်စိပ်လေးတွေက ချစ်ရည်ရွှန်းလဲနေပါသည့် မျက်ဝန်းနက်တို့ကို ဖုံးအုပ်ကာဆီးထားတာပါလေ။

ဖြစ်ရလေနေရယ်။ မျှော်လင့်တကြီး ရှာနေစဉ်ကဖြင့် ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာမတွေ့ပါဘဲ အခုလို မြန်းစားကြီး တွေ့လိုက်ရတယ်လို့ နှစ်ရည်လများ ကွဲကွာနေပါသည့် အချစ်ဦး၏ရင်ခွင်မှာ ထွေးထွေး အမောဖြေရမယ့်အစား အသက်ဘေးအန္တရာယ်ရှိတဲ့ ခွဲစိပ်လူနာ Emergency Patient တဲ့လေ။

ရင်ထဲမှာ မီးတောက်ကြီး မျှိုချလိုက်ရသလို အဘယ်ပူလောင်လိုက်ပါသလဲ။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယှက်

နေသော ဦး၊ အေးသော ဆောင်း၊ နွေသော နွေ ၁၉၅

လာသည့်နှယ် ခံရခက်စေတာပါ။ ချစ်ဦးသူနဲ့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့်က ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်နဲ့လူနာအဖြစ်တဲ့လား ကံကြမ္မာရယ်။ အဘယ်သို့သော အပြစ်တို့ကြောင့် ဤမျှအထိ ကျီစယ်ရပါသနည်း။

“နွေ”

အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဝင်လာသည့် လူကြောင့် ခုတင်ဘေးရှိ ခုံမှာ ထိုင်နေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ မခွဲစိတ်ခင်က သူမအနီးမှာ စိတ်ပူပြီးရှိခဲ့တဲ့လူပါပဲ။ ရုတ်တရက်မို့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း မမှတ်မိလိုက်ပေမယ့် စိုးရိမ်နေသည့်မျက်နှာကို အခုမှ မြင်ရတာမို့ မှတ်မိလိုက်ပါသည်။

ကိုကိုဇနီးမမချို (ကြည်သာချို) ရဲ့ မောင်ဖြစ်သူ လင်းကြယ်စင်ပါလား။

“မိုးစွေ”

ဆရာဝန်မှန်းသိသော်လည်း နှုတ်မှ ဒေါက်တာဟု လွယ်လင့်တကူ မထွက်လာပါ။ ငယ်စဉ်က စာပြိုင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး အထက်တန်းအောင်စဉ်မှာ သူ့အမှတ်ကို မမိဘဲ ရုံးနိမ့်ခဲ့တာမို့ အခုအချိန်ထိ မကျေနပ်ချက်လေသံနဲ့ပါပဲလား လင်းကြယ်စင်။

“Operation OK ပါတယ်”

၁၉၆ နီ ဓမ္မသန္တီ

“ခုထိ သတိမရသေးပါလား”

“နှစ်နာရီလောက်တော့ ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်နေဦးမှာပဲ”

ဆရာဝန်ရှိရမည့် (လူနာ၏ညာဘက်ခြမ်းသို့) သူ ရွှေ့ရန် လိုက်ရပါ၏။ လူနာရှင်နှင့် ဆရာဝန်ကို နေရာပိုင်းခြားလိုက်သလိုပါပဲ လား။ ခုံမှာထိုင်လျက် သူမ၏လက်ဖဝါး (အေးစက်စက်လေး) ကို ပိုင်ပိုင်ကြီးဆုပ်လိုက်သည့် လင်းကြယ်စင်ဟန်ကြောင့် သူ့ရင်ကို သိပ် ရိုက်လိုက်သည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အလို နွေနဲ့ ... နွေနဲ့ ... လင်းကြယ်စင်က ဘာတဲ့ထဲ ဘယ်လိုလဲ။ ဘယ်လောက်အထိ နီးစပ်ပတ်သက်မှု ရှိနေတာပါလဲ။ အတွေးထဲမှာ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ထွက်လာသော်ငြား နှုတ်မမေးရဲပါချေ။

ကိုယ်မကြားရဲတာအမှန်ပါ နွေ။

လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ သူမမျက်နှာကို တစ်စုံတစ် နှစ်ကြည့်နေပါသည့် လင်းကြယ်စင်၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ နွေအပေါ် အဘယ် မှု ခင်တွယ်နေပါသလဲဟူသည့် သံယောဇဉ်အတိုင်းအဆကို မြင်သာ ထင်ရှားနေလေ၏။ ကိုယ်တော့ ကိုယ်တော့ နွေထားရန်ခဲတဲ့အတိတ်မှာ

စဉ်သော ဦး၊ ဓမ္မသန္တီ၊ နွေသော နွေ ၁၉၇

ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းအဖြစ်နဲ့ပဲ နေခဲ့ရတော့မှာလား နွေ။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်မှပေါ့ နွေရယ်၊ တောပေနေရတယ်လို့”

နဖူးထက်တင်နေပါသည့် ဆံစလေးကို အသာဖယ်လျက် ရေရွတ်လေ၏။ သူ့နှလုံးသား ကျဉ်းနဲ့ဖြစ်သွားရတာ သူ့ကိုယ်တိုင်သာ သိနေပါ၏။ နွေ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့သူစိမ်းလူရဲ့ ရင်ခွင်မှာ နေပျော်နေပြီ တဲ့လား။ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ယုယမှု တွေအောက်မှ နွေ ပြုံးနေနိုင်ပြီလားကွယ်။

“လင်း... လင်းကြယ်စင်”

ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လေ၏။ “ကျေးဇူး” ဟူသည့်စကားကို ဖာန်လေးဖြင့်တောင် မပြောပါလား။ ငွေပေးပြီး ခိုင်းစေနိုင်တဲ့ လူတန်း စားမို့လား။ တကယ်ဆို သူ့ကို သူငယ်ချင်းအနေနဲ့တော့ အသိအမှတ် ပြုသင့်တာပါလေ။

“နွေက”

“ငါ့ချစ်သူ”

ဘာမှ မမေးရသေးပါဘဲ ပြောချလိုက်သည့်လေသံမာက ရင်ဝကို ဆောင့်ကန်လိုက်သည့်နှယ်ပါလေ။ ချစ်သူတဲ့။ ခွန်အား

အပြည့်နဲ့ ပြောသလိုပါပဲလား။ ချစ်တယ်ဆိုသည့်စကားကို တစ်ချိန်က ရင်ခုန်စွာပြောခဲ့သည့် သူ့ကို အပြီးတိုင် မေ့ခဲ့ပြီး ဒီလိုလူကို ခေါင်းတညိတ်ပေးရအောင် ကိုယ့်ကို ရက်စက်တတ်ပါရောလား နွေရယ်။

“ဘယ်တုန်းက”

“ဒါ ... ငါ့ personal ပါ။ မင်း သိစရာမလိုပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ငါက”

ပြောစရာမရှိသည့်နှယ်ပါ။ တကယ်တော့ ရင်ထဲမှာ နွေ့ကို ပြောစရာစကားတွေ မေးစရာမေးခွန်းတွေ အပြည့်အသိပ်ပါပဲ။ သို့သော် လက်တွေ့မှာ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ နှုတ်ပိတ်နေရတာပါလေ။ နွေရယ်၊ ရည်းစားဦးဇာတ်လမ်းရဲ့ နိဂုံးက ဤမျှ အရုပ်ဆိုးအကျဉ်း တန်ရတယ်လို့။

ဪ ... ကိုယ့်ဘဝရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော နွေရယ်။

“အစာကို အချိန်မှန်မှန်မစားလို့ဖြစ်တာပါ။ နောက်ကို ဂရုစိုက်ပေးပါ”

“ဒါ မင်းပြောစရာမလိုပါဘူး။ ငါသိတယ်။ Operation အတွက် ကျေးဇူးပဲ”

ဒါပဲလား။ နောက်ထပ် ပြောခွင့်မရှိတော့ဘူးလား။ Drip ကို ပုံမှန်ဆင်းစေရန် ထိန်းညှိထားလိုက်ပါ။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ သတိလစ်မေ့မောနေပါသည့် မိန်းကလေး၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချပ်စီမှာ အချစ်ဦးနှင့် လက်ရှိချစ်သူတို့က စိုးရိမ်ကြီး စောင့်နေတာမျိုး ခြုံငုံကြပါမလား။

သူတို့နှစ်ယောက်က တကယ်ကို ရှိနေရတာပါလေ။ တာဝန် နှိပ်စက်မှု လှည့်ပြန်မိတာ ရှိပေမယ့် နွေ သတိရမယ့်အချိန်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် နှိပ်စက်တာပါ အမှန်ပါပဲ။ မသက်ဆိုင်ဘူးဟု ထင်ချင်ထင်ပါလေ။ ကိုယ်ခွဲစိတ်ထားသည့်လူနာကို စောင့်ဖို့ အကြောင်းပြချက်က လက်ထဲမှာ ရှိနေပြီးသားပါပဲ။

“လောလောဆယ် ဘာမှကျွေးလို့မရသေးဘူးနော်။ နှုတ်ခမ်းရဲ့ ရေကို ပိုက်နဲ့ပဲ တိုက်မှဖြစ်မယ်”

“မင်း duty ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“အင်း”

“မပြန်သေးဘူးလား”

“ငါစောင့်ဦးမှာ”

“ဘာ”

“Patient ကို အခြေအနေစောင့်ကြည့်ဖို့တာဝန် ရှိလို့လင်းကြယ်စင်။ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့”

သူ့အကြောင်းပြချက်က မခိုင်လုံလှပါ။ မတတ်သာ၍သဖြင့်မပြောဘဲ သူ့ကို မကြည့်သလို ကြည့်လိုက်ပါသည့် လင်းကြယ်ကြောင့် သက်မကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိ၏။ ရှင်သန်နီးထလာတဲ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ နွေအရင်ဆုံးမြင်တဲ့လူက ကိုယ်သာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဒါလောဘဟု အမည်တပ်နိုင်မလားကွယ်။

“နွေနဲ့တွေ့တာ ကြာပြီလား”

ခေါင်းကိုသာ ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြလေ၏။ “ဘယ်တုန်းချစ်သူတွေဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးလိုက်ချင်သော်ငြား နှုတ်ကထွက်မထပါလေ။ အခုမှ ဝေးလွင့်ခြင်းတစ်ဖက်ကမ်းမှာ သီးခြားနေရပါပေါ့လား။ အဘယ်သို့သော အကြောင်းပြချက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုချန်ရစ်ခဲ့ရပါသလဲ။ အရင်းစစ်တရားခံက ဆောင်းနှင်းဖြူသာ ဖြစ်နေမှာပါ။

ငယ်စဉ်က ရင်းနှီးခဲ့တာကို အကြောင်းပြုပြီး လူကို အပိုင်ချင်တာ မဟုတ်လား။ အချစ်ဆိုတာ သံယောဇဉ်သက်သက်နဲ့ ဖြစ်တည်လာနိုင်တာမှ မဟုတ်တာလေ။ အထူးသဖြင့် နှလုံးသားရှိတဲ့လူသားနှလုံးသားစေရာအတိုင်း ချစ်တတ်ခဲ့ရတာပါ။ တားမြစ်ခြင်းတွေကြား

စာသင်ကြားခြင်း မပြီးတာကို အကြောင်းပြုပြီး သူ တွေဝေခဲ့မိတာ အမှန်ပါပဲ။

“ဟယ်လို”

ဖုန်းမြည်လာတာမို့ လင်းကြယ်စင်က ဖွင့်ရင်း အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ စိတ်ရှုပ်ရခြင်း အနည်းငယ်မျှ သက်သာသွားရပါသည်။ Drip ချိတ်ထားသည့် လက်နံ့မှာစိုက်ထားသော အပ်ခေါင်းကို မပြတ်စေရန် Plasta ဖြင့် ထပ်ကပ်ပေးလိုက်မိ၏။ အမှန်က ဒါတွေကို Nurse တွေသာခိုင်းရပြီး ကိုယ်တိုင်လုပ်စရာမှမလိုတာလေ။ သို့သော် အတွင်းစိတ်မှဖြစ်တည်လာသည့် တွန်းအားကို သူမည်သို့ ထိန်းထားနိုင်ပါ့မည်နည်း။

နွေရယ်... ကိုယ်တို့ပြန်တွေ့ခွင့်ရရင် နှစ်ကိုယ်တူနီးစပ်ခွင့်ကိုလည်း ပြန်ပေးလှည့်ပါ။ နွေအပေါ်မှာ ကိုယ်မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်ခဲ့သလိုမျိုး နွေလည်းပဲ ကိုယ့်အပေါ် တကယ်ချစ်ခဲ့ရိုးမှန်ပါလျှင် ကိုယ်တို့ကြားမှာ ဆုံစည်းခြင်းမှတ်တိုင်ကို စိုက်ထူနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းသာ လက်ကျန်လေးဖြစ်ဖြစ် အနည်းငယ် ကြွင်းကျန်နေပါက နွေအနီးမှာ ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ရှိမနေချိန်လေးမှာပဲ သတိရလာပေးလှည့်ပါ နွေ။

“အင်း”

ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ဖြင့် သူမ မျက်နှာတို့ လေးပင်စွာ ပွင့်လာ
ပါ၏။ မျက်နှာကျက်ဖြူဖြူကြောင့် အံ့သြသလိုဖြစ်သွားပါသည်။ သူမကို
ကရုဏာသက်စွာဖြင့် သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ဆုတောင်းက
ချက်ချင်းပြည့်လာတာမို့ ထူးဆန်းလေစွ။

“နွေ”

“ဟင်”

အံ့သြသွားရာမှ ကွက်ခနဲပျက်သွားပါသည်ဟန်ကြောင့် သူ
ရင်မောမိရပါ၏။ မျှော်လင့်မထားတာမို့ အံ့သြဝမ်းသာရမှာထက် စိတ်
ရှုပ်ထွေးဟန်က ထင်ရှားနေတာပါလေ။ ဘယ်လိုပါလဲ နွေ။ အတိတ်
မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့ကိုယ့်ကို အခုအချိန်ခဏလေးအတွင်းမှာတောင်
မမြင်ချင်တဲ့ပုံ ပြနေပါရောလား။ စိမ်းကားလှချည်လား နွေရယ်။

“အစာအိမ် သွေးကြောပေါက်သွားလို့ အရေးတကြီး
Operation လုပ်လိုက်ရတာပါ။ နေရတာသက်သာရဲ့လား”

ခေါင်းကို မညိတ်ချင်ပုံနှင့် တစ်ချက်မျှသာ ညိတ်ပြလိုက်
လေ၏။ ဘေးဘီဝဲယာကို ဝေကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာ
နေလေသည်။ ဘေးမှာ ကိုယ်ရှိနေတာတောင် ကိုယ်မဟုတ်တဲ့လူကို

မျှော်ရသတဲ့လားကွပ်။ နွေအတွက် ကိုယ်က ကိုယ်က ဘာမှအသုံး
မဝင်တော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီလား။

“ဒီလို ပြန်ဆုံရမယ်လို့ ကိုယ် လုံးဝထင်မထားဘူး။ မျှော်လင့်
မထားမိတာ အမှန်ပဲ နွေ”

ဘာမှပြန်မပြောပါလေ။ လူရာမဝင်တဲ့လူပိုအဖြစ် နွေဘေး
မှာ ကိုယ် ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးနဲ့ ရှေ့ဆက်ရပ်တည်ရပါမလဲ။
ဘကယ်ဆို ပြောစရာစကားကို အကြောင်းရှာကြံပြီး ပြောလို့ရနိုင်
တာပင်။ သို့သော်... သူ၏ ယမင်းရပ်လေးကဖြင့် စကားမတတ်သည့်
ဘလေးနယ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာပါလေ။

“လင်းကြယ်စင်က နွေရဲ့ချစ်သူလား”

“-----”

“နွေ”

အခန်းတံခါးပွင့်ကာ ရုတ်တရက်ဝင်လာပါသည့် လင်း
ကြယ်စင်ကြောင့် သူ ခါးကိုပြန်မတ်လိုက်ရပါ၏။ ခုတင်အနီးသို့
ဆုတ်လာတာ၊ နွေလက်ကိုကိုင်ပြီး အားပေးနှစ်သိမ်းပြီးဖြင့် ကြည့်
ဆိုက်တာ၊ စိုးရိမ်စိတ်တို့ဖြင့် ဂရုတစိုက် ပြုမူလိုက်ပုံတို့က သူ့ရင်ကို
အားဖြင့်မွှမ်းလိုက်သည့်နှယ်ပါလေ။

၂၀၄ နီ သေသွါခေါင်

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးဟာစဉ် လင်းကြယ်စင်က ခေါင်းစုံ
နားစွင့်လိုက်ပုံက နီးနီးကပ်ကပ်။ လေသံမျှဖြစ်ပေမယ့် သူမ ဘာပြော
လိုက်လဲဆိုတာကို သူသိနေပါ၏။

“အိမ်ပြန်ချင်ပြီ”

* * *

အခန်း (၁၆)

ဆေးရုံမှာပင် သူ ညအိပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ အဝတ်အစားအပို အမြဲ
ထားတာမို့ ပြဿနာမရှိပါ။ ရေမီးချိုး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်
တိုယ် သေသပ်စေရန် ပြုပြင်လိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ နွမ်းလျနေပါ
သော်လည်း နွေ ဆေးရုံမဆင်းမချင်း သူကိုယ်တိုင် ဂရုစိုက်ချင်စိတ်က
အပြည့်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

“Goodmorning Doctor”

“Morning မဝါ”

“အိမ်ပြန်ဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ အခုပြန်ရင် snow ကို သွား

ကြိုမှာလား”

၂၀၆ နီ သေသဒ္ဓါစောင့်

သူ ဘာမှပြန်မဖြေဖြစ်ဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြလိုက်ပါ၏။ မုဂ္ဂလိက ဆေးရုံမှ သူနှင့်ဆောင်းကိစ္စကို အားလုံးကသိထားကြတာပါ။ ဆောင်းက သားဖွားမီးယပ် (OG) မှိ သူနှင့်ဝါဒမတူဘဲ သီးခြားဖြစ်နေတာပါလေ။ ဆောင်းနဲ့တွေ့ဖို့ထက် သူတွေ့ချင်ပြောချင်သည့် မိန်းကလေးက ဆောင်းမှ မဟုတ်တာလေ။

နားနေဆောင်မှ ကုသဆောင်ဘက် ခြေလှမ်းခဲ့ပြီး နွေရှိရာ အခန်းသို့ တက်လာခဲ့ပါ၏။ တစ်နေ့တစ်ကြိမ် လာတွေ့ပါသော်လည်း နွေအပြီးကိုဖြင့် သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ရတော့ပါလား။ ဘယ်ကိုမျှ လွင့်ပါသွားကုန်ပါသလဲ။ အရင်က ရှက်သွေးဖြာနေသည့် အပြီးလှလေးတွေက ပါးပါးလေးတောင်မှ မြင်ခွင့်မရတော့တာပါလေ။

နာကြည်းမုန်းတီးနေပြီလား နွေ။ ကိုယ်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရုံနဲ့ နွေအပေါ်မှာ နိုင်လိုမင်းထက်ပြုမူရိုက်နှက်တဲ့အထိ ဆောင်း ပေါက်ခဲ့တာ ကိုယ့်မျက်မြင်ပါပဲ။ ချစ်ခြင်းမှာ သတ္တိရှိရမယ်မှန်း သူလည်း သိပါ၏။ နွေရှေ့မှာ မားမားရပ် ကာကွယ်ပေးရမှာမှန်ပေမယ့် ချစ်ခြင်းနှင့် ရူးမိုက်ခြင်းက ဆန့်ကျင်ဘက်ဆိုတာကို အရွယ်ရဲ့အသိကြောင့် တွေ့ဝေမိခဲ့တာအမှန်ပါ။

“ဘယ်လိုဦးနှောက်နဲ့များ ဒီကလေးမကို ငါ့သား နှစ်သက်

မနီသော ဦး၊ ခောင်းသော ဆောင်း၊ နွေးသော နွေ ၂၀၇

ခဲ့တာလဲ မီးစွေ။ သားကို ပညာတွေသင်ပေးထားတာ ဒီလို ရူးမိုက်မိုက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ဖို့မဟုတ်ဘူး”

“ဖြူတို့ကို မေမေ ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရမလဲ။ မေမေ သားလုပ်ပုံက မဟုတ်သေးဘူးနော်”

ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်ရုံမှတစ်ပါး သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့။ ထိုစဉ်က ကျောင်းတက်နေစဉ် ကျောင်းသားမို့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အစီအစဉ် မရှိဘဲ သူ မထူထောင်ခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ (၁၈) နှစ်အရွယ်သာရှိသေးသည့် နွေသည်လည်း အိမ်ထောင်မှုကို မထိန်းသိမ်းနိုင်သေးဟု ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့်ဖြင့် မိဘတွေ၏ ဆိုဆုံးမခြင်းကို သူနားထောင် ဖြစ်ခဲ့တာပင်။

ကြာတော့ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် မနေ့တစ်နေ့ကလို မှတ်မှတ် ရေ ရှိနေတုန်းပါပဲ။ နွေ ပန်ဖို့အတွက် ကံကော်ပန်းခက်လေး သွားပို့ ဆွဲက စေ့စိတ်ထားပါသည့် ပြတင်းပေါက်လေး။ ခြံထဲမှာ တံမြက်စည်း ထဲ့တတ်တာ၊ အဝတ်လှန်းလေ့ရှိတာ၊ အပင်တွေ ရေလောင်းတတ်သည့် ပုံရိပ်လေးက မြင်ကွင်းရှေ့မှာပင် အရိပ်သော်မျှ မမြင်ရလေအောင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရတာပါလေ။

ရှောင်ဖယ်ထွက်ပြေးခဲ့သည့် အတိတ်မှာ ဟင်းလင်းလာ

၂၀၈ နီဝေသဒ္ဓါမောင်

ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည့် ဒီရင်တွင်းကို ဘယ်သူကများ မြင်ခဲ့ပါသလဲ။ ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကများ စာနာနားလည်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသလဲ။ အလူးအလဲနဲ့ပါနွေ။ ပထမဦးဆုံး ခုန်ခဲ့ရသည့်နည်းသားမှာ ချစ်ခြင်းရဲ့ ဒဏ်ရာတွေက ပရပွပါပဲ။

စိမ်းကားရက်စက်လေခြင်းလို့ စွပ်စွဲချင်ပေမယ့် မယိုးစွပ်ရဲခဲ့ပါ။ မတူညီနိုင်တဲ့ အဆင့်ကို ယှဉ်ရဲရအောင် ဤမျှလောက် နွေ မရဲတင်းဘဲ အားငယ်တတ်မှန်း သိနေလို့ပါလေ။ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ပေါ့နွေ။ စောင့် ဆိုင်းနိုင်ခဲ့ရင်ဖြင့် ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ မှေးစက်ပျော်ဝင်ခွင့် ဆိုတဲ့ရက်က နွေရဲ့အနီးဆုံးကို ရောက်လာနိုင်မယ်မှန်း နွေ မသိခဲ့ဘူးတဲ့လား။

“နွေအဖြစ်က ကောင်းကင်က ကြယ်တွေကို ခူးပြီး သိချင်တဲ့ ကောင်မလေးလို့ ဖြစ်နေမှန်း သိပါတယ်”

“ကောင်းကင်က ကြယ်တွေကို ခူးပေးနိုင်ပေမယ့် မြေမှာ ကြွေကျတဲ့ ခရေတွေကိုတော့ နွေခေါင်းမှာ ပန်ဆင်နိုင်ဖို့ ကူကောက်ပေးနိုင်ပါတယ်ကွယ်”

“မှန်ပါတယ်။ နွေဘဝက သူများခြေအောက်မှာ နင်းနိုင်တဲ့ ခရေလိုမျိုးပါပဲ။ တန်ဖိုးထားမယ့်သူ ရှားပါတယ်လေ”

ခိုခိုသာ နီဝေသဒ္ဓါမောင် ၂၀၉

“ဒါပေမဲ့... အဲဒီပန်းကလေးကိုပဲ ကိုယ်က မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတာ နွေအသိဆုံး မဟုတ်လား”

Lift ရပ်သွားပြီဆို အတွေးစက ပြတ်သွားတော့၏။ ပန်းတွေဆို အမြတ်တနိုး ပန်ဆင်တတ်သည့် ဆံကေသာထက်မှာ ယခုတော့မို့ မည်သည့်ပန်းကိုမှ မပန်တော့ပါလေ။ ပန်းတွေကိုလည်း ကိုယ့်လိုပဲ ဆောထားပြီး မုန်းတီးနေတာများလား နွေ။

“အဲဒါ... ဒေါက်တာခွင့်ပြုမှဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်မ ခွင့်ပြုလို့ရလို့ပါရှင်”

တံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်လိုက်စဉ် နာဆိုးဖြူ၏အသံကို ကြားလိုက်၏။ သူမဘေးမှာ လာကြည့်နေတဲ့ ဧည့်သည်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ထားပါလား။ တူဖြစ်သူပါ ရောက်လာတာမို့ ဒီအခန်းမှာ ကြာကြာနေရန် အကြောင်းက ရှိနေလေပြီ။

“စာမေးပွဲဖြေနိုင်ရဲ့လား။ သုတတို့ Exam ရှိမှပဲ အရေးပေါ်ဖြစ်လို့ အားနာလိုက်တာ”

“ဖြေနိုင်ပါတယ် မမရယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ မမ ကျန်းမာဖို့က အရေးကြီးပါတယ်”

“ဟော... အတော်ပဲ။ ဦးစွာရောက်ပြီ”

၂၁၀ နို့ စေသန့်စောင့်

“မမ ဆေးရုံကဆင်းလို့ပြီလား လေးလေး”

“ခဏစောင့်ပါဦး။ Patient ကို ဘာမှမစစ်ကြည့်ရသေးဘူးလို့နာရှင်တွေရဲ့ request က အရင်ပါလား”

နားကျပ်ဖြင့် ရင်ဘတ်ကို စမ်းသပ်စဉ် သူမမျက်နှာမှ အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပါ၏။ ခါတိုင်းတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို မျက်နှာခပ်တည်တည်လေး ထားတတ်ပါလျက် ဒီနေ့တော့ ကိုကိုတို့ရဲ့ သူမ နေရခက်ပုံပါလား။ တော်ပါသေးရဲ့ လင်းကြယ်စင်တစ်ယောက် ဘယ်ပျောက်နေမှန်းမသိလို့ပါလေ။

“BP ရော Heart beat ရော OK ပါတယ်။ အိမ်ရောရင် အညှော်မမိစေနဲ့နော်။ ပြီးတော့ ခွဲအော်ရာရှိသေးလို့ အလေးအတော့ မ, မမိစေနဲ့”

“မမက အလေးအပင် မ, စရာမရှိပါဘူး လေးလေးစာပဲသင်ပေးတာကို”

“စာသင်တယ်”

“အင်းလေ ... သားရဲ့”

“သုတ”

လေများချင်သည့်ချာတိတ်က သူမ တားလိုက်သောကြောင့်

စဉ်းသာ ခိုး၊ ခဘေးသာ ဆောင်း၊ ခနွေးသာ နွေ ၂၁၁

ပါးစပ်ကို ချက်ချင်းပိတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးတော့ သူ့ကို တစ်လှည့်၊ သူမကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း သို့လော သို့လော အကဲခတ်နေတော့တာ ပါလေ။ ဘယ်လိုလဲနွေ ကိုယ်တို့ရဲ့ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုကို ကိုကိုတို့ သိထားစုသိသွားမှာကို စိုးရိမ်နေတာလား။ အတိတ်ဆိုတာ ဖုံးကွယ်ထား နဲ့နဲ့ ပျောက်သွားတာမှ မဟုတ်တာလေ။

“ညနေဆင်းချင်ဆင်းလို့ရပါပြီ”

“ဟင် ... ညနေမှလား။ အခုခေါ်သွားလို့ မရဘူးလား”

“နွေ့သူငယ်ချင်းလည်း ညနေမှ လာအားမှာဆိုတော့ ညနေမှာ ပိုအဆင်ပြေမှာပေါ့ သုတရဲ့”

လူနာမှတ်တမ်းမှာ မှတ်ချက်ရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါ၏။ သူ့နှုတ်မှ နွေ့ဟု တရုင်းတန်းခေါ်လိုက်တာမို့ ဖိုးသုတ တစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေသည်။ ဘာလဲ တစ်အိမ်လည်းအတူနေတဲ့ ဦးလေးနဲ့ပဲ နွေ့ကို ပတ်သက်တယ်ထင်နေတာ။ အဝေးမှာနေတဲ့ ဦးလေးနဲ့လည်း နွေ့က ဘာဆိုတာ သိထားသင့်တာမို့ ငါ့တူရယ်။

“လေးလေး”

“အင်း”

၂၁၂ မေသဒ္ဒါစာစဉ်

“လေးလေးက ... လေးလေးက”

“ဟဲ့ ... ဦးလေး အလုပ်များနေတာကို လျှာရှည်နေပြန်ပါပြီ သုတရယ်။ ဒီကလေးနဲ့တော့ခက်ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့် Duty ပြီးပါပြီ မမချိုရဲ့”

ကိုကိုက ကုမ္ပဏီမှာမို့ မရီးဖြစ်သူနဲ့ တူတော်မောင်ကို သူစကားပြောရတာ အဆင်ပြေပါ၏။ လင်းကြယ်စင်မပါတာမို့ပါ။ စာသင်တာတဲ့လား။ ဒါဖြင့် ဟိုကောင်ပြောသလိုမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ သူ့ရှေ့မှာ “ငါ့ချစ်သူ” ဆိုပြီး မျက်နှာမာနဲ့ ခပ်ကြွားကြွားပြောစဉ် ကတည်းက သူ့ရင်ထဲအောင့်သည့်ဖော်ရက ခုထိ နာကျင်နေရတုန်းပါလေ။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

သုတကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်ကာ Corridaor ကိုရောက်စဉ် အနောက်မှလိုက်လာသည့်ခြေသံကြောင့် စိတ်ထဲမှပြီးမိပါ၏။ ဘယ်လောက်မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသည့် သုတပါလဲ။ အကြည့်နဲ့ အရိပ်အယောင်ပြတာနဲ့ သူ့နောက်မှာ အလိုလိုပါလာတော့တာလေ။

“လေးလေး”

မေသဒ္ဒါ စဉ်၊ မအေးသော တောငါး၊ မနွေးသော နွေ ၂၁၃

“ပြော”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းဦးလေးအကြောင်း”

“အာ ... မမအကြောင်းမေးမယ်ထင်တာ”

“မှန်တယ်လေ၊ လင်းကြယ်စင်က နွေ့ကို ချစ်သူပါဆိုပြီး ပြောကတည်းက ငါအစာမကျေ ဖြစ်နေတာ”

“ဟာဟ ... ကျွန်တော့် အကြီးကြီးပူပြီဟေ့”

“ဘာလို့လဲ”

“မမကို လေးလေးရော လေးငယ်ပါ ဝိုင်းလှချင်နေတာကိုး ဗျ”

“အောင်မာ ... ဘာမှလုစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ သူပြောသလို ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လားဘဲ သေချာချင်တာ”

“သိတယ်လေ ... သိတယ်။ မမမျက်နှာကိုရော လေးလေးကိုပါ မြင်ရကတည်းက အတိတ်မှာ ဘာညာ ဘာညာတွေ ဖြစ်ဖူးတယ်ဆိုတာ”

“ဟေ့ကောင် ... ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ လိုရင်းကို ဒဲ့ပြော”

၂၁၄ နေသဒ္ဒါစာပေ

သုတက ကျိတ်ရယ်နေတာပို့ သူအသည်ယားမိပါ၏။ ကိုယ် တို့နှစ်ယောက် ပိုင်းလုနေတာတဲ့လားနွဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ဆိုတဲ့ လက်မှတ် ကို အရင်ဆုံးရသင့်တာက ကိုယ်ဆိုတဲ့ မိုးရွေ့ဦးသာ ဖြစ်သင့်တာပါ လေ။ ရှေ့ဆုံးမှာရပ်နေပြီး ကိုယ့်နောက်ကလူကို ကျော်ကြည့်တာက တော့ မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စပါပဲ။

“လေးလေးက အခုနံပါတ်နဲ့မဟုတ်လား။ လေးငယ်ကို အလှည့်ပေးမှ တရားမှာပေါ့”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ လေးလေးက စေ့စပ်ပြီးသား ပိုင်ရှင်နဲ့ပဲ ဟာ။ လေးငယ်က Free Wheel ဆိုတော့ လေးငယ်ကို ဦးစားပေး သင့်တာပေါ့”

“သုတ”

“သား ဝင်မပါဘူးနော်။ လက်ရှောင်ပါတယ်”

“ဒီလိုပြောလို့ရမလား။ ဘာလဲ တစ်အိမ်တည်းအတူနေတဲ့ ဦးလေးကို အိမ်ကွင်းဆိုပြီး မဲပိုပေးချင်တယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီဦးလေး ကပ်စေးနဲကော်တရား၊ အတ္တကြီး၊ ဒေါသကြီး၊ စိတ်ပုပ်ကောင်က မင်းအပေါ် ဘာများကောင်းလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

နေသော နို့၊ ခဏားသော ခောင်း၊ ခန္ဓာသော နွဲ့ ၂၁၅

သုတ တီးတီးရယ်ရာမှ သဘောကျကာ တဟားဟား အော် ရယ်လေတော့၏။ လူက ရေချိုးပြီးတာတောင်မှ ချွေးစေးပြန်လာတာပို့ duty coat ကို ချွတ်လိုက်ရလေသည်။ မလွယ်ပါလား လင်ကြယ်စင် သူ့ရေစက်က ဒီဘဝမှာ ကုန်ပဲ မကုန်နိုင်လွန်းတာလေ။

“လေးလေးပါးစပ်ကနေ ဒီလိုကြီးပြောထွက်တာ အံ့ရော”

“ငါပြောတာ မှားနေလို့လား”

“မမှားပါဘူး။ မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်မှာ လေးငယ်က မမကို ကြိုးစားခွင့်ရှိပါတယ် သေးလေးရ။ သူ့မှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်နံပါတ်မှ မရှိတာ။ မဟုတ် ဘူးလား”

“ဘာရယ်”

“လေးငယ်ရော၊ လေးလေးပါ သားဦးလေးအရင်းခေါက် ခေါက်ကြီးတွေပဲလေ။ ဒါပေမဲ့... လေးလေးဘေးမှာက သက်ဆိုင်သူ ဆောင်သင့်ရှိပြီးသားကို၊ မမကို မျက်စောင်းခဲ့တာတော့ လွန်တာ ပေါ့”

သူ အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ထားလိုက်မိပါ၏။ ဆောင်းနှင့် ဆောင်းပြောတာမှန်ပေမယ့် ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိ သူရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့်

၂၁၆ ခေမသဒ္ဓါစောဇီ

ထာဝရချစ်သူကဖြင့် ဆောင်းနှင်းဖြူ မဟုတ်ပါဘဲ နွေအရိပ်ဆိုတာ သူသာလျှင် သိနေတာပါလေ။ ပိုင်ရှင်ရှိသည့်လူတဲ့လား။ လက်ထပ် သည့်လူမဟုတ်တာမို့ Engage ကိစ္စကို အလွယ်တကူ မျက်လို့ရ သူလည်းသိနေပါသည်။

အချစ်ဆိုတာထက် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို နောက်ထပ်တစ် ထည့်တွက်ရဦးမှာတဲ့လား။ မိုးစွေဦးရဲ့ဘဝမှာ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရတာကတော့ မတရားသဖြင့် စိတ်ခန်းသာဖြစ်သော မှာလေ။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အရာတိုင်း အားလုံးတရားမျှတာ သို့မဟုတ် ဆိုပါက သူ မည်သို့ ဆုံးဖြတ်ရပါမည်နည်း။

ယခုတိုင် ချစ်မြဲ ချစ်စဲ ချစ်နေလျက်ပါ နွေ။

“နွေက လက်ထပ်ပြီးသားမဟုတ်ရင်တော့ လေးလေး လည်း ပြိုင်ပွဲဝင်ခွင့်ရှိပါတယ် သုတရယ်”

“ဗျာ”

အံ့ဩစွာဖြင့် ရပ်ကျန်ခဲ့သည့် တူတော်မောင်ကို ကျော့နှိုး ဆေးရုံပေါ်မှဆင်းခဲ့ရပါ၏။ ကိုယ်တို့ ပြန်ဆုံခွင့်ရှိမှာပါနော် နွေ။

အခန်း (၁၇)

Duty Coat ကို လက်မှာပိုက်ထားပါသည့် ဆောင်း၏ အပြုံးက နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်အောက်မှာ တောက်ပနေလေ၏။ Night duty ဆင်းထားတာမို့ မျက်တွင်းအနည်းငယ်မျှ ညိုနေပါသော် လည်း လှပချောမောလွန်းပါသည့် မျက်နှာဝင်းတာကိုတော့ မလျော့ပါ ချေ။

“ကိုကိုစောသားပဲ”

ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ တက်ထိုင်ရင်း ဆိုလေ၏။ အပိုစကား ပြောဖို့ထက် နွေကို ပြန်တွေ့ပြီဆိုတာကို မပြောမိအောင် ထိန်းထားရ တာပါလေ။ ဆောင်းသည်လည်း လင်းကြယ်စင်နှယ် လိုချင်ပိုင်ချင်

၂၁၈ ခေမာဒါမောဒီ

သည် စိတ်ဆန္ဒက အရမ်းများလွန်းတာ မဟုတ်ပါလား။

“ကိုကို”

“အင်း”

“ကိုကိုတို့ဝါဒကို အသစ်ရောက်လာတဲ့ ဒေါက်တာ ခင်နန္ဒာက တော်တော်လှတယ်ဆို။ ဆောင်းတို့ဆီမှာတောင် နာမည်ကြီးနေတာ”

“ဟုတ်လား”

“ဘာဟုတ်လားလဲ။ ကိုကိုနော် ... သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ ကိုကိုစိတ်တွေ မယိုင်စေခဲ့။ ဆောင်းအကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“ရော် ... ကိုယ်က ဘာလုပ်နေမိလို့လဲ။ နေရင်းထိုင်ရင်း ပြဿနာပဲ”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလို အကြည့်ခံတဲ့ ရုပ်မျိုးတဲ့။ သူ့ကိုကြည့်ရင်း အကြည့်ချင်းဆုံ ရင်တွေခုန်လာတော့ ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ”

ဆောင်းအပြောက တစ်နည်းအားဖြင့် သက်ဆိုင်သွားတာမို့ သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ရင်တွေခုန်တာတော့ မှန်ပါတယ်လေ။ သို့သော် ဒေါက်တာခင်နန္ဒာကြောင့် မဟုတ်ပါဘဲ နွေအရိပ်ကြောင့်ဆိုတာ

စို့သော ခိုး၊ ခေဒားသော စောင်း၊ ခေဒွားသော နွေ ၂၁၉

ကိုတော့ စိတ်ထဲမှသာ ကျိတ်ပြောနေမိတာပါလေ။ ခက်ပြီကော နွေ။

“ကြည့်စမ်း၊ ပြုံးနိုင်တယ်ပေါ့လေ”

“တစ်နေ့ တစ်နေ့ လူနာတွေချည်း ကြည့်နေကြရလို့ အသစ်အဆန်းသဘောမျိုး ပြောကြတာပါ ဆောင်းရာ၊ ကြာရင် ရိုးသွားမှာပဲတဲ့”

“ရိုးသွားမှာ”

“အင်းလေ ... မဟုတ်လို့လား”

ဆောင်းက ခုံမှာ တည်တည်ထိုင်ရင်းမှ သူ့ဘက်သို့ ကိုယ်ကို လှည့်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ဘာလဲ ကားမောင်းနေတာကို တစ်မျိုး နှောင့်ယှက်ဦးမှာလား။ အမြဲတမ်း အတူသွားအတူပြန်တာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် duty ဝင်တာတူရင်တော့ အခုလို ဖုန်းဆက်ကာ သူ့ကိုကြိုခိုင်းတတ်တာပါလေ။

“ဒါဖြင့် ဆောင်းကိုရော”

“ဘာလဲ”

“ဆောင်းကိုရော ရိုးသွားပြီလားလို့ မေးနေတာလေ”

“အာ ... ကြီကြီဖန်ဖန်”

“မရဘူး ... မှန်မှန်ပြော”

“ဆောင်း... ဒီမှာ ကိုယ် ကားမောင်းနေတယ်လေ”

“ဒါဖြင့်လည်း ကားရပ်လိုက်ပေါ့”

“ကျွန်... အလုပ်မဟုတ်တာကွာ”

“ကိုကို”

လက်မောင်းကိုပါ အားဖြင့်ထုလိုက်သဖြင့် အတော်နာသွားပါ၏။ ကားမောင်းနေတာကို မယိုင်အောင် မနည်းဂရုစိုက်လိုက်ရပါသည်။ ဗိုက်ထဲမှာ ဘာမှမဖြည့်ရသေးတာမို့ ဆာနေတာအမှန်ပါ။ သို့သော် အိမ်ကိုသာပြန်ရန် အာရုံရပြီး ဆောင်းနှင့်အတူ ဆိုင်ထိုင်ဖို့ စိတ်မှမရှိတာလေ။

“ဆောင်း”

“ဘာလဲ”

“ကော်ဖီသောက်မှာလား”

“မသောက်ဘူး”

“ကျွန်... ဒါဆိုလည်း အိမ်ပြန်နေတာကို မနှောင့်ယှက်လေ”

“အခုတော့ စိတ်မရှည်တော့ဘူးပေါ့လေ။ ဆောင်းက ကိုကိုအတွက် ဘာလဲ”

“ဆောင်းကကွာ”

“အဲဒီလေသံမျိုးနဲ့ ဆောင်းကိုမပြောနဲ့ ကိုကို။ ဆောင်း ကြိုက်ဘူး”

“ကျွန်... ခက်လိုက်တာ”

“သိပါတယ်... သိပါတယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်ဝင်လာတာနဲ့ ကိုကိုစိတ်တွေ ထွေပြားနေပြီဆိုတာ။ တောက်... အဲဒီမိန်းမတော့ ဆောင်းအကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့”

“မင်း မဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်မယ်မကြံနဲ့နော်။ ငယ်တော့တာလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ရင့်ကျက်ပါတော့လား”

“ဘာ”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ ကိုယ် စကားမများချင်ဘူး ဆောင်း။ ကားကိုပဲ အာရုံစိုက်ပါရစေ”

စကားဆက်မပြောတော့ပေမယ့် ဆောင်းက သူ့ကို ကျောပေးလှနီးပါးပုံစံဖြင့် ထိုင်ကာပါလာလေတော့၏။ ဒေါသထွက်နေမှန်း သိပေမယ့် သူ မချော့ချင်ပါလေ။ ငယ်စဉ်က မကြာခဏ စိတ်ကောက်စိတ်ဆိုးတာကို အပြစ်မဆိုချင်ပါ။ ကလေးမို့ နွဲ့ဆိုးဆိုးတာဟု သတ်မှတ်ခဲ့လို့ပါလေ။ အခု အသက် (၂၇) နှစ်အရွယ်မှာ အတော်အသင့်

၂၂၂ နေသောအခါ

တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သင့်ပါလျက် ယခုတိုင်ဆိုးပြနေတာကတော့ လွန်သည်ဟု ထင်ပါ၏။ အခုမှပဲ နားအေးပါးအေး ကားမောင်းရတော့တာပါလေ။

ကားကို လမ်းထဲမောင်းဝင်ကာ ခြံရှေ့မှာရပ်ပေးလိုက်ပါ၏။ သို့သော် ဆောင်းက မဆင်းပါလေ။ ဘာလဲ အိမ်အထိလိုက်ပြီး တိုင်ဦးမှာပဲလား။ ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်အရွယ်အထိ ရှေ့ဆက်နေရဦးမှာလဲ ဆောင်းနင်းဖြူ။

စိတ်မကြည်စွာဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်က ကားကို ဆက်မောင်းခဲ့ရပါ၏။ တိုက်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ထင်သည့်အတိုင်း ကားပေါ်မှ အရင်ဆင်းသွားသည်က ဆောင်းရယ်ပါလေ။ ကားစက်သပ်ပြီး သော့ဖြုတ်ကာ တိုက်ထဲဝင်ခဲ့စဉ် ဧည့်ခန်းမှာ မေမေတို့ကို တိုင်တော့တာမဟုတ်ပါလား။

“ကိုကို စိတ်ပြောင်းနေပြီ အန်တီမေ”

“ဟယ်... ဘာဖြစ်လာကြပြန်ပြီလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ။ အရေးမပါတာတွေ”

“ဘာလို့ အရေးမပါရမှာလဲ။ ဆောင်းသိနေတာကြာပြီ သိရ

လား”

နေသော ဦး၊ အေးသော ဆောင်း၊ နေသော နေ ၂၂၃

“ဆောင်း”

“မခေါ်နဲ့ မကြားချင်ဘူး”

“နေပါဦး သားရယ်၊ မေမေ နားလည်အောင်ရှင်းပြမှပေါ့”

“အလုပ်ကကိစ္စကို အလုပ်မှာပဲထားခဲ့မှပေါ့ကွ။ တဆိတ်ရှိလူကြီးတွေအထိ နားပူတာတော့ လွန်တယ်”

“တွေ့လား အန်တီမေ”

“ပြဿနာကို ပြေငြိမ်လည်လည်ပြောမှပေါ့ သားရာ။ ဘာကို ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ သမီးက သေချာပြော၊ ငိုသံ ပလုပ်ပထွေးနဲ့ မပြောနဲ့”

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ လာ ဒီမှာထိုင်”

ဖေဖေပါရောက်လာပြီဆို သူ ခေါင်းခဲရလေပြီ။ မရင့်ကျက်သေးတာလား၊ အကျင့်ဖျောက်လို့ မရတာပဲလား။ အမြဲတစေ တကျက်ကျက် စကားများရသည့် အိမ်ထောင်ရေးမျိုးကိုဖြင့် သူ စိတ်ပျက်ရမှာ အသေအချာပါလေ။ ဆောင်းက မေမေအနီးမှာ ထိုင်လိုက်လေ၏။

“ပြောပါဦး”

“ကိုကို ဖောက်ပြန်နေပြီ”

“ဘာကွ”

“နေပါဦး ... ဖြည်းဖြည်းပြောပါ သမီးရာ။ အကျိုး အကြောင်းကို စုံအောင်”

“သူ အသစ်တွေတာနဲ့ ဆောင်းကို စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူး ဦးဦးရဲ့။ လူကို အော်လား၊ ငေါက်လားနဲ့ အခုကတည်းက ဇာတိပြနေပြီ”

ဦးဘမိုးရော ဒေါ်မြမေပါ မျက်နှာရှုံ့ကာ စိတ်ရှုပ်သွားပုံပါ။ ကလေးတွေအတွက် အိမ်ထောင်ရေးကို စိမ့်ပေးထားပါလျက် ကြာလာတာနဲ့အမျှ အဆင်က ပိုမပြေပါဘဲ ပိုဆိုးနေသလိုပါလေ။ မကြာခဏ ရောက်လာသည့် ဤကလေးမ၏ ပူညံ့ပူညံ့တိုင်တောသံက ထုံးစံလို ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ ဆောင်း”

“ဟုတ်တာ ပြောနေတာလေ။ ဘာလဲ လူကြီးတွေနား ပေါက်မှာတော့ ကြောက်တယ်ပေါ့”

“ဟ ... ဟုတ်မှမဟုတ်တာကွ။ မင်းဘာသာ ဘယ်ကကြား လာမှန်းမသိတဲ့ သတင်းအတင်းတွေနဲ့ လူကို ၂ ဝင်တာကကိစ္စမရှိဘူး။ လူကြီးတွေအထိ စိတ်ညစ်အောင် တိုင်တာကတော့ လွန်တယ်”

“ကိုကို”

“ဟဲ့ ... တိုးတိုးလေ”

“ဟုတ်သားပဲ ... သားပဲ သေချာအောင်ပြောစမ်းပါ”

မလွဲသာတဲ့အခြေအနေမို့ ခုံမှာ သူပါထိုင်ရတော့၏။ လူကို နားရဲရဲ ကြည့်နေပါသည့် ဆောင်း၏မျက်ဝန်းတို့မှာ မာနရောင်တို့ ထင်းလက်နေတာပါလေ။ ဘယ်မှာလဲ အချစ်၊ ဘယ်မှာလဲ သံယောဇဉ်သူကို တကယ်ချစ်ရိုးမှန်ရင် နားလည်မှုတွေနဲ့သာ သံယောဇဉ်ကို ချည်နှောင်သင့်တာ အမှန်ပါလေ။

“ကျွန်တော်တို့ Ward ကို ဒေါက်တာခင်နန္ဒာ ရောက်လာတာနဲ့ ပြဿနာရှာခံရတာပါ ဖေဖေ၊ အရေးမကြီးပါဘူး”

“ကိုကိုအတွက် အရေးမကြီးပေမယ့် ဆောင်းအတွက်တော့ အရေးကြီးတယ်။ သိရဲ့လား။ အဲဒီမိန်းမကို ပြဿနာရှာမှာစိုးလို့ ဆက်လိုက်နေတာများ အန်တီမေရယ်၊ ဆောင်းရင်ထဲနာတယ် သိလား”

“ကလေးကလားလုပ်ရပ်တွေ မလုပ်မိအောင်တားတာ ငါ့အပြစ်လား။ မင်းရထားတဲ့ ဂုဏ်တွေ အဆင့်တွေနဲ့ညီအောင် နေတတ်ချာပေါ့။ တဆိတ်ရှိ လမ်းဘေးဈေးသည်လို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ အတော်စိတ်ကုန်နေပြီ”

၂၂၆ နေသောအခါ

“ကိုကို”

“မိုးစွေ တော်တော်။ ဆက်မပြောနဲ့တော့”

“ကဲကဲ ... သမီးကို အန်တီပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ဒီကိစ္စ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ သားကို အန်တီ ဆုံးမလိုက်မယ်ကွယ်”

မေမေက ဆောင်း၏ကျောကိုပွတ်သပ်ကာ ချော့မော့လေ၏။ အဲဒီလိုအလိုလိုက်ကြလွန်းလို့ ဒီကောင်မလေး ပိုရောင့်တက်နေတာ မဟုတ်လား။ အမြဲတစေ အလျှော့ပေးနေရတာကိုက သူ အတော်ပင် စိတ်ကုန်ခမ်းနေတာ အမှန်ပါပင်။

“ဆောင်းကို ဆောင်းကို စိတ်ကုန်နေပြီတဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အန်တီမေရယ်။ အလုပ်ထဲမှာလည်း ဆောင်းတို့ wedding ဘယ်တော့လဲဆိုပြီး မေးလှပြီ။ မေးလိုက်တိုင်း အချိန်ဆွဲခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ ဆောင်းက မိန်းကလေးပါ။ ရှက်တတ်ပါတယ်။ နားထောင်ထိခိုက်မှာလည်း စိုးပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ သမီးရယ်။ အန်တီ နားဝင်အောင် ပြောပါမယ်ကွယ်။ တိတ်ပါ ... မောနေပါပြီ။ လာ လာ ... အန်တီလိုက်သွားမယ်”

နေသော မိုး၊ အေးသော အေးသော၊ နေသော နေသော ၂၂၇

မေမေက ဆောင်းပန်းကို အသာထွေးဖက်ကာ တိုက်ထဲမှ သွက်သွားလေ၏။ ဟိုအိမ်ရောက်ရင်လည်း တိုင်တောရှင်းရတာနှင့် တော်ရုံပြန်လာလို့ရမှာ မဟုတ်ပါချေ။ သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် ချုပ်ကာ သက်မောတို့ ရှိုက်လိုက်မိတော့၏။ (၃၀) ဆိုတဲ့ အရွယ်ထက် (၃၀) နှစ်စာ ပိုအိုစာနေပြီလားမသိတော့ပါလား။

“သား မိုးစွေ”

“ကျွန်တော် ပင်ပန်းနေပြီ ဖေဖေ။ နားပါရစေ”

“တစ်ပတ်လုံးလုံး အိမ်ကိုမပြန်ဖြစ်တဲ့အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ”

ကဲ ... ရင်ဆိုင်ရပြီကော။ ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ နွေ။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်နေရပေမယ့် ကိုယ့်ဘေးမှာ အားပေးမယ့် သူက ရှိမှရှိမနေတာလေ။ နှစ်သိမ့်ပြီးလေးတစ်ချက်နဲ့သာ ကိုယ့်ကို အားပေးခဲ့ရင် ကိုယ့်မိဘတွေကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ခွန်အားတွေ အနည်းငယ် ဆော့ ရနိုင်မှာပါနွေ။ သို့သော် ကြင်နာသူကဖြင့် အနီးမှာ ရှိမနေခဲ့ပါလေ။

“ဆေးရုံမှာပဲ ရှိနေတာပါ ဖေဖေ”

“ဆရာဝန်တွေ တစ်ပြုံကြီးရှိနေတဲ့ဆေးရုံမှာ မိုးစွေဦးက

၂၂၈ နိဗ္ဗာန်စောင့်

မရှိမဖြစ်မို့လို့လား”

မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးရွေးဦးက မရှိမဖြစ် မဟုတ်ပေမယ့် မိုးရွေးဦးက အတွက် မရှိမဖြစ် Essential က နွေအရိပ်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ တစ်ဖက်တစ်ချက်နဲ့ အထိန်းအတားကာလလေးမှာ အိမ်နားနားလေးကို စထားဖြစ်ဖြစ် မြင်ခွင့်ကြည့်ခွင့်ရချင်လို့ပါလေ။ စိတ်စေတသိက်ကို ချွန်းအုံ့နိုင်စွမ်း လျော့ပါးခဲ့တာ ကျွန်တော့်အားနည်းချက်ပါပဲဆိုတာ ဝန်ခံချင်ပါရဲ့။

“ဖေဖေ”

“ပြော”

“ကျွန်တော်”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“ဆောင်းနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းကို ကျွန်တော် ဖျက်သိမ်းချင်ပြီ”

“ဘာ... မိုးရွေး”

ဖေဖေမျက်နှာက အတော်လေးတင်းမာသွားပါ၏။ ကိုယ့်တော့ စစ်ကူမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း တိုက်ပွဲဝင်နေရပြီ နွေ့ ကြည့်လှည့်ပါ။ ကြည့်လှည့်ပါ။ ကိုယ့်ကို အားပေးပြီး ကူညီလှည့်ပါ။

စဉ်သော ဦး၊ မအေးသော ဆောင်း၊ စန္ဒာသော နွေ့

၂၂၉

နွေ့ထားခဲ့တဲ့နေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရပြီး မိဘတွေအလိုကျ Engage လုပ်ဖြစ်ခဲ့မိတဲ့ အဖြစ်အတွက် ကျေးအေးပေးပါလား နွေ့ရယ်။

“မိုးရွေးဦး”

“ဖေဖေ... ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ပြန်ရှာတွေ့ပါပြီ”

“ဘာ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တစ်သက်တာ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ဖို့ နွေ့ကိုပဲ လက်ထပ်ခွင့်ပြု”

ဖြောင်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ သူ့ခေါင်း တစ်ဖက်သို့ စောင်းသွားတာနှင့် မေမေ့အော်သံက ပြိုင်တူပါပဲ။ ရိုက်ပါ ဖေဖေ၊ နုငယ်ကလေးက နွေ့ကိုတောင်မှ ဆောင်းက ရိုက်ခဲ့သေးတာပဲ။ ကျွန်တော်က သောကျားသားမို့ ခံနိုင်ရည်ပိုရှိရမှာပေါ့လေ။

* * *

စဉ်အသား ခိုး၊ အသားအသား အောင်း၊ အောင်းအသား အောင်း ၂၃၁

အခန်း (၁၈)

ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ကားကို ကွေ့ဝင်စဉ် နောက်မှ ဟွန်းတတ်တတ်ဖြင့် ဝါသားသည့်ကားက သူ့ကားအနီးမှာ ရပ်သွားလေ၏။ အနီးရဲရဲကားရောင်ကြောင့် ဆောင်းမှန်းသိကာ သူ သက်ပြင်းချမိပြီ ဟိသည်။ ပြဿနာက အလုပ်အထိပါလာပြန်ပါရောလား။ ကားထဲ သူ ဆင်းလိုက်စဉ် အားပြင်းလှပါသည့် ဆောင်း၏ရိုက်ချက်က သူ့ ပြင်ထက်သို့ ရောက်လာလေတော့၏။

“ဖြန်း”

“ဟာ”

“ဒေါက်တာ့ကို ရိုက်လိုက်တာပါလား”

ဘေးဘီမှ မြင်သွားပါသည် လူတွေ၏မှတ်ချက်ကြောင့် သူ ချက်နာရဲသွားရပါသည်။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဆောင်းရဲအဆင့်အတန်း ချီသည့်အကျင့်က ပြုပြင်လို့မရပါလား။ တကယ်ဆို အိမ်မှာလာရှင်း လျှင် ရပါလျက်နှင့် အခုလို ဆေးရုံဝင်းထဲထိ လူမြင်ကွင်းမှာ ရိုက်ရ တယ်လို့ သိကွာမဲ့လှချည်လား ဆောင်းနှင်းဖြူ။

နောက်ထပ် ထပ်ရိုက်ရန် မြောက်တက်လာသည့်လက်ကို သူ အမြန်ဖမ်းကိုင်လိုက်မိ၏။ တစ်ခါဆို လုံလောက်ပါပြီ ဆောင်း။ နှစ်နာခြင်းအတူတူ ဘယ်သူက ပိုမှာပါလဲ။ လောကမှာ မချစ်မနှစ်သက် တဲ့လူနဲ့ အတူပေါင်းသင်းနေထိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ ဒုက္ခကို ကိုယ်မလိုချင်လို့ ပါလေ။

“ဆောင်း”

“လွတ်... လွတ်နော်”

“Personal ကိစ္စကို အိမ်မှာပဲ ရှင်းပါ။ အလုပ်ထိ ယူမလာပါ

နဲ့”

“အဲဒါ ရှင်ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး ကိုမိုးစွေဦးရဲ့။ ရှင်နဲ့ တန်ရာ ထန်ရာ စကားကိုသာ ပြောစမ်းပါ”

“ကျစ်... မင်းကွာ”

“ဘာလဲ မကျေနပ်ဘူးလား။ ရှင်ရိုက်ချင်ရင် ပြန်ရိုက်လိုက်စမ်းပါရှင်”

“ဒီမှာဆောင်း... မင်းပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ မင်းရဲ့ စရိုက်က ဆန့်ကျင်ဘက်ပါလား”

“ဘာပြောတယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်လား။ မှားလားဆိုတာကို ပြန်ဆန်းစစ်တတ်အောင် ကျင့်ပါဦး။ ကိုယ့်ကို ဒီထက်စော်ကားလာရင် သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒါကို မြဲမြံမှတ်ထား”

လက်ကို ဆောင့်ချလွှတ်ပေးလိုက်တာမို့ အတော့်ကို နာကျင်သွားရပါတယ်။ အဆင့်အတန်းမရှိဘူးလို့ ဆိုလိုလိုက်တာပေါ့လေ။ ရက်စက်ပါ့ကိုရယ်။ ဆောင်းက ဆောင်းက ကိုယ့်အလုပ်မှာ အောင်မြင်တဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ နှိုင်းယှဉ်တယ် ဆိုပြတယ်။ အော်ဟစ်တယ်ဆိုတာတွေက ကိုကို့ကိုချစ်တဲ့ အတ္တစိတ်တစ်ခုက အခြေခံပြီး ဖြစ်လာတာမို့ ကွယ်။

မချစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒီလောက်အထိ နှစ်အစိတ်ကျော် စောင့်ဆိုင်းမျှော်လင့်လာခဲ့ရတဲ့ ဆောင်းကို သံယောဇဉ်အခံနဲ့ ဇွဲဆုတော့ပေးသင့်ပါတယ်လေ။ “ညီမလေးလိုချစ်တာ” တဲ့။ ဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့ပါရဲ့

တစ်နေ့နေ့တော့ အဖြူရောင်ကနေ အပြာဖျော့ဖျော့လေးပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောင်းလာနိုးဆိုတဲ့ မရဲတရဲ မျှော်လင့်ခြင်းတွေနဲ့ စောင့်ဆိုင်းခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းအကြာရှိနေခဲ့တာပါ။ အခုတော့ဖြင့် ဆောင်းကို ဥပေက္ခာပြုချင်တဲ့ မျက်လုံးစိမ်းနဲ့ စူးစိုက်ကြည့်ရတယ်လို့။

ငယ်စဉ်က အတူဆော့ကစားခဲ့ရသည့် ငယ်သူငယ်ချင်း။ ဆိုးနွဲ့ခွင့်ရသည့်အစ်ကို။ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့သည့် ညီမလေးဆိုပြီး ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ရတာပါလေ။ ရင်ခုန်တတ်စရာမျှသာ စိတ်ရှည်သည့် အပြုံးနဲ့အတူ ညှို့ဝင်ဆွဲဆောင်နိုင်သည် မျက်ဝန်းညိုတွေကို ဆောင်းအဘယ်မျှ စွဲလမ်းခဲ့ရပါသလဲ။

ချစ်ခြင်းဟူသည် သံယောဇဉ်ရေသောက်မြစ်က စကြတာပါဆို။ ပခုံးကို နှိလိုက်ရတိုင်း။ လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ခွင့်ရလိုက်တိုင်း အဘယ်မျှ ဆောင်းပျော်ခဲ့ရပါသလဲ။ တကယ်တမ်း ရင်ခွင်ထဲ မှေးစက်ခွင့်ကဖြင့် ဆောင်းနှင်းဖြူ မဟုတ်ခဲ့ပါဘဲ အဆင့်မရှိသည့် နွေအရိပ်တဲလေ။

မုန်းတယ်။ အဲဒီမိန်းမကို သိပ်မုန်းတာပဲ။ အိမ်ကိုရောက်လာအောင် ခေါ်ခဲ့တဲ့ဘွားဘွားကိုလည်း ကွယ်လွန်သွားချိန်အထိ မုန်းခဲ့ပါတယ်။ သူနဲ့ ချစ်ကြိုးနှောင်တွယ်အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ လောကကြီး

၂၃၄ စေသဒ္ဓါစောဇီ

ကိုလည်း မုန်းတယ်။ အချစ်ဦးဖြစ်ခွင့်မရခဲ့သည့် ကံကြမ္မာကိုလည်း အမုန်းကြီးမုန်းခဲ့ရပါ၏။

“ယောက်ျားဆိုတာ ပြောတဲ့စကားကို အသက်နဲ့ထပ်တူ တည်ရတယ်ရှင်၊ အခုတော့”

“မှန်တယ်၊ ကိုယ် မငြင်းပါဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က အတတ်နိုင် ဆုံး လိုက်လျောပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ပါရမီဖြည့် ဖက် မဟုတ်တာတော့ အသေအချာပဲလေ”

“ဘယ်လို”

“အချစ်ဆိုတာ ဝန်တိုခြင်းနဲ့ ဆက်နွယ်နေတာမှန်ပေမယ့် မင်းလုပ်ရပ်တွေက ဘောင်ကျော်လွန်းတာ မင်းကိုယ်မင်း သိသင့် တယ်”

“ရှင် ... ရှင် ... အသစ်တွေ့တာနဲ့ ဆောင်းကို အပြစ်ပြိုင် တတ်ပြီပေါ့”

“မှားနေပြီ ဆောင်း၊ ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ အသစ်မရှာခဲ့ ဘူး။ မင်းသိပါတယ်”

“ဟင်”

ဆောင်း ရင်တွေတဒိန်းဒိန်းခုန်ပေါက်လာလေတော့၏။

စဇီသော ဇိုး၊ စေအားသော စောဇီ၊ စေဋ္ဌးသော ဇေ ၂၃၅

ဘာလဲ၊ အသစ်မရှာဘူးဆိုတော့ အဟောင်းနဲ့ပြန်ရင်ခုန်ခွင့်ရတာများ လား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ဆောင်းကိုယ်တိုင် မောင်းချခဲ့တာတည်းက နာမည် နဲ့လိုက်အောင် အရိပ်ပါ မမြင်ရတော့တဲ့ နွေအရိပ်က ဆောင်းရဲ့ ဝန်းကျင်မှာ ပေါ်လာစရာအကြောင်းမှ မရှိတာလေ။

“ကိုယ့်တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာပါ။ လုံလောက်ပါတယ် ဆောင်း။ ကိုယ့်ဘဝ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သူ့ကိုပဲ ချစ်သွားမယ်လို့ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ”

“ဒါဖြင့် ... ဒါဖြင့်”

“နွေ့ကို ကိုယ်ပြန်ရှာတွေ့ပြီ”

“ဘာ ... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်စေရဘူး”

“ကိုယ်တို့ Engage လုပ်ထားတာကို ဖျက်ဖို့ ညှဉ်ကပဲ ဖေဖေတို့ သဘောတူပေးလိုက်ပါပြီ။ သိပ်မကြာခင် သတင်းစာတွေမှာ တရားဝင်သတင်း ပါလာပါလိမ့်မယ်”

ဆောင်းတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာလေတော့ ၏။ ရက်စက်လိုက်တာ၊ ပြောရက်လိုက်တာ၊ လုပ်ရက်လိုက်တာလေ။ မငဲ့ညှာတော့ဘူးလား၊ မသနားနိုင်တော့ဘူးလား၊ သည်းမခံပေးနိုင် တော့ဘူးတဲ့လား။ ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုက နှလုံးသားကို နင်းချေဖျက်လိုက်

၂၃၆ နီစီသောဒီစောဇီ

သည့်နှယ် ခံရခက်လွန်းလေ၏။

ကိုကိုတော့ ဆောင်းအပေါ် ကောင်းကောင်းကြီး ရက်စက်လေပြီ။

“အဲဒီမိန်းမကို ... ဟင်”

တိုက်ဆိုင်လှချည်လာ။ ဆေးရုံထဲမှ တွဲပြီးထွက်လာသည့် လူသုံးယောက်ထံ အကြည့်ရောက်သွားစဉ် အံ့သြမှုက အထွတ်အထိပ် ပါလေ။ ကြည့်ပါဦး ... အဲဒီမိန်းမကို ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကတွဲပြီး ထွက်လာတာပါလား။ ဆင်ခြင်တုံ တရားတွေ လွင့်ပျက်ကာ လူက ထိုသုံးယောက်ထံ လေအလျဉ်နှင့် ရောက်သွားမိလေ၏။

“နင်”

“ဟာ ... ဟာ ... မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

အားဖြင့် ဆောင့်တွန်းလိုက်တာမှီ ခပ်ယဲ့ယဲ့လူမမာက ယိုင်လဲ ကျသွားပါ၏။ ထွေးပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပါသည့်လူက လင်းကြယ်စင်၏ ရင်ခွင်ထဲတုံ့လား။ ဆောင်းကတော့ ပြဿနာကို ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး ရှာနေတော့တာလေ။

“ဆောင်း ... မင်း နွေက ခွဲစိတ်ထားတဲ့လူမမာကွ”

စဉ်သော ဦး၊ မအေးသော ဆောင်း၊ မနွေးသော နွေ ၂၃၇

“ဘာလူမမာလဲ၊ မသိဘူး ... မသိဘူး။ ငါ့ရင်ကိုခွဲတဲ့ မိန်းမယုတ်လို့ပဲ ထင်ထားတယ်”

“မိုးစွေ ... မင်း lady ကို မင်းဘာသာ မင်းကြည့်ထိန်း”

“ရရဲ့လား နွေ၊ ဘယ်နား ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဗိုက်ထဲက အောင့်သွားလား၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုယ့်ကို ပြောနော်”

“ရပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“နင် ဘယ်အချိန်အထိ ငါ့ကို နှောင့်ယှက်နေဦးမှာလဲ နွေ”

“မင်း အတော်လွန်နေပြီနော်”

“ဆောင်း”

“မဆွဲနဲ့ ... ကိုဦး ဖယ်ပါ”

ရှုတ်ရှုတ်သံသံဖြစ်ရပ်ပါပဲ။ မနက် (၈) နာရီကျော်သာ ရှိသေးတာမှီ ဆေးရုံဆင်းသည့်လူနာနှင့် ညှိသည်တွေက များနေတာပါလေ။ မနေ့ညနေက မပြန်ဖြစ်ဘဲ ဒီမနက်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရတာပါလား နွေ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းမသာရပါဘဲ ရင်မောနေရတာ ဘာကြောင့်များပါလဲ။ ဪ ... နွေရယ်။

“နင့်မှာ ဘာပြဿနာ ဘာအခက်အခဲတွေရှိနေလဲဆိုတာ

၂၃၈ နေသောအခါ

တော့ ငါမသိဘူး ဆောင်း။ ဒါပေမဲ့ ... နင်သိအောင်တော့ ငါ ပြောလိုက်မယ်။ လူဆိုတာ ကိုယ်ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့အရာထက် ပိုပြီး လိုချင်ရင် အဲဒါကို လောဘလို့ခေါ်လို့ရတယ် ဆောင်း”

“ဘာ”

“အရာရာတိုင်းကို လိုချင်တိုင်း၊ ပိုင်ချင်တိုင်း ရမယ်လို့ အသေမတွက်ထားပါနဲ့။ အထူးသဖြင့် နင်သိပ်တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ ငွေနဲ့ ဝယ်လို့မရတဲ့ သက်ရှိအရာတွေကိုပါ”

“နွေ ... နင် နင်”

“ငါ့ကိုအနိုင်ကျင့်တာ တော်သင့်ပြီပေါ့ ဆောင်း။ နွေအချိန် ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀) နှစ်တာကာလက နင် နိုင်လိုမင်းထက် ပြုမူလို့ ရတဲ့ နှင့်အိမ်က အလုပ်သမားမှ မဟုတ်တော့တာ။ ဆေးရုံရဲ့အမှိုက်အိမ် နဲ့ နှင့်ဂုဏ်ပုဒ်ကိုပဲပြီး လက်ရောက်မှုနဲ့ မတိုင်တော့ပါဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ သိလား”

“နွေ”

“နင့်ကိုသနားလို့ပါ”

“ဘာ”

“ဆောင်း ... ဆောင်း မလုပ်နဲ့”

နေသော ခိုး၊ အေးသော ဆောင်း၊ နွေသော နွေ ၂၃၉

ကျားရိုင်းမလေးနယ် ရုန်းကန်နေပါသည့် ဆောင်းကို သူ ချုပ်ထားရပါ၏။ အရှက်တွေတော့ လုံးလုံးကိုကွဲပါပေါ့လား။ ဘယ် လောက်ပဲပေါက်ကွဲပြပါစေ နွေရဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဖြေရှင်းသွားပုံက ပညာသားပါလွန်းနေတာပါလေ။ လင်းကြယ်စင်က နွေကို နောက်ခန်း တံခါးဖွင့်ကာ ဂရုတစိုက် ထိုင်စေလေ၏။ ဘေးမှာ နွေ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူကို တီးတီးပြောဆိုမှာက ရှေ့ခန်းမှတက်၍ ကားစက်နှိုး မောင်း ထွက်သွားလေတော့သည်။

ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းပြင်ကြီးအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသူက မိုးရွေးပြီးဆိုတဲ့သူပါပဲလေ။

ကားကို ဆေးရုံဝင်းထဲမှ ကွေ့ထွက်လိုက်စဉ် မြတ်မွန်ကို နောက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ လိုက်လာတာမို့ လက်မောင်းကို လှမ်းပုတ် သတိပေးလိုက်ရပါ၏။ အခုမှပဲ Korea ကားတွေထဲက ဗီလိန်ခန်းကို လက်တွေ့မြင်ခဲ့ရတာမို့ မယုံနိုင်သည့်နယ်ပါ။

“အံ့ရောဟယ် ... ဒီမိန်းမ ဒီလောက်ထိ ဒေါသကြီးတာ”

“စိတ်မဝင်စားပါနဲ့ မြတ်မွန်ရယ်”

“နွေ”

“အင်”

၂၄၀ ခေမသန္တရဇာဓိ

“နင့်လူကြီး နင့်ကို ချစ်နေတုန်းပဲဟဲ့။ ငါသိနေတယ်”

“မြတ်မွန်”

သူမ လေသံဖြင့် တီးတိုးဟန်လိုက်စဉ် ရှေ့ခန်းမှ လင်းကြယ်စင်ကို သတိရကာ မြတ်မွန်က လက်ဝါးဖြင့် ပါးစပ်ကို ဖိတ်ထားလေ၏။ သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ရင်ဘတ်ထဲက အတွင်းရေးကိစ္စတွေကို မဆွေးနွေးချင်ပါလေ။

“ကျွန်မ သုတကို စာသင်ပေးမှပဲ ဆေးရုံကုန်ကျစရိတ်တွေ ရှင်းပါမယ်။ ကိုလင်းကြယ်စင်၊ အစစကူညီပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကို ဒီတစ်သက်မမေ့ပါဘူး”

“မဟုတ်တာ နွေရယ်၊ ခွဲစိတ်ထားတာ အနာမကျက်သေးတဲ့ တပင်တပန်း မလုပ်ပါနဲ့။ သုတတို့လည်း စာမေးပွဲပြီးလို့ ကျောင်းပိတ်ထားတာပဲကို။ အချိန်ယူပြီးနားလိုက်ပါ နွေ”

“သူကလည်း စိုးရိမ်တတ်သားဟဲ့... အ”

ဘေးကနေ ကျိတ်ပြောနေသည့် မြတ်မွန်ကို ပေါင်ဆွဲဆိတ်လိုက်မိပါ၏။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် တစ်ချက်တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပါသည့် သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်တို့ကို မသိယောင်ဆောင်ရတာလည်း တစ်ဒုက္ခပါလေ။ ဆေးရုံတက်ရစဉ် အတောအတွင်း သူနှင့်

စဇီဝသာ ခိုး၊ ခေမာသော စောင်း၊ ခန္တေသော ခန္တ ၂၄၁

ကိုဦး ကတောက်ကဆစ်ကားများတာကိုလည်း သူမ မြင်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီမနက်မှ ဆောင်းခွဲ အမှတ်တမဲ့ ဆုံခဲ့ရတာလေ။ ဟိုတုန်းကအတိုင်း ဒေါသတွေကြီးနေတုန်းပါပဲလား။ အရင်တုန်းကလို စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ လက်မြန်တုန်းပဲလား။ ဟိုအရင်တုန်းကအတိုင်း သူမကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေတုန်းပါပဲလား ဆောင်းနှင်းဖြူ။

“ဘယ်လမ်းလဲဟင်”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ရှေ့က လမ်းထဲဝင်ရင် ရောက်ပါပြီ။ အဆောင်ရှေ့မှာပဲ ရပ်ပေးပါ”

“ဝင်းထဲအထိ ပို့ပေးမယ်လေ၊ အထုပ်အပိုးတွေ ပါလာတာကို”

“ရပါတယ် ကိုလင်းကြယ်စင်... အားနာလိုက်တာ”

“သူ့စိမ်းတွေမှမဟုတ်တာပဲ နွေရယ်”

ဟော... ပြောပြန်ပြီ။ မြတ်မွန်က မျက်ခုံးပင့်ပြလိုက်တာမို့ အကြည့်ဖြင့် သတိပေးရပြန်ပါ၏။ အဆောင်ဝင်းထဲ တကယ်ပင် ကွေ့ဝင်ကာ ပို့ပေးတာမို့ စိတ်ထဲ အတော့်ကိုအားနာမိတာအမှန်ပါ။

၂၄၂ မေသန္တရီစောင်

အရေးပေါ် ပို့ပေးချိန်မှ ဆေးရုံဆင်းချိန်အထိ ဂရုစိုက်ပြီး သူကူညီပေး
နေတာ မဟုတ်လား။ ကားပေါ်မှဆင်းတော့ သူက ကားတံခါးကို
အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးလေ၏။

“စနေ တနင်္ဂနွေနားပြီးရင် Monday စာပြန်ပြမယ်လို့
သုတကို ပြောပေးပါ။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ရပါတယ် ... မျှော်နေမယ်နော်”

ကားလေးပြန်ထွက်သွားမှ မြတ်မွန်က အားရပါးရ ရယ်လေ
တော့၏။ ဒီလူတော့ အနှောင့်အသွားမလွတ်တဲ့စကားလုံးတွေ သုံးစွဲ
တယ်လို့။

* * *

အခန်း (၁၉)

ထမင်းစားပြီးပြီမို့ အချို့တည်းရန် မမယူလာပေးသည့်
ဆုတ်သီးဝင်းမှည့်စိမ်းက စားချင်စရာပါ။ သုတက ခက်ရင်းလေးဖြင့်
ဆုတ်ကာ တလွတ်လွတ် ဝါးလေတော့၏။ ဒီပန်းကန်က သူတို့တူဝန်း
တွေက သီးသန့်လုပ်ပေးထားတာလေ။

“ဟဲ့... ဦးလေးကို အရင်ဦးဖယ် မကျွေးဘူး။ ဒီကလေးက
ဆွလေ”

“နေပါစေ မမ၊ ဒီကောင်ပဲ ဆံပင်အရင်ဖြူမှာ”

“ဟာဟာ... ပြောရတယ်ရှိသေး လေးငယ်ရာ။ အခုတောင်
ယောက်သား တိုက်ပွဲဖြစ်နေတာ စားမဝင် အိပ်မပျော်ဖြစ်နေပြီ

၂၄၄

မိုးမိုးခေတ်ခေတ်

မဟုတ်လား”

“ဘာကွ”

“ဘယ်သူနဲ့ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲ၊ ကိုလင်းနော် မကြီးမသိဘဲနဲ့”

နဲ့”

“အဲဒါရဲ့နောက်ဆက်တွဲက ဒယ်ဒီနဲ့မာမိပဲ”

“ဘယ်လို”

“စဉ်းစားကြည့်ပါ မာမိရဲ့။ ဒယ်ဒီညီနဲ့ မာမိမောင်တော်”

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ စစ်ပွဲကြီး နှစ်ကြတော့မှာ။ သားတော်
အချစ်တစ်ပွဲ မနှိမ့်ချင်ဘူး။ စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့”

“အံ့မာ ... မင်းကပဲ”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ လေးလေးလို ဆရာဝန်လည်း
မဖြစ်ချင်တော့ဘူး။ လေးငယ်လို အင်ဂျင်နီယာလည်း မလုပ်တော့ဘူး
စစ်ပွဲတစ်ရာနဲ့ရတဲ့ စစ်ဗိုလ်ပဲ လုပ်တော့မယ်”

“ဟာ”

“ဟဲ့”

လူကြီးသုံးယောက်၏ အာမေဇွတ်သံက ပြိုင်တူထွက်လာ
၏။ ဘယ်လိုပဲ စနောက်သည်ဆိုဆို လက်နက်ကိုင် အသက်စွန့်

ခေါ်သော မိုး၊ ခေတ်ခေတ် တောငါး၊ ခေတ်ခေတ် ခေတ်

၂၄၅

အလုပ်မျိုးကိုစော့့ မလုပ်စေချင်ပါလေ။ ဒီချာတိတ်တော့ ပြောရခက်
တော့တာပါလား။ လူကြီးတွေပြောမရလျှင်တောင် မမေ့ကားတော့
အဲဒါနဲ့စိုက်ထောင်သားလေ။“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အစ်ကို၊ သတင်းစာထဲမှာလည်း
ကျယ်တဝင့်ကြီးကို ပါလာပြီး”

“အေးကွာ ... မိုးစွဲ ခေါင်းမာတာ ကိုယ်တို့အသိဆုံးပဲ

တော်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်က လက်ထဲကငါးကို လွှတ်ရဲတာ
တော့ လွန်တယ်”

“စိတ်လျော့ လေးငယ်ရေ၊ အချစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူး

တော်”

“ကလေးက ကလေးလိုနေစမ်းပါ”

“ရတယ်လေ ... မမက သားမမပဲဟာ။ သားပြောရင်
အစ်ခွန်းပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုရွေးလို့ အကြံပြုရုံနဲ့ Ok ပဲ ... ကျစ်”

“ဟေ့ကောင် သုတ”

ကလေးက ရင်ပေါ်စေရန် ပြောနေပါသော်လည်း သူ့ရင်ထဲ
နောက်က လျော့မသွားပါလေ။ အန္တရာယ်အချက်ပေးသံက အနီးနီး

၂၄၆ နေသဒ္ဓါမောင်

အမြန် ရောက်လာနိုင်တာ မဟုတ်လား။ အဘယ်မျှ ခံပြင်းစေ
ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ အရေးတကြီး Operation လုပ်ခါ အခန်း
special room ခါ special nurse နှစ်ယောက်ခါ ဆေးစို
Assessary ကုန်ကျငွေမှန်သမျှ သူ မရှင်းလိုက်ရပါဘဲ မိုးစွေ ရှင်း
ပြီတဲ့လေ။

တကယ်ဆို ... လူနာရှင်အနေနဲ့ လိုက်ပါလာသည့်
ကသာ ကျသင့်ငွေ အကုန်ရှင်းရမှာပါ။ ဘယ်လိုကဘယ်လိုဖြစ်
ဒီကောင်က ကြားဝင်ရှင်းခဲ့တာပါလဲ။ စိတ်တိုရပါနော်။ သုတဇော်
သလို ယှဉ်ပြိုင်ရရင် သူ့ဘက်မှာက ချိန်ခွင်လျှာမပါဘဲ ပေါ့နေ
ကို။ ယောက်ဖဖြစ်သူကလည်း ညီဖြစ်သူဘက်ကို ပါနေမှာ အေး
အချာ။

အားငယ်ရပါ နွေ။ သံယောဇဉ်လက်ကျန် အနည်းငယ်
နဲ့တောင် မိုးစွေက ကိုယ့်ထက်သာနေမှာပါ။ သို့သော် ချစ်ခြင်း
ဆက်သွယ်လာရင် နွေအပေါ်ချစ်တဲ့ ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေက ပိုသာနေ
ပါလေ။ ကျေးဇူးပြု၍ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်လှည့်ပါ နွေ။

ဒဏ်ရာတွေရှိခဲ့ရင်လည်း နွေ့ရဲ့ရင်ထဲက ဒဏ်ရာတွေ
ပျောက်ကင်းဖို့ ကိုယ့်အချစ်တွေနဲ့ ဆေးကုပေးပါမယ်။ ဝမ်းနည်း

စဉ့်သော မိုး၊ အေးသော ဘောင်း၊ နွေးသော နွေ ၂၄၇

အားငယ်မှုတွေ ရှိနေရင်လည်း နွေ ပျော်ရွှင်အောင် ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေနဲ့
ဖြေသိမ့်ပေးပါမယ်။ ညှိုးငယ်နေတဲ့ နွေ့ရဲ့စိတ်လျှဉ်ကို ကိုယ့်ချစ်ခြင်း
တွေနဲ့ လန်းဆန်းပျော်မွေ့အောင် ပြုလုပ်ပေးပါမယ် နွေ။

“တွေ့လား ... ခုထိ ကြက်ကြီးလည်လိမ်သလို ဖြစ်နေ
တုန်း”

“မင်းမှ မခံစားဖူးတာကိုးကွ”

“ဘာဖြစ်လဲဗျ။ ချစ်ရင်ချစ်တယ်ဆိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြောမှပေါ့။ ဒီတိုင်း ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေရုံနဲ့ မမက လေးငယ်ကို ပြန်ချစ်
မှာလား”

“အေး ... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုသဘောက
ရော”

“No, no ငါမပါဘူး။ လူငယ်တွေကစွဲ ကိုယ့်တာသာ ဖြေရှင်း
ကြပါစေ”

“အစ်ကိုကလည်းလေ”

“ဟ ... နှစ်ယောက်စလုံးက ညီတွေဖြစ်နေတာ ဘယ်ဘက်
လိုက်လို့ရပါမလဲ။ အဓိကက ဆရာမလေး ခေါင်းညိတ်ဖို့ပဲ”

“မှန်တယ်”

သုတက ဝမ်းသာအားရ ထအော်လိုက်လေ၏။ မင်းကတော့ ကလေးမို့ ပျော်နိုင်မှာပေါ့။ သုတရယ်။ ငါ့မှာဖြင့် ဘေးမှာ အားပေးမယ့် သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘဲ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဝင်ရတော့မှာလေ။ နာကျင်နေပါသည့်နှလုံးသားကို ကြင်နာခြင်းတွေ အပြည့်အဝ ပေးနိုင် မယ့် ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေကို ယုံကြည်လှည့်ပါ နေ။

“မျက်နှာကို ကြည်ကြည်လင်လင်လေးထားစမ်းပါ ကိုလင်း ရယ်။ သုန်မှုန်နေတာပဲ”

“မမကလည်းဗျာ”

“ဟိဟိ... အဲဒါကြောင့် လေးလေးပြောတာ”

“ဘာပြောတာလဲ”

“လေးငယ်ကိုလေ”

“ဘာ”

“တစ်အိမ်တည်းအတူနေတဲ့ ဦးလေးကို အိမ်ကွင်းဆိုပြီး မဲပိုမပေးချင်နဲ့တဲ့။ လေးငယ်က ကပ်စေးနဲကော်တရာ အတ္တကြီး ဒေါသကြီး၊ စိတ်ပုပ်ကောင်တဲ့လေ”

“ဘာ... ဘာ... ဒင်းက ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ငါ့ကွယ် ရာမှာ အတင်းပြောတယ်ပေါ့လေ... တောက်”

“အတင်းမပြောပါဘူး။ ဖြည်းဖြည်းပဲပြောတာပါ လေးငယ် ရ”

သုတ ပြန်ပြောတာကို မမတို့ပါ ရယ်လေတော့၏။ ဒင်းက တော့ အလုပ်မဟုတ်တာတွေ လုပ်တတ်ပါလား၊ ဖိုးစွေဦးရယ်။ အမြဲ တမ်း နာတစ်ဖျားသာသလို သူ့ရှေ့ခြေတစ်လှမ်းသာနေတတ်လို့ မကျေ နပ်ခဲ့ရတဲ့ စိတ်အနာက ချိန်ထိ မကျက်သေးပါလေ။

စတွေ့တုန်းကတည်းက သူ့ကို မကျေနပ်သည့်မျက်နှာနဲ့ ရန်တွေ့ခဲ့တဲ့နေ့။ အိမ်မှာဆိုပြန်တော့လည်း ဘုဘောက်ကျကာ တစ် ထစ်လေးမျှ အလျော့မပေးဖြစ်ခဲ့သည့် နေ့၊ မြင်ပါများလာပြီး အသံ လေး နားစွင့်ချောင်းနားထောင်ခဲ့သည့်သူ။ မျက်နှာလေးကိုမြင်ချင်လို့ တွယ်ရာကနေ ချောင်းကြည့်ဖြစ်ခဲ့တာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းခဲ့ပါလေ။

ကားဆေးတဲ့နေ့မှာမှ မှတ်မှတ်ရရ ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ခွင့် ရခဲ့တာ။ လှုပ်ခနဲ ဖိုသွားရသည့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ ရင်ခုန်သံတွေ တဒုန်း ဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်း မြည်ဟီးခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ ချစ်တယ် ချစ်တယ် ဆိုပြီး ခုန်ပေါက်စီးမျောနေသည့် သွေးခုန်နှုန်းတွေက သွေးကြောထဲက ပေါက်ထွက်လာတော့မည့်နှယ် ထူးဆန်းခဲ့တာပါလေ။

အသည်းအသက်မက ချစ်ရပါတယ် နေ့၊ တကယ်ပါကွယ်။

“ဒင်းနဲ့ တစ်ကွေ့ကော့ တွေကြသေးတာပေါ့”

“လေးလေးနဲ့ ရန်ဖြစ်မယ့်အစား မမကိုသာ ရအောင်ကပ်ပါလေးငယ်ရာ”

“အေးလေ ... ဟုတ်တာပဲ”

“မင်းက မင်းလေးလေးဘက်ပါနေတာ မဟုတ်လား”

“ဘယ်သူ့ဘက်မှ ပါစရာမလိုပါဘူး။ သားက ကြားနေအေးဆေးပဲ”

“ဘာမှအားမကီးရဘူး။ အလကားကောင်”

“ဖူးစာပါရင် ရမှာပေါ့ ကိုလင်းရယ်”

“ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဖူးစာမလိုဘူး မာမီရေ။ ဦးရာလူ ရစတမ်းပဲ။ ကျိတ်လိုက်စမ်းပါ လေးငယ်ရ”

“ဟာ သုတ ... ဟေ့ကောင်”

သူ အမြန်ထိန်းလိုက်ပေမယ့် မမိတော့ပါလေ။ သုတက စာသင်ပေးရန် ရောက်လာသည့်နေ့က ညှော်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေပြီ။ အားလုံး မျက်နှာက အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားရသလို သူလည်း မျက်နှာပူကာ နွေ့ကိုရှောင်ရန် ခုံမှ ထထွက်လိုက်ပါ၏။

“အဲ”

“ကျွန်မ”

ရှောင်မှ တည့်တည့်ကို တိုးတာပါပဲ။ ဖိုင်ပိုက်ကာ သူ့ရေမှ ရပ်နေပါသည့် နွေ့ကြောင့် ဘာဆက်လုပ်ရမည်မှန်းမသိဘဲ အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ခြေစုံရပ်လိုက်ရလေတော့၏။ အလို၊ နွေ့ထံမှ ခပ်ပါးပါးလေးသာ လူးလာသည့် သနပ်ခါးရနံ့က သူ့ကိုပါမက တစ်အိမ်လုံးကိုပါ မွှေးသွားသည်နယ်ပါလေ။

“ဆရာမလေး သက်သာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ ဟိုလေ ဆေးရုံမှာ ကုန်ကျခဲ့တဲ့ စရိတ်တွေ ရှင်းပေးဖို့ ဘဏ်ကနေ ကျွန်မ ငွေထုတ်လာလို့ အဲဒါ”

“အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ ဆရာမရေ။ အဲဒီငွေတွေကို ကျွန်မတို့ ရှင်းပေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင် ... ဒါဖြင့်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုမိုးမြင့်ရဲ့ညီပဲ ရှင်းပေးသွားတာပါ”

“ဟင် ... ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟင်းဟင်း ... မဒုက္ခပါဘူး ဆရာမရယ်၊ စိုးရိမ်ရန်ကော”

“ဒါဆိုလည်း အစ်မတို့ကတစ်ဆင့် ပြန်ပေးပေးပါရှင်”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ဆရာမရယ်။ ကိုဦးက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြစ်သွားပါသည့် သူမမျက်နှာကို ငေးကြည့်ကာ သနားမိတာ အမှန်ပါ။ ဘယ်တွေ့ချင်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ့်ကို ရင်နာအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စကားပြောရမှာ နွေ့အတွက် ခက်ခဲလွန်းမှာလေ။ ဆေးရုံမှာတောင် လူနာနဲ့ဆရာဝန် အနေအထားမျိုးဖြစ်ပေမယ့် မိုးစွေကသာ တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း ပြောပါလျက် နွေ့က တုံ့ထိုဘာဝေဖြင့် အကြည့်ကိုပင် လွှဲထားခဲ့တာပါ။

ဒါဖြင့် မိုးစွေနဲ့ပါလာသည့် ဟိုဆရာဝန်မကရော ဘာထူးသေးလဲ။ နွေ့ကိုမြင်တာနဲ့ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရန်လာရှာသေးတာလေ။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုမူခဲ့တာကို အံ့သြရသလို နွေ့နဲ့ထပ်တူ သူမိနာကျင်မိတာပါ။ စိတ်ထဲ အဘယ်မျှ နာလိုက်မလဲ။ တည်ငြိမ်ဟန်ဖြင့် စကားပြန်ပြောနိုင်တာကပဲ တော်သေးတာပေါ့။

“နွေ့”

ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်လေ၏။ သုတက သူ့ကျောကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးလျက် သတိပေးလိုက်တာမို့ ပြောမည်စကားက ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရဘဲ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

သုတတို့ကတော့ အရေးဆို နှောင့်ယှက်ပါရောလား။

“ကိုလင်းကြယ်စင်ပဲ ပေးပေးမယ်ဆိုရင် ယူထားလေ။ ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ”

“အဲ”

သေစမ်း။ သူ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတာနဲ့ပဲ နွေ့လက်ထဲမှ ငွေတစ်ထပ်က သူ့လက်ထဲ အလိုလိုရောက်လာလေ၏။ ပြဿနာက ထပ်ရှိပြန်ပါရောလား လင်းကြယ်စင်ရယ်။ သုတက တဟိဟိဖြင့်ရယ်ကာ နွေ့လက်မောင်းကိုဆွဲခေါ်လျက် စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားလေတော့၏။ ကောင်းရော၊ ခုတစ်ခါလည်း ငှက်ပျံပျံဖြစ်နေတာနဲ့ နောက်ကောက်ကျပြန်ပြီလေ။

“ကျွန်တော်စိုက်လိုက်မယ်လို့ ပြောမှပေါ့ ကိုလင်းရယ်”

“ဟုတ်ပါ့... ညံ့ပါ့ကွာ”

“နင် အဲဒီလို လက်နှေးပုံနဲ့တော့ မလွယ်ဘူးနော်”

“မမကလည်းလေ .. အားမရှိပါဘူးဆိုမှ အားမပေးဘဲ

စိတ်ဓာတ်ကျအောင် ပြောပြန်ပြီ”

“ချိုပြောတာ မှန်သားပဲ ကိုလင်းရဲ့။ အစ်ကိုက မျှမျှတတ ဖြစ်စေချင်လို့ ဘာမှဝင်မပြောတာ”

ငွေက (၈) သိန်းကျော်ခွဲ ကြည့်ရတာ ဆေးရုံကို လှမ်းမေးပြီး
မှ ယူလာပုံပင်။ စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီးမှ ဒီတိုင်းပေးလိုက်တာမို့ စားပွဲပေါ်
တင်ကာ ခုံမှာပြန်ထိုင်လိုက်မိ၏။ တွေဝေတာ မဟုတ်ပါဘူးနွေ။ သုတရဲ့
ဆရာမဖြစ်နေတာမို့ အားနာမျက်နှာပူတာကတစ်ကြောင်း၊ တော်ကြာ
စိတ်ဆိုးပြီး စာလာမသင်တော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ စိတ်ပူရပါတယ်
နွေ။

“မိုးငွေက ဖေဖေတို့ကို အကျေအလည် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပြီးပြီ။
ဖေဖေဆို ဒေါသထွက်လွန်းလို့ မိုးငွေကို ရိုက်တောင်ရိုက်တာကွ။
အစ်ကိုတစ်သက် အငယ်ဖြစ်တဲ့မိုးငွေကို ဖေဖေ လက်ဖျားနဲ့တောင်
ထိတာမရှိဘူး။ နွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အနာခံနိုင်တဲ့သတ္တိကတော့ ချီးမွမ်း
လောက်တယ်”

“ဒါဖြစ်ရင်”

“ခွင့်ပြုချက် ရသွားပြီ”

“ဗျာ”

“မေမေမျက်ရည်ကြောင့်လည်း ပါတာပေါ့ကွာ။ သားအငယ်
စိတ်ချမ်းသာတာပဲ မြင်ပါရစေဆိုတာနဲ့ပဲ လူကြီးဖြစ်တဲ့ ဖေဖေပဲ လျှော့
ပေးရတော့တာပေါ့။ မိုးငွေကတော့ ခွန်အားအပြည့်နဲ့ ရှေ့တန်း

ထွက်လာပြီဆိုတာကို အသိပေးတာပဲ ကိုလင်း”

သူ မှင်တက်စွာဖြင့် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်နယ် ဖြစ်သွားရပါ၏။
ရှေ့တန်းကို ထွက်လာပြီတဲ့နွေ။ ကိုယ်နဲ့ယှဉ်မယ့် ပြိုင်ဘက်က နောက်ခံ
အင်အားအပြည့်နဲ့ဖြစ်သလို တွယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သံယောဇဉ်အတိမ်အနက်
ကလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားတာမို့ သူ့ထက် တစ်ပန်းသာနေတာပါလေ၏။
ကိုယ့်ကိုလည်း အခွင့်အရေးပေးပြီး မျက်နှာသာပေးလှည့်ပါလား နွေ။

* * *

ငေးကြည့်ခွင့် - ခဏတာလေးပါလေ။

“ဘာပြောမှာလဲ ပြောလေ”

ကျစ်ဆံ့ပြီးတစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ထားပါသည့် ဆံနွယ်တို့ကို ရှေ့ဆွဲယူကာ မော့ကြည့်ရင်း ဆိုလေ၏။ ဒီဆံပင်ရှည်တွေကို မိုးရွာပဲ နမ်းရှိုက်ခွင့်ရခဲ့တာတဲ့လား။ ပိတုန်းရောင်ကေသာကျောမှာ ပင်ဖြင့်စံ ပန်းတစ်ခက်ကို ပန်ဆင်ခွင့်ကလည်း မိုးရွာကပဲ အရင်ဦးဆုံး ရခဲ့တာ ပါလေ။

“ကိုလင်းကြယ်စင်”

“ပြောပါ့မယ်၊ မပြောခင် နွေ စိတ်မဆိုးဖို့ ကိုယ် ကြိုပြော ပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုလင်းကြယ်စင်တဲ့လား။ ကိုလင်းလို့တောင်မှ အဖျားဆွတ် မခေါ်နိုင်ဘူးလား။ နွေအချစ်ဦးကိုဖြင့် ကိုဦးဆိုပြီး အားကိုးစိတ်အပြည့် နဲ့ ခေါ်ခဲ့မှာလေ။ အစားထိုးတာမျိုး မဟုတ်တောင်မှ နွေရဲ့နှလုံးသား ပလ္လင်ထက်မှာ ကိုယ့်ကို နေရာပေးလှည့်ပါလား နွေရယ်။

“ကိုယ်တို့အရွယ်က အပျော်တမ်း ရည်စားထားရမယ့်အရွယ် မဟုတ်လေတော့ sorry ပါနွေ။ ကိုယ်က စကားလှလှမပြော

အခန်း (၂၀)

ချိန်းထားသည့် Canteen ထဲမှာ သူထိုင်စောင့်နေတာ အတော်ကြာနေပေပြီ။ သင်္ဘောပြန်ပြီးတက်ရန် စီစဉ်နေရတာမို့ သူလည်း မအားလပ်ပါ။ သို့သော် ဆေးကုသပေးနေတဲ့လူက သူထက် များ ပိုအလုပ်များနေလေသလား။ တကယ်ဆို မင်းနဲ့ကိုယ် မခွဲနိုင်တာ အမှန်ပါ နွေ။

မှန်ချစ်များမှ ဆိုင်ပြင်ကို ငေးနေရင်း အတွေးတို့က မနွေက အချိန်ကို ပြန်ရောက်သွားပါ၏။ ခြံထဲမှာပဲ ပြောဖြစ်ခဲ့တာပါ။ နာရီဝက် ဆိုတာ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးတဲ့ နွေအတွက် အတော်တန်နီး ထားရသည့် ကြာချိန်ပါပဲ။ သို့သော် သူ့အတွက်တော့ အလှဘုရင်မနဲ့

တတ်တော့ နားဝင်ဆိုးမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်”

မျက်နှာရဲကာ ခေါင်းငုံ့သွားပါသည့် နွေက ခုံတန်းမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလေ၏။ မြက်ခင်းပြင်ထက်မှာ မတ်မတ်ရပ်လျက် သူ စကားဆက်ပြောနေမိ၏။ နွေအနီးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ချင်ပေမယ့် နွေ နေရခက်မှာကို စိုးရိမ်မိသောကြောင့်ပါလေ။ ဘာမဆို နွေအတွက် စဉ်းစားပေးတတ်တာကို နွေ သိနိုင်ပါ့မလား။

“နွေ့ကို ကိုယ် လက်ထပ်ပါရစေ”

“ရှင်”

“အဆင့်တွေ ကျော်တယ်လို့ နွေ ထင်ကောင်းထင်နေမှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်တယ်လို့ပြောခြင်းရဲ့ အဆုံးသတ်ပန်းတိုင်က နှစ်ကိုယ်တူ ပေါင်းသင်းခြင်းပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် နွေ့ကို လက်ထပ်ပါရစေလို့ ရိုးရိုးပဲ ပြောလိုက်တာပါ နွေ”

သက်ပြင်းရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရလေ၏။ တကယ်ဆို မျက်နှာပူ ရှက်အမ်းသွားရမှာ။ တစ်ခုခုပြောဟန်ဖြင့် တားမြစ်သလို ပြန်ပြောရမှာလေ။ အခုတော့ဖြင့် စိတ်ပျက်သည့်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းရှိုက်သံတုံ့လား။ (၂၇) နှစ်အရွယ်ဆိုတာ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သည့် သလောက် ဖြစ်ရမယ့် ရင်ခုန်တတ်သည့် ခံစားချက်ကဖြင့် အသက်

အရွယ်မရွေး လန်းဆန်းတက်ကြွနေကြတာပါလေ။

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားသလား နွေ၊ သုတရဲ့ဆရာမမို့ နွေ စိတ်ဆိုးပြီး စာလာမသင်တော့မှာကို စိုးရိမ်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

“ဘယ်လို”

နွေ့ကို ပြောလာပြီ ကိုဦး။ နွေတို့တုန်းကလို နီးနီးကပ်ကပ် နေပြီး ချစ်တယ်လို့ ဇွတ်ရွတ်ပြောတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ... သူပြောချင်တာကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ ပြောလာတဲ့ ကောင်းပါ။

မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားထက် လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့စကားက ပိုပြီးပြည့်စုံတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ။ ဘာဝန်ယူစိတ်ဆိုတဲ့ သမာသမတ်ကျတဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့ စိတ်ရင်း ဆိုတာကို သိသာထင်ရှားစေတာလေ။ သို့သော် ...

နှလုံးသားမှာကဖြင့် နေရာလပ်မကျန်ပြီ။ ကိုဦးမဟုတ်တဲ့ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ ထပ်ချစ်ဖို့၊ နေရာပေးဖို့၊ စားထိုးဖို့ကို အိပ်မက်တောင်မှ မမက်ခဲ့တာအမှန်ပါ။ နေခဲ့ပါတယ်၊ ခြူးထွက်ခဲ့တယ်၊ ပုန်းရှောင်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုဦးနဲ့ ဝေးရာမှာ ရှိခဲ့တဲ့

၂၆၀ နေသောအခါ

အလွမ်းတွေ အပြည့်အသိပ်နဲ့ ရင်ကွဲနာကျနေရတဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ်နဲ့ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေဆဲပါကွယ်။

“လောကမှာ ကိုလင်းကြယ်စင်အတွက် ကျွန်မထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိနေမှာပါ”

“ကိုယ်က ကိုယ်က နွေ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မြတ်မြတ် နိုးနိုးနဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါ”

အလောတကြီး ထွက်သွားသည့်စကားလုံးတို့က အစီအစဉ် မကျလှပေ။ နွေ့အကြည့်က သူနှင့် ဆုံသွားပါသော်လည်း မျက်လွှာမှ ရှောင်မသွားပါလေ။ နှုတ်ခမ်းပါးတို့က ယဲ့ယဲ့မျှ ပြုံးလိုက်သည့်နှုတ် ငြင်းချင်တာများလားနွေ့။ ကိုယ်က နွေ့ လက်သင့်မခံနိုင်ရလောက် အောင် ဘာချို့ယွင်းချက်တွေ၊ ဘာလိုအပ်ချက်တွေများ ရှိနေလို့လဲ။

“ကိုယ်ပြောတာ မယုံလိုလား နွေ့။ ဒီလောက်အချိန်အတိုင်း အတာလေးနဲ့ နွေ့ကို ဒီလိုပြောတာ သိပ်စောနေမယ်မှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုမှမပြောရင် မဖြစ်လို့ပါ”

“ကိုဦးနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဟုတ်လား”

“ဘာရယ်”

စဉ်းစားစမ်း၊ စမ်းစားစမ်း၊ စမ်းစားစမ်း ၂၆၁

“စာပြိုင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာရော မှန်ရဲ့လား... ကိုလင်း ကြယ်စင်”

သူ နှုတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။ ကိုဦးတဲ့၊ လွှတ်ခနဲထွက်လာသည့် အသုံးအနှုန်းက ရှော့ရှော့ရှူရှူပါပဲလား။ မခေါ်ဖြစ်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော် နာမ်စားစကားလုံးကို အခုထိ လျှာပေါ်မှာ စွဲနေတုန်း ပါပဲလားလေ။

သူ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားရပါ၏။ စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ် စားသည့်အတိုင်း အပြင်မှာ တကယ်ပဲ ဖြစ်လာတော့မှာလား။ ကိုယ့် ဘက်ကို တစ်ချက်လောက်တော့ ငဲ့ကြည့်သင့်ပါတယ် နွေ့။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ထင်တော့ထင်သားပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နွေ့”

“ဪ... နှစ်ယောက်သား မြင်တာနဲ့ အကြည့်တွေက အစ မာန်မာနတွေပါနေတာကိုး”

“ကလေးဘဝကတည်းက စခဲ့တဲ့ ပြိုင်ဘက်ပါ နွေ့”

“အဲဒီပြိုင်ပွဲက ဘယ်တော့မှမှတ်မှာလဲ”

သူ မဖြေပါ။ အတန်းထဲမှာ စာပြိုင်စဉ်ကတည်းက အပြိုင်အ

၂၆၂ နေသဒ္ဒါစာစဉ်

အဆင့် (၂) သာရခဲရသည့် သူ၊ အမှတ်ပေါင်း (၁၀) မှတ်လျော့နဲ့ ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်မရခဲ့သည့် သူ၏အနီးတို့ကို သတိပြန်မရချင်ပါ။

အခုတစ်ခါကရော သူ့ထက်အရင် (၁၀) နှစ်စောပြီး ချစ်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ မိုးစွေ၏အဆက်ဟောင်းကို ချစ်ခွင့်ပန်နေရပြီလေ။ နိုင်ပါဦးမှာလား။ ဘယ်သောအခါမျှ မျှော်လင့်ခြင်းမပြည့်ခဲ့ရသည့် ဘဝမှာ သူရှာနိုင်တာက သုံးစွဲဖို့အတွက် ငွေကြေးတစ်ခုတည်းသာ ရှိခဲ့တာပါလေ။

“နွေ”

“ကလေးမှ မဟုတ်တာလဲ၊ ပြိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်ကို လျှော့မှပေါ့”

“ကိုယ့်ကို ငြင်းလိုက်တာလားနွေ”

သူမ ပြုံးလိုက်လေ၏။ မြက်ခင်းပြင်ထက် ကြွေကျလာဖို့ သည့် ပန်းပွင့်လေးကို အငေးသားကြည့်နေသည်က အကြာကြီးပဲ လေ။ စိတ်နဲ့လူ မကပ်တော့သလိုနယ်ပါ။ ပြောလာမည့်စကားတို့ကို စောင့်ဆိုင်းနေရတာက ကမ္ဘာတစ်ပတ်မျှ ကြာသလိုပါလေ။

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“ဘာရယ်”

“ကိုလင်းကြယ်စင်အတွက် အချစ်ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်နဲ့

မစိုသော စိုး၊ မအေးသော တောင်း၊ မနွေးသော နွေ ၂၆၃

ကောင်းမယ့်အရာလို့ ထင်ကျောင်းထင်မှတ်နေမှာပါ။ ကျွန်မအတွက် ကတော့”

“နွေ”

“ငယ်သေးတဲ့အရွယ်မို့ ဆင်ခြင်တဲ့တရားနည်းပြီး ရူးခဲ့ မိပါတယ်။ နွေ့အတွက် ပထမဦးဆုံးသောရင်ခုန်သံပါ။ အဦးဆုံး သော ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေက လှပခဲ့ပါတယ်။ နွေ မြင်နေရသမျှ မွှေးပျံ့တဲ့ ပန်းခင်းကြီးပေါ့လေ။

“---”

“ဒါပေမဲ့ ... တကယ့်လက်တွေ့ကဖြင့် အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးခဲ့တာအမှန်ပါ”

“နွေ”

“နွေ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုလင်းရဲ့စိတ်ကို ယိုင်စေအောင်ပြုမိခဲ့ရင်ပေါ့”

“မဟုတ်တာ နွေရယ်”

သူမ မျက်ဝန်းတို့မှာ မျက်ရည်တို့ ခိုသိလာလေ၏။ ငိုချလိုက် လေမလား။ ကိုယ့်ကြောင့်တော့ နွေ့ မျက်ရည်ကျတာကို မမြင်ပါနဲ့စေ

၂၆၄ ဓမ္မသမ္ဘူတိ

နဲ့ကွယ်။ အမြဲ ပြုံးပျော်နေတာကိုသာ ကိုယ် မြင်ချင်တာကို နွေ သိပါလေစ။

“အချစ်ဆိုတာကို နောက်ထပ် မကြုံချင်တော့လို့ပါ။ နောက် ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ တပ်မချစ်ချင်တော့လို့ အခုလို ငြင်းရတာကို နား လည်ပေးပါရှင်”

“နွေရယ် ... နွေ့ရင်ထဲမှာ နွေ့ရင်ထဲမှာ”

“နွေ့နှလုံးသားက သေဆုံးခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ”

“ဟင်”

ထင်မထားသည့်စကားပါပဲ။ အချစ်တွေ မရှိတော့လို့လား။ မချစ်ချင်တော့တာနဲ့ပဲ နှလုံးသားကို သေပြီဟု ပြောရသတဲ့လား နွေ။ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ။

နွေ့ဘဝလေးကို အရိပ်ပေးဖို့၊ အလင်းရောင်ပေးဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ချဉ်းကပ်ဖွင့်ဟခဲ့မိတဲ့ ကိုယ့်ကို ပြန်ဖြေတဲ့ အဖြေက သက်မဲ့နှလုံးသားတဲ့လား။ အို ... နွေ့ရယ်။

“နွေ့ကို မချစ်ပါနဲ့၊ လက်မထပ်ချင်ပါနဲ့။ နွေ့က နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် လူတွေကို ပူလောင်ခြင်းတွေပဲ ပေးတတ်လို့ပါ။ နောက် ထပ်တစ်ခါ အနုလက်နဲ့ ရွှေ့ရွက်ကို နှိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အပြောမျိုး

ဓမ္မသမ္ဘူတိ၊ ဓမ္မသမ္ဘူတိ၊ ဓမ္မသမ္ဘူတိ၊ ဓမ္မသမ္ဘူတိ ၂၆၅

ထပ်အပြောမခံရအောင်”

“တော်ပါတော့ နွေ့ရယ် ... ဆက်မပြောပါနဲ့တော့။ ကိုယ့် ရင်တွေ နာလွန်းလို့ပါ”

“ဘဝက ခါးသည်းလွန်းပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုလင်းနဲ့ အဆင့်အတန်းချင်းတူတဲ့သူ၊ ကိုလင်းကို ပြန်ချစ်နိုင်မယ့်သူကိုပဲ ဖူးစာ ဆုံပြီး လက်ထပ်နိုင်ပါစေရှင်”

နွေ့ကို သူကျောပေးလျက် ရပ်လိုက်မိပါ၏။ မမြင်ရက်ပါ လေ။ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်ရည်တို့သုတ်နေပုံက မြင်ရသူရဲ့ရင်ကို ကြေကွဲစေတာအမှန်ပါ။ “အနုလက်နဲ့ ရွှေ့ရွက်နှိုက်တယ်” လို့ အပြောခံ ခဲ့ရပါသလား။ ဘဝက ခါးသတဲ့။ ကိုယ်နဲ့ အဆင့်အတန်းတူတဲ့သူ၊ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်နိုင်မယ့်သူနဲ့ ဖူးစာဆုံပြီး လက်ထပ်ပါရစေတဲ့လား နွေ့။

ပြောကြတာဖြင့် ဖူးစာမလို ဦးရာလူဆို။ ခုတော့ ကိုယ်က ကိုယ်က ပြိုင်ပွဲက အနီကတ်ပြပြီး ပွဲပယ်ပစ်ဒဏ်ခံလိုက်ရသလိုပါပဲ။ ရင်ထဲ ကြေမွအက်ကွဲခဲ့တာကို နွေ့ မမြင်စေချင်ပါလေ။ မြတ်နိုးတန်ဖိုး ထားပြီးချစ်ခဲ့တာက နွေ့ဆိုတဲ့ နွေ့အရိပ်တစ်ဦးတည်းသာ ကိုယ့်ကမ္ဘာ မှာ ရှိခဲ့တာပါ နွေ့ရယ်။

၂၆၆ နီစသဒ္ဒါစာပေ

“ငါရောက်ပြီ”

အတွေးလွင့်နေရာမှ ရုတ်တရက် သတိဝင်သွားရပါ၏။ ထိုင်နေတာ ဘယ်လောက်များကြာသွားပါလိမ့်။ Duty coat ချွတ်လာတာမို့ မိုးစွေပုံစံက သူလို သာမန်ပုံစံပါ။

သို့သော် ... ဆရာဝန်ဟူသည့် အရှိန်အပါကဖြင့် မျက်နှာထက်မှာရှိနေဆဲပါ။ ယဉ်မရဘူးပေါ့။ ဘယ်ဘဝက နိုင်စားခဲ့ဖူးလို့ ဒီဘဝမှာ မိုးစွေကို သူဆက်တိုက် အရှုံးပေးနေရတာပါလိမ့်။

“ဘာပြောရာရှိလို့လဲ”

“ရော”

“ဒါက ဘာလဲ”

“ဖွင့်ကြည့်ရင် သိမှာပေါ့။ နွေပေးလိုက်တာ”

“နွေ”

နွေဆိုသည်နှင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ကာ စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ အထဲမှ ငွေစက္ကူထပ်ကိုမြင်တော့ အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်က မိုးစွေရယ်ပါ။

အဆက်ဟောင်း၏မာနက ခုချိန်ထိ အလံလွှင့်နေတုန်းဆိုတာ သိနေမှာပါလေ။

မစိုသော နွီး၊ မအေးသော အေးတင်း၊ မနွေးသော နွေ ၂၆၇

“ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာမှမပြောဘူး မင်းကို ပေးပေးပါလို့ပဲပြောပြီး ပေးလိုက်တာ”

နှစ်ယောက်သား စကားဆက်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားပါ၏။ မိုးစွေက စာအိတ်လေးကို နီဝေဝေအကြည့်တို့ဖြင့် နေလေသည်။ တာဝန်နားချိန် ပြေးထွက်လာတာမို့ ဆံပင်က မသေမသပ် ပွနေပါ၏။

ရှုပ်အင်္ကျီ အပေါ်ဆုံးကြယ်သီးကိုပါ ဖြုတ်ထားတာမို့ စိတ်အိုက်နေသည့်နှယ်ပါ။

ဒီပုံစံ ဒီ style ကိုက နွေနှလုံးသားကို အပိုင်သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့တဲ့ အရှင်သခင်တဲ့လား။

“မိုးစွေ”

“ဟင်”

“ငါ ပြန်ထွက်တော့မှာမို့ အခုလိုဆုံရင်း တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်လိုက်တာပါ”

“လင်းကြယ်စင်”

“ငါ သွားတော့မယ်”

၂၆၈ နေ့စဉ် စာအုပ်

ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှ သူ ပြေးထွက်လာမိ၏။ အရိပ်အယောင် မပြပါဘဲ ဗြုန်းခနဲ ရွာချလိုက်သည့်မိုးကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့ရွှံ့ သွားရတော့သည်။ အပြင်ကမိုးကိုလည်းမုန်းတယ်၊ သဘာဝမိုးကို လည်း မုန်းချင်မိပါသည်။

* * *

အခန်း (၂၁)

ကားကို ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်ကွေ့ဝင်လိုက်ပါ၏။ တိုက်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်စဉ် အိမ်ထဲမှထွက်လာသည့် မမချိုက တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဒီလို အလည်သဘောမျိုး မလာတတ်ပါသည့် သူက ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်လာတော့တာကိုး။

“ကိုကိုရော”

“မပြန်လာသေးဘူး ကိုဦးရဲ့။ စောသေးတယ်လေ”

“ကိုလင်းရော”

“အပေါ်မှာ သွားရင် ယူသွားဖို့ အဝတ်အစားတွေ လုပ်နေလေရဲ့”

၂၇၀ ဓမ္မသန္တတောင်

“သုတရော”

“ကဲပါ... အိမ်ရှိလူကုန် လိုက်မေးမနေပါနဲ့။ အိမ်ထဲဝင်၊
သုတ စာသင်နေတယ်”

မမချိုမျက်နှာက ပြုံးမြဲမြဲဖြစ်သွားတာမို့ သူ မမြင်ချင်ယောင်
ဆောင်လိုက်ရလေ၏။ ဝယ်လာပေးသည့် သစ်သီးတို့ကိုသိမ်းဆည်း
ရန် နောက်ဖေးဘက်သို့ မမချိုဝင်သွားပါသည်။ ဆက်တီမှာဝင်မတိုင်
ဘဲ ဧည့်ခန်းမှာ သူရပ်နေမိ၏။ တိတ်ဆိတ်နေတာမို့ စာကြည့်ခန်းထဲမှ
စာသင်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရလေသည်။

“မရှုန်းနဲ့နော်၊ အရမ်းရှုန်းတာပဲ။ စန္ဒီတို့ညီအစ်မ ဒီလ
အမှတ်သာတာလည်း မပြောနဲ့”

“အိမ်မှာ ရာသီဥတုမကောင်းလို့ပါ မမရဲ့”

“ရာသီဥတုမကောင်းတာနဲ့ ရှင်စာကျက်တာက ဘာဆိုင်
လို့တုံး”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ မမရဲ့၊ လူကြီးတွေ မျက်နှာက မှုန်မှိုင်းနေ
တာဆိုတော့ သားလည်း စိတ်ရှုပ်ရတာပေါ့။ လေးငယ်ကြောင့် ပိုဆိုး
တယ်”

“ကလေးက ကလေးလိုနေတတ်အောင် နေစမ်းပါ။ ပါလေ

ဓမ္မိဒသာ ဇိုး၊ ဓအေးဒသာ တောင်၊ ဓဇွေးဒသာ ဇွေ ၂၇၁

ရာ ငါးပိချက် မလုပ်စမ်းပါနဲ့။ ငါ ခေါက်မိတော့မယ်၊ တကဲတဲ”

“သား ဦးနှောက်ပျက်ရင် မမကုပေးမှာမို့လို့လား”

“ရှင်ဦးလေး ဆရာဝန်တစ်ယောက်လုံး ရှိတာပဲ။ သူ့ကို
ကုခိုင်းပေါ့”

“လေးလေးက ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောဆရာဝန်မှ မဟုတ်
တာ မမရဲ့။ Heart Specialist ကို၊ အားကိုးတယ်ပေါ့လေ”

“သုတနော်”

“အား... နာတယ်”

“ငါ့ကို စိတ်တိုအောင်လုပ်ရင် အိမ်စာတစ်ခန်းလုံး တွက်
ခိုင်းမှာ”

“အဲလောက် မရက်စက်ပါနဲ့ဗျာ”

ဆရာတပည့် တီးတိုးစကားများသံကြောင့် သူ အလိုလို
ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဆက်တီပေါ်မှာ ကော်ဖီခွက်လာတင်ပေးသည့် မမချို
က သူ့ခန်းကို အသာပုတ်သွားလေသည်။ စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေပါ
သည့် သူ့ကို အနှောင့်အယှက်မပေးချင်သလိုပါလေ။ ဧည့်သည်မဟုတ်
တာမို့ အထူးတလည် ဧည့်ခံစရာမလိုပဲဖြင့် သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း
ထားခဲ့လေ၏။

အသံလေးကြားရုံမှဖြင့် မျက်နှာပုံရိပ်လေးကို မြင်ယောင်နေမိတာပါ။ အရင်က တိုးသဲ့သဲ့ဖြင့် မပွင့်တစ်ပွင့်ပြောတတ်လေ့ရှိသည့် အသံက ခုတော့ဖြင့် ဆရာမပီပီ ဌာန်နဲ့မာန်နဲ့ပါလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုပဲပြောပြော နွေ့အသံက သူ့ရင်ကို ယခုတိုင် ငြိမ်းအေးစေတုန်းပါပဲ။

“မမ”

“ဘာတုံး”

“နောက်ဆို အန်တီလေးလို့ ခေါ်ရမှာပေါ့နော်”

“မိုးသုတ၊ စာသင်နေချိန် စာပဲလုပ်စမ်း။ ဒါလေးတွက်တာတောင် ခုထိမပြီးသေးဘူး။ နင်ဟာလေ သောကြာသားလို့ကိုမပြောရဘူး လျှာအတော်ရှည်တယ်”

“မမတူဖြစ်တော့မှာလေ။ အား... မာမီရေ သားနားရွက်တော့ Elephant Ear ဖြစ်ပြီ”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း။ တော်ကြာ နင့်ကိုငါ နှိပ်စက်တယ် ထင်နေဦးမယ်”

“မဟုတ်လို့လား။ လေးလေးနဲ့ကို ပြန်တိုင်ပြောမယ်”

“နင့်လေးလေးများ ငါကြောက်မယ်ထင်နေ”

“ဒါဖြင့် မကြောက်ဘူးလား”

“ဝေးသေး”

“ကျူရှင်ပြီးရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ”

“ငါနဲ့ ရှင်ခန်းပြတ်နိုင်ရင် ဆက်ပေါ့”

“အားပါး... အဲဒီလိုပါးနပ်လွန်းတာလေးကိုပဲ သားလေးလေး ကြွေသွားတာ ဖြစ်မယ်”

“Homework ပေးမယ်၊ Old question ထဲက နံပါတ် (၃) (၅) (၁၁) (၁၃)”

“ဟိုး ဟိုး... မမိတော့ဘူး”

“မမီရင် Whiteboard မှာ မှတ်ခဲ့ပေးမယ်။ ဒါပဲ”

“ဟင်... ပြန်တော့မှာလား”

“ပြန်ရမှာပေါ့၊ ငါ့ကို ညအိပ်ပါ စောင့်ခိုင်းလို့ရမယ် ထင်နေလား။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

တံခါး ချပ်ခနဲ ပွင့်သွားတာမို့ သူ လန့်သွားရပါ၏။ အခန်းထဲ ခုထွက်လာသည့် သူမက ခုံမှာထိုင်နေသည့်သူ့ကို မမြင်ပါချေ။ နောက်မှ လိုက်ထွက်လာသည့် သုတက မြင်သွားတာမို့ သူက တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြလိုက်ပါ၏။

“မာဖိုကို ပြောလိုက်နော်၊ မမပြန်ပြီလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီလေး”

“နင်တော့ နာဦးမယ်၊ ဟောတော်”

လာတုန်းက မရွာသည့်မိုးက အခုတော့ဖြင့် အပြင်မှာ တစိန်စိန် ရွာနေလေပြီ။ ပြဿနာပဲ၊ နောက်တစ်အိမ်မှာ သွားပြရပါမယ်ဆို နေမှ ဒီပုံနဲ့ ရွဲရွဲစိုကုန်တော့မှာလေ။ ထီးပါမလာတာမို့ သုတတို့ထံမှ ထီးငှားရန် လှည့်လိုက်စဉ် သူမအနောက်မှာ ရပ်နေသည့် လူနှင့် တိုးမိလေတော့၏။

“အို”

“ထီးမယူလာပြန်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟင်”

မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ဘယ်က နေဘယ်လို ရောက်လာတာပါလိမ့်။ စောစောက မတွေ့မီပါဘဲ နောက်မှာ ဘယ်လိုကြောင့် ရောက်နေပါလိမ့်၊ မှင်တက်စွာ အံ့သြနေမိ ပေမယ့် သတိက အလိုလိုဝင်လာလေ၏။ ပြန်သင့်ပြီ နွေ။ ဒီလူကို ငေးနေရုံနဲ့ အလုပ်မှမပြီးတာလေ။

“နွေ”

“ဟင့်အင်း”

ခေါင်းခါလျက် ခြေလှမ်းကို နောက်ဆုတ်လိုက်မိ၏။ သူက သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်စဉ် အင်အားအပြည့်ဖြင့် ရုန်းဖယ် ခြင်းကို ခံရလေသည်။ သူချစ်သောနွေက သူလက်ထဲမှ ရုန်းထွက် ချင်နေပါရောလား။

“နွေ... နွေ”

မိုးရေထဲ ပြေးထွက်သွားပါသည့် နွေနောက်မှ သူ အပြေး လိုက်ခဲ့ပါ၏။ တိုက်ရှေ့မှာ ကားရပ်ထားပါလျက် သူပါ ခုတော့ ရွဲရွဲ စိုချေပြီ။ ခြံထဲမှာ နွေ့လက်ကို သူကဆွဲ၊ နွေကပြန်ရုန်းဖြင့် ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေရတော့၏။ သူ၏နွေက (၁၀) နှစ်ကျော်ကာလမှာ စိမ်းသက်ခြင်း တွေ အပြည့်နှင့်ပါလားလေ။

“နွေ... ကိုယ်ပြောပါရစေ၊ ကိုယ်ပြောတာကို နားထောင်ပါ ဦး”

“ဟင့်အင်း”

“နေကောင်းတာမှ မကြာသေးဘူး၊ နွေ မိုးမိလို့မရဘူးလေ။ ထီးယူဖို့ ပျင်းပြန်ပြီလား”

“ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

၂၇၆ မေသဒ္ဒါမောင်

“ဆိုင်လို့ပြောနေတာပေါ့။ ခုကြည့် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ကုန်ပြီ။ လာ ... ကိုယ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မလိုက်ဘူး”

“နွေ့နော် ... ကိုယ့်ကို စိတ်တိုအောင် မလုပ်ချင်နဲ့”

“မလိုက်ဘူးလို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ရှင်နော်”

“မလိုက်လို့မရဘူး ... လာ”

“ရှင်နော်”

သူမက လက်ကောက်ဝတ်ကိုဖမ်းဆုပ်ထားသည့် လက်မှ ရုန်းမရသဖြင့် သူ့လက်ခုံကို ဆတ်ဆန် ကိုက်လိုက်လေ၏။ ထင်မထားတာမို့ နာရမှာထက် ရယ်ချင်စိတ်ကသာ ဖြစ်လာပါသည်။ တကယ်ဆို သူ့ကို ရိုက်လိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုတော့ လုပ်သင့်တာမဟုတ်ဘဲလား။ အခုတော့ဖြင့် ကလေးဆန်စွာ ငဲ့ကိုက်ရတယ်လို့။

“အား ... နာလိုက်တာ ... ကျွတ် ကျွတ်”

သူ့ လက်ကို လွှတ်ပေးကာ နာသည့်နေရာကို နောက်လက် တစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်မိ၏။ စောစောက ထွက်ပြေးချင်သည့် မိန်းကလေးက ခုတော့ မပြေးပါဘဲ သူ့လက်ကို စိုးရိမ်တကြီး လိုက်ကြည့်နေပြန်တာပါလေ။ ဖြစ်ရလေ့ရှိရယ်၊ နွေ့ရင်ထဲမှာ ခုချိန်ထိ

မနို့သော စိုး၊ စဘေးသော တောင်း၊ မနွေးသော နွေ့ ၂၇၇

ကိုယ့်ကို မနာကျင်စေလိုတဲ့ စိတ်ရင်းစေတနာက ရှိနေတုန်းပါပဲလား။

“အရမ်းနာသွားလားဟင်”

“နာတာပေါ့”

“သွေးထွက်သွားပြီလား၊ ပြပါဦး”

“မကြည့်နဲ့ ရတယ်”

“အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ ... ပြပါ ကိုဦးရဲ့”

လက်ကို အတင်းပြန်ဆွဲနေပါသည့် သူမခန္ဓာကိုယ်ပါးပါး

လေးကို သူ့ထွေးဖက်လိုက်မိပါ၏။ ရုတ်တရက်မို့ အငိုက်မိကာ သူမ ရုန်းထွက်၍ မရပါလေ။ နှလုံးသားဆီမှ ရင်ခုန်သံစည်းချက်က တိုးဆောင့်မြန်ဆန်လာလေ၏။ ဟိုတုန်းကအတိုင်း ရင်ခုန်သံတူနေဆဲဆိုတာကို နွေ့ သိပြီလားကွယ်။

“နွေ့”

သူမ ပြန်မထူးပါ။ ငိုနေလေပြီလား။ တသိမ့်သိမ့်တုန်လာသည့် ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို သူ ထပ်မံ၍ တိုးဖက်ထားလိုက်မိပါ၏။ ငိုချင်က ငိုလိုက်ပါနွေ့။ (၁၀) နှစ်စာစုဆောင်းထားတဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေကို အခုတစ်ခါတည်းသာ ဖွင့်ချလိုက်ပါတော့။ နွေ့ဘဝမှာ နောက်ထပ် နောက်ထပ် ဝမ်းနည်းအားငယ်ရတာ၊ ကြေကွဲနာကျင်ရတာမျိုး

၂၇၈ ခေမာဒွါဇောဇီ

ဘယ်တော့မှ ထပ်မရှိစေရဘူးဆိုတာကို ကိုယ် ရဲရဲကြီး ကတိပေးပုံ ပါတယ်။

“ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကနေ ဘယ်ကမ္ဘာထိ ဆက်ပြေးနေဦးမှာလဲ။ နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာအောင် ကိုယ်ရှာနေရမှာလဲ နေ့”

“ကိုဦး”

“ကမ္ဘာဆုံးတဲ့အထိ နေ့ကို ကိုယ်ရှာနေဦးမှာပါ”

“နေ့ ... နေ့”

ဘာစကားမှ ထပ်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိက်ကြီးတင် ငိုနေပါသည်။ နေ့ကိုသာ သူ ဆက်ချောနေမိပါ၏။ မိုးသံဖြင့် နေ့မကြားနိုင်ပေမှယုံ နှလုံးသားဖြင့် နားလည်နိုင်မှာလဲ။ သနားလိုက်တာ။ သူ့နဲ့ဆုံဆည်း စဉ်ကတည်းက ဆောင်းရဲ့ အမျိုးမျိုးသော ပြောဆိုနိုင်စက်မှုတွေကို နေ့တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်မှိတ်ခံယူခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

“နောက် ဘယ်တော့မှ ထွက်မသွားဘူးဆိုတဲ့ ကတိ ကိုယ့်ကို ပေးပါ”

ခေါင်းကိုသာ ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလေ၏။ အဘယ်မျှ ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ သူ့အသည်းယားစွာဖြင့် နဖူးလေးကို ငုံ့နှမ်း

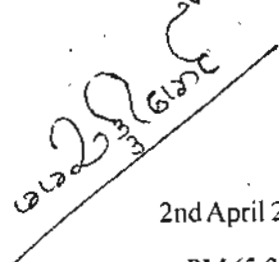
ခဏီသော နိုး၊ အေးသော ဆောင်း၊ နွေးသော နွေ ၂၇၉

လိုက်စဉ် ရင်ဘတ်ဆီသို့ လက်သီးဆုပ်လေးက ခပ်ဖွဖွထိလေ၏။ နာအောင်ဖြင့် မလုပ်ရက်ဘဲနဲ့လေ။

“ချစ်တယ်၊ ဟိုတုန်းကတည်းက ချစ်လာတဲ့အချစ်တွေနဲ့ ခုချိန်ထိ ချစ်နေတာ။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ချစ် သွားမှာပါ နေ့”

ခြံထဲမှ ပူးပူးကပ်ကပ်မြင်ကွင်းကို အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုဖြင့် သတိမထားမိကြပါ လေ။ မိုးရေတောထဲမှာ အအေးမိမှာကို မကြောက်ဘဲ အကြင်နာပိုနေ လိုက်တာနော်။ ဒီလူရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း မျက်ရည်မီးတွေ မစဲနိုင်အောင် ချောနေတယ်ဆိုတာကိုဖြင့် ချစ်သောနေ့က မသိမမြင်နိုင်တာလေ။

လေးစားလျက် ...

2nd April 2015

PM (5:32)